

GRATUIT: policier-ul *Casa secretă* oferit împreună cu *Flacăra*

www.revistafacara.ro
FLACĂRA

FLACĂRA

CONCURS:

**Câștigă
o vacanță
în Corfu**

Plăcinta – Ridzi

**La 3 ani, adevărul
despre Tanacu!**

**Miturile de carton
ale serviciilor secrete**

**Skandenberg:
IRON de România**

**Două picături
de Chanel No. 5**

**Okinawa,
o felie din Paradis**

COHEN
DANCE WITH ME!

P/14571

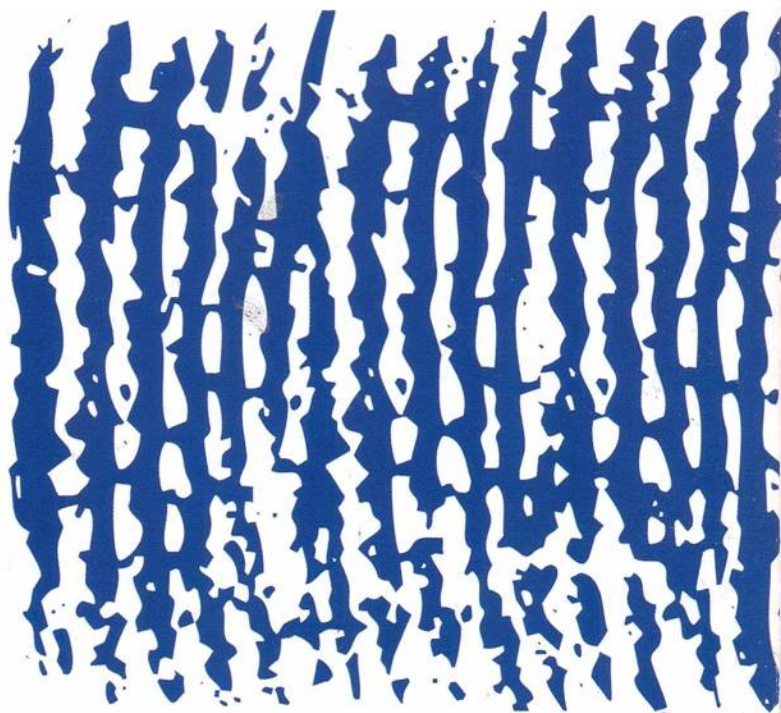
6 422258 000016 00008

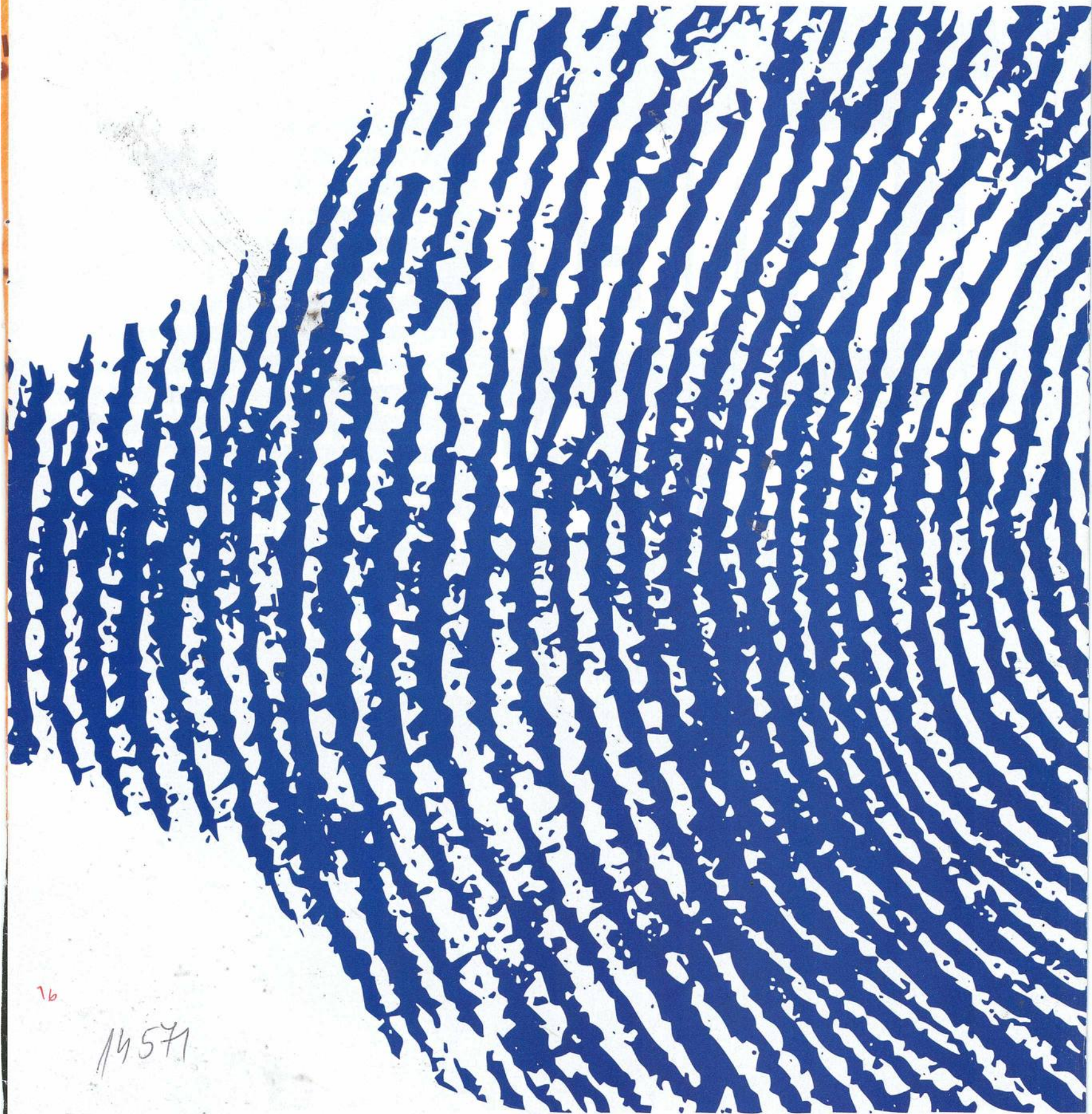
Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

Consumați cu moderație

76

14571

HALLELUJAH!

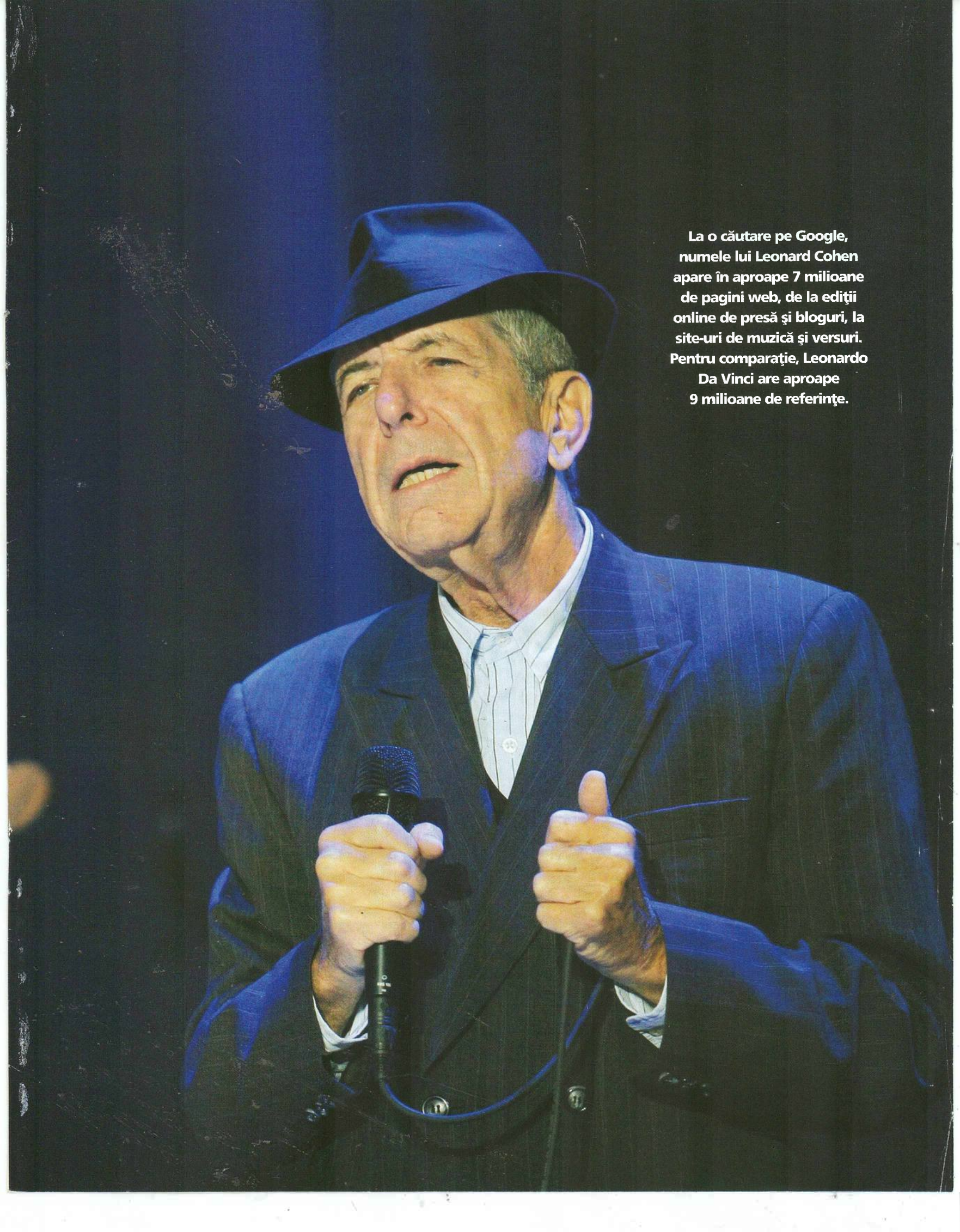
Cohen și chitara sa, din nou la București

Leonard Cohen este un gânditor care scrie poeme, un poet care compune muzică, un cântăreț care se dăruiește publicului, în timp ce se caută pe sine. O căutare nevrotică, dureroasă, pentru care a fost numit „poetul laureat al pesimismului”, „prințul decepției”, „nașul melancoliei”, „negustorul disperării”. Paradoxal, tristețea lui aduce, de peste 50 de ani, bucurie milioanei de oameni care îi citesc versurile și proza și, mai ales, îl ascultă cântând. Cohen și vocea sa unică au construit un mit, pe cât de seducător, pe atât de enigmatic.

 eveniment

Pe data de 4 septembrie, Leonard Cohen concertează în Piața Constituției, într-un spectacol organizat de *Events*.

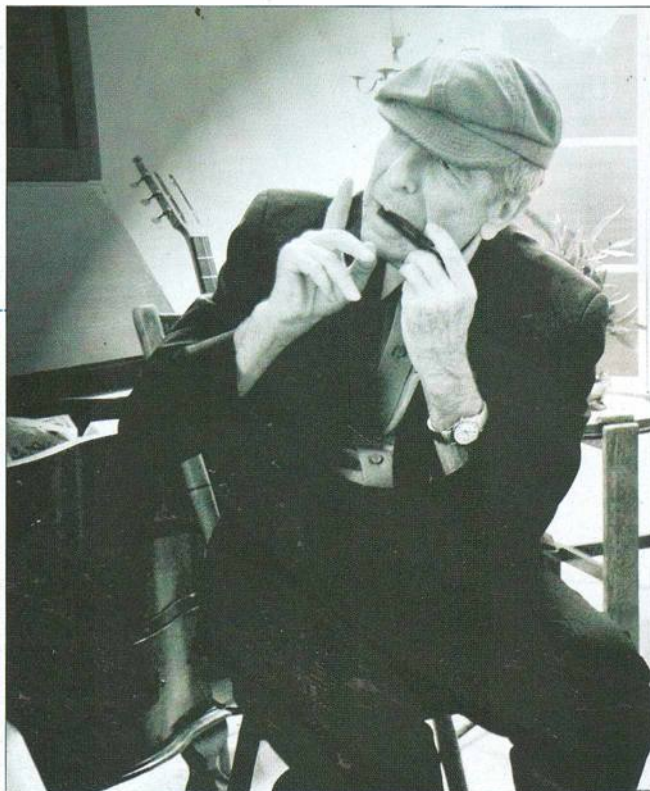
A photograph of Leonard Cohen performing on stage. He is wearing a dark blue fedora and a dark blue pinstriped suit jacket over a light blue and white striped shirt. He is holding a black microphone in his right hand and giving a thumbs-up with his left hand. The background is dark and out of focus.

La o căutare pe Google,
numele lui Leonard Cohen
apare în aproape 7 milioane
de pagini web, de la ediții
online de presă și bloguri, la
site-uri de muzică și versuri.
Pentru comparație, Leonardo
Da Vinci are aproape
9 milioane de referințe.

Ultimul concert al turneului european 2009 va avea loc la Tel Aviv, pe 24 septembrie, iar toți banii strânși din vânzarea biletelor vor fi donați organizațiilor de susținere a procesului de pace israeliano-palestinian, prin intermediul „Fundației pentru reconciliere, toleranță și pace”, proaspăt înființată.

Considerat de mulți cel mai de succes compozitor al anilor '60, Cohen s-a născut în 1934, într-o familie de evrei din Montreal. La 13 ani începe să cânte la chitară și curând ajunge să-și interpreteze creațiile proprii, prin cafenelele orașului. Primele încercări literare, din timpul facultății, îi sunt răsplătite cu premiul McNaughton pentru creație, iar la un an după absolvire publică primul volum de poezie, *Let Us Compare Mythologies*, primit cu entuziasm de public, dar și de critici. Atitudinea iconoclastă, dar mai ales romanele sale, *Joaca preferată* (1963) și *Frumoșii învinși* (1966) îl fac cunoscut dincolo de granițele Canadei, până în America, unde ziarul *Boston Globe* anunță: „James Joyce nu a murit. Trăiește în Montreal și se numește Cohen”. Fiind convins că muzica îi va aduce mai mulți bani decât proza și poezia, la 32 de ani începe să scrie partituri. Judy Collins, nume celebru în folk-ul anilor '60, îi înregistrează o versiune a piesei *Suzanne*,

Negustorul disperării

care urcă rapid în topurile americane. Un an mai târziu are loc debutul oficial la *Newport Folk Festival*, urmat de două concerte la New York și o apariție la *CBS NET-WORK* unde Cohen își interpretează cântecele și își recită poeziile. John Hammond, de la *Columbia Records*, îl cheamă la o audiere și, după primele strofe, exclamă: „Păzea, Dylan!”, după care încheie imediat un contract cu noua vedetă. În 1968 se lansează primul album, *The Songs of Leonard Cohen*, care stârnește valvă în mediile muzicale și devine hit folk, vânzându-se, în al doilea an de la apariție, în 100.000 de exemplare. Urmează un adevărat maraton al albumelor înregistrate: *Songs From A Room* (1969), *Songs Of Love And Hate* (1971), *Live Songs* (1973), *New Skin For The Old Ceremony* (1974), *The Best of Leonard Cohen* (1975), *Death Of A Ladies' Man* (1977), *Recent Songs* (1979), *Various Positions* (1984), *Night Magic – the musical* (1985), *I'm Your Man* (1988), *The Future* (1992), *Cohen Live* (1994), *Field Commander Cohen* (2001), *Ten New Songs* (2001),

Dear Heather (2004), *Night Magic*, remastered soundtrack (2004), *Blue Alert by Anjani* (2006), *Book of Longing* (2007), *The Collection* (2008), *Live in London* (2009). Fie că scrie proză sau poezie, fie că sufletul său plutește în nostalgia sumbre sau se zbate într-o disperare lucidă, Cohen explorează temele cele mai sensibile și profund umane: iubirea și sexualitatea, religia, izolarea și căutarea de sine, complexitatea relațiilor interumane.

Cohen a fost inclus în *Rock and Roll Hall of Fame*, în 2008, an în care revine și pe scenă, pentru prima dată după 15 ani, în fața publicului din Canada. La sfârșitul lui martie 2009, a lansat albumul *Live in London* care conține 25 de piese din spectacolul susținut în 2008 pe faimosul stadion londonez *O2 Arena*. De la *Suzanne* la *Dance Me To The End of Love* și *Hallelujah*, *Live in London* conține toate piesele care i-au adus lui Cohen reputația legendară de care se bucură astăzi.

text: **Corina Anghel**

foto: **arhiva Events**

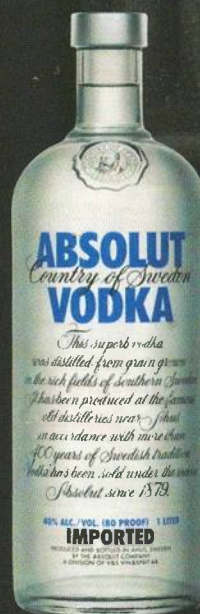
- Despre lupta sa împotriva depresiei, Cohen spune: „Am încercat toate soluțiile: evadarea în fizic, obsesia, medicamentele. Aș recomanda-o pe oricare dintre ele, cu entuziasm, dacă măcar una ar fi avut efect.” Așa că i-a rămas soluția finală: muzica și poezia. Vindecătoare și pentru sufletele noastre.
- I-a plăcut atât de mult insula Hydra, încât și-a cumpărat acolo, cu numai 1.500 de dolari, o casă, fără apă și curent electric. Aici se refugia de lume, cu lunile, pentru a scrie și a înota.
- Idolul său este Federico García Lorca, motiv pentru care a botezat-o cu numele Lorca pe unica sa fiică.
- În 1988, Cohen declara, în *Musician Magazine*: „Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât mai puțin ești dornic să cumperi cea mai recentă versiune a realității.”
- În anii '90 aderă la o comunitate budistă de lângă Los Angeles, se retrage în munți pentru câțiva ani, autoizolare întreruptă brusc pentru a reveni în lumea muzicii cu un nou album, *Ten New Songs*.

(Selecție din lista cu 70 de lucruri mai puțin cunoscute despre „negustorul disperării”, publicată de Tim de Lisle de la *The Guardian*, când Cohen a împlinit 70 de ani.)

A man with a long, thin nose, resembling Pinocchio, is speaking at a wooden podium. He is wearing a dark suit, a light blue shirt, and a red tie. Several microphones are positioned in front of him. Behind the podium, another man in a dark suit and blue tie stands with his hands clasped, looking on. The background consists of dark, vertical architectural elements.

IN AN ABSOLUT WORLD

THE

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
aprilie 2008 - aprilie 2009

DIRECTOR: Mihail Gălbănuș
mihail.galbenuș@revistaflacara.ro; redactia@revistaflacara.ro
REDACTOR-ŞEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistaflacara.ro
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro
SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Belu, Dumitru Pușu, Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin-Lăurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea-Sumiy, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Loisu, Nicolae Macavei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeianu, Horia Pătrașcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stanciu, Jean-Lorin Sterian, Raluca Șeinoiu,
Bazil Ștefan, Andreia Tudor, Tudor Călin Zorojanu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dtp@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUA),
Eugen Funză (Canada), Lara Hărăncuș (Portugalia), Anda Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Londra), Luiza Palanciu (Paris), Laurențiu Stela (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Ieșu Louw (Senegal), Hoon
Jae-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL: Marius Căndră (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare RO1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășarin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,
DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:

Corina Anghel - corina.anghel@publicatiileflacara.ro,
ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44

Fax: 021.317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra – România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu

Culegere computerizată: Ioana Ionescu

Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și-marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Şef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37): Laurențiu Marian Celcan,

Constantin Epure, Ion Mihail, Roșca Viorel

Administrativ: Constantin Balica, Iulian Stanciu

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Abonamente: Robert Pondelea, abonamente@publicatiileflacara.ro;

telefon: 021.317.91.37

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra-Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

DOSAR

Plăcinta – Ridzi

12

34

Adevărul despre (cazul) Tanacu

POLITIC

Cei care contează

SENZATIONAL

Freestyle în ceruri

GLOBE-TROTTER

Paradis Pacific

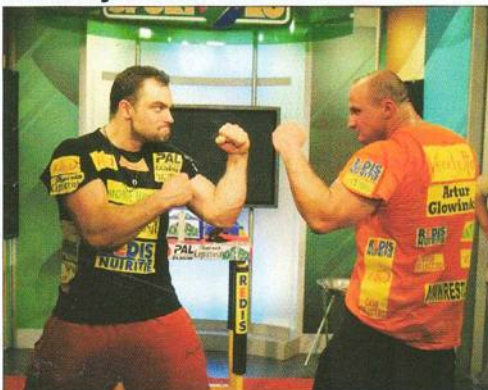
INTERVIU

Ioan Cărmăzan: „Eu pariez pe România care nu se vede”

INEDIT

Un „Robocop” cu forța în creier

DOCUMENTAR

Mituri de carton ale serviciilor secrete

SHOW

Efectul Placebo asupra melomanilor 44

FILM

Politiștii, adjectiv 46

MEDIA

Lidia Bodea: „La ce bun poezii în vremi de război” 48

UNDE IEȘIM

Ginger, Restaurant & Bar 52

TURISM

Stațiunile balneo, izvor de sănătate 54

SĂNĂTATE

Prof. dr. Octavian Maftei: „Legea copilăriei în sistemul sanitar este absolut necesară” 57

MODE & ARTE

Două picături de Chanel No. 5 58

GLOBE-TROTTER

Tenerife, o insulă pe placul inimii 62

VIP

Dragoș Bucur 64

STIL DE VIAȚĂ

No name 66

AUTO

Redefinirea limuzinei 72

SPORT

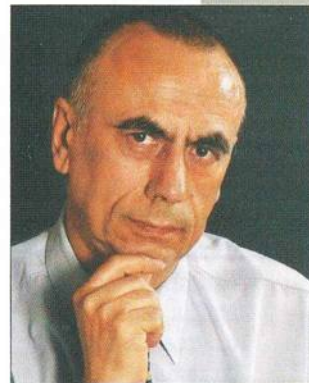
Campionat de austeritate 78

Coperta I:
foto arhiva Events

Altceva

Mercurul termometrelor n-a mai coborât, de multă vreme, sub 30 de grade.

VARĂ TORIDĂ

Bărbați și femei cu probleme de inimă leșină pe trotuarele încinse. Sirenele ambulanțelor răsună bezmetic pe străzi. E o vreme care te îndeamnă să stai în casă, cu aerul condiționat mereu în funcțiune – dacă îl ai. Dacă nu, te bagi sub duș din oră în oră. Sau te refugiezi la umbra pomilor din parcuri, așteptând înserarea. Dar noaptea e și mai greu – te perpelești în așternuturile transpirate, încercând să pui geană pe geană. Mai e o soluție – ștrandurile și piscinele. Dar unde le găsești?

La noi sunt puține locuri unde poți să te duci la scăldat, ca să folosesc o expresie de pe vremuri. Piscinele care îți oferă garanția unei ape neinfestate le poți număra pe degete. Iar accesul la ele este îngărdit de prețuri prohibitive pentru omul de rând. În bazinele în aer liber stai umăr lângă umăr din pricina aglomerației – dai de două-trei ori din mâini și din picioare și te izbești de un altul. Îți ceri imediat scuze și rămâi nemișcat, pândind un moment potrivit ca să te mai avânți în craul sau în bras câțiva metri. Scapi de arșiță, dar te umpli de nervi. Iar ca să te arunci în lacurile Capitalei îți trebuie un mare curaj sau o doză de inconștiență. Nu știi cu ce boală de piele te poți alege.

Înotul este un sport deosebit de complex. El dezvoltă armonios corpul omenesc, te ajută să scapi de kilogramele în plus, elimină multe probleme de sănătate care se instalează odată cu vârsta. În țările civilizate sunt puțini cei care nu-l practică. Mai ales că el te ajută să-ți salvezi viața, dacă ești în pericol de a te îneca. Mai mult, poți sări și în ajutorul altcuiva aflat în aceeași primejdie. Nu am statistici, dar cred că mulți români nu știu să înoate. Nu mai vorbesc despre încercarea de a face performanțe – pentru asta îți trebuie baze sportive la care noi încă visăm.

De aceea, nu-i de mirare că, la recentul Campionat Mondial de natație, Ungaria a câștigat 6 medalii – 2 de aur, 1 de argint, 3 de bronz, clasându-se pe un onorant loc 8. România, cu o populație dublă, n-a reușit să obțină decât o medalie de bronz. Ce să mai spunem de Serbia? Această țară cu 7 milioane de locuitori și-a adjudecat titlul suprem la Campionatul Mondial de polo.

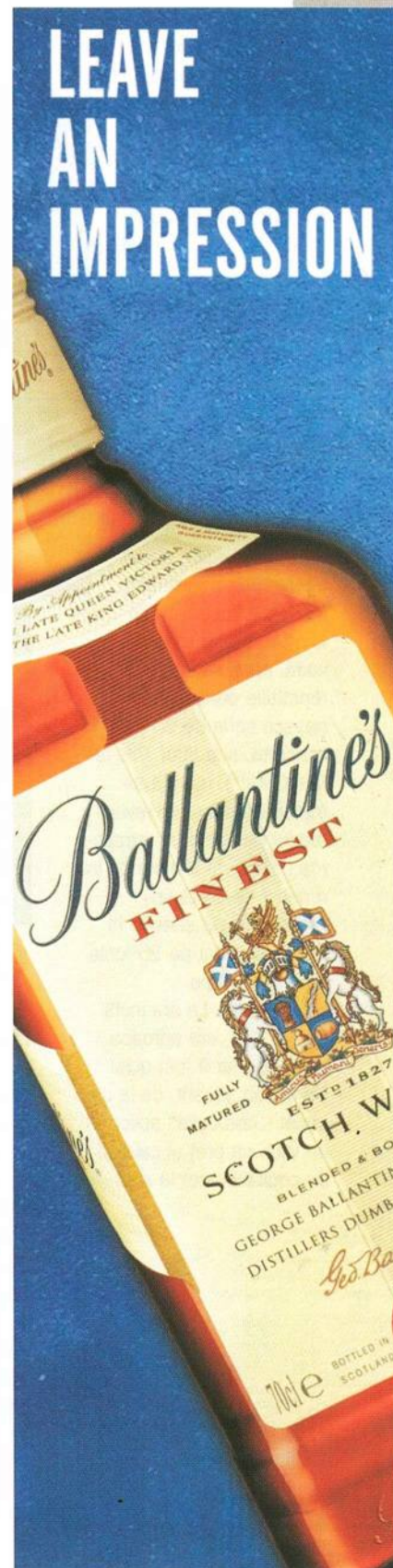
Odinioară, am citit o carte despre un adolescent care suferea de insomnii. Ca să poată dormi, se ducea noaptea la bazinul școlii, aprindea luminile, înota un ceas, și apoi se reîntorcea în dormitor. Evident, școala era în SUA...

Serge Brion

În numărul viitor:

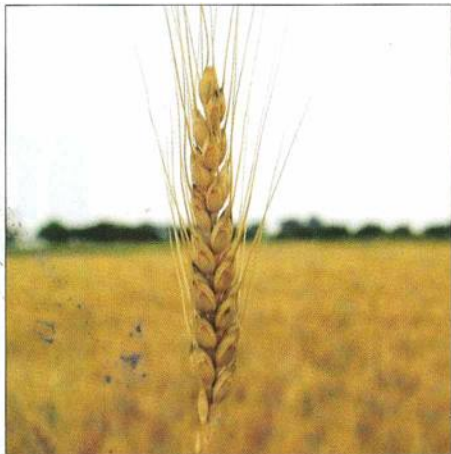

- În exclusivitate pentru **FLACĂRA**: „TITANICUL” ROMÂNESC: CEA MAI MARE TRAGEDIE FLUVIALĂ A ROMÂNIEI – o investigație care a durat 20 de ani – Una dintre cele mai documentate anchete cu putință!!!
- **HIGHWAY TO POWER: CUM CURG AUTOSTRĂZILE DIN/ȘI ÎN ALBIA PUTERII**
- **POLITIC: UN BILANȚ AL MOMENTULUI**

I-auzi grâul!

Pe alte meridiane, se face la greu contrabandă cu droguri, arme, obiecte de patrimoniu, flori și animale exotice. În spațiul mioritic a înflorit contrabanda cu grâu. În asemenea hal, încât guvernul a trebuit să emită o Ordonanță încercând să stopeze afacerea: TIR-urile prinse în trafic că transportă grâu sau pâine fără acte de proveniență sunt confiscate de către inspectorii ANAF și polițiști. Asta pentru că piața neagră a comerțului de profil a depășit 50% din totalul tranzacțiilor cu cereale, aducând pierderi anuale la buget în valoare de 2 miliarde de euro. Conform unei surse anonime, cei implicați ar contribui cu sponsorizări la bugetele partidelor al căror ajutor îl primesc. Nu se poate! În România! ■

Moarte misterioasă

Pe 9 iunie, o nouă statuie de ceară a lui Michael Jackson a fost inaugurată la muzeul Madame Tussaud, din Londra. Starul a venit s-o vadă, apoi s-a întors la repetițiile pentru nebu-neasca serie de 50 de concerte, sub titlul *This Is It!* („Gata!“), menită să marcheze simultan revenirea lui pe scenă și retragerea definitivă! Filmele de la repetiții ne arată un „Jako“ plin de energie la 50 de ani. Dar pe 25 iunie a murit total pe neașteptate. La ora închiderii ediției, era aproape sigur că... ar fi fost ucis! Un destin șocant, de la un capăt („corecțiile“ aplicate de tată, ca preț al calității de copil-minune) la altul. ■

Gripa de vară

Știri din ce în ce mai îngrijorătoare – unele chiar bizare – despre gripa H1N1: OMS a renunțat să mai țină evidența numărului total de cazuri, pe motiv că se înmulțesc prea repede (!?), Noua Zeelandă a renunțat să pună suspiecții în carantină, pe motiv că nu mai are unde (!), la Brașov apar 18 cazuri într-o zi între participanții la un curs universitar de vară, iar capitala Argentinei, Buenos Aires (foto) a devenit aproape un oraș-fantomă, după ce 70 de argentinieni au murit din cauza virusului. Teatrele și sălile de tango au fost închise, elevii trimiși acasă, turiștii și-au abandonat vacanțele și cine a putut face asta a început să lucreze de acasă. ■

Ciocniri sângeroase

Peste 140 de oameni au murit și peste 800 au fost răniți ca urmare a unei revolte petrecute în capitala regiunii chineze Xinjiang, în nord-vestul țării. Forțele de ordine au operat sute de arestări. Inițial, televiziunea de stat chineză nu s-a sfiit să difuzeze imagini din timpul protestelor, cu numeroși civili plini de sânge și cu fața la pământ, după ce manifestanții, din minoritatea uigura, se comportaseră violent, lovind, distrugând, furând și incendiind. Ei protestau astfel față de repress-

liile politice și religioase care ar fi practicate de autorități în numele luptei împotriva terorismului. Ulterior, oficialii au început să filtreze informațiile, semn că adevărul ar putea fi la mijloc. ■

Doi buni prieteni

Ideologia ca ideologia, înarmarea ca înarmarea, NATO ca NATO, dar până la urmă ce contează? Banii. Afacerile. Economicul. Într-o (cum altfel?) istorică întâlnire la Moscova, Barack Obama și Dmitri Medvedev (foto) au pus la punct investiții ameri-

cane totalizând 1,5 miliarde de dolari. Pentru americani era simplu, că președintele e și șeful guvernului. Pentru ruși era și mai simplu. Și uite-așa s-a dezghețat atmosfera și Moscova va sprijini campania SUA din Afganistan. Drept care Obama a vorbit de un „reset“ al relațiilor. Care nu include încă scutul american anti-rachetă, dar nu e timpul pierdut. Mai ales că e criză în lume. ■

În afara crizei

În vreme ce cam toată lumea e în criză – mai adânc sau mai superficial – rezervele valutare ale Chinei au atins, la 1 iulie, nivelul record de 2.130 miliarde de dolari, ceea ce corespunde unei creșteri anuale de 17,8%. Chinezii și-ar fi anunțat, mai în glumă, mai în serios, intenția de a cumpăra aur de banii ăștia, din America, sau de a-i investi tot acolo. Mai ales că, în vreme ce Occidentul, dar și noi, ăștia, mai mititei, suntem în recesiune, creșterea economică a Chinei e pozitivă, estimările Băncii Mondiale fiind de 7,2%. Cum au reușit? Au injectat 586 miliarde de dolari în lucrări publice. Știți chineză? V-ar fi util... ■

MALTA

2009

AUGUST

SEPTEMBRIE

Seashells Resort at SUNCREST 4*

de la **469** euro/pers.

pentru plecările din 11, 18 și 25 august
avion + 6 nopți cazare + ALL INCLUSIVE

Le MERIDIEN 5*

de la **473** euro/pers.

pentru plecările din septembrie
avion + 6 nopți cazare + mic dejun

BONUS LATE CHECK OUT pentru rezervări cu o lună înainte

str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1, București (în spatele Cinematografului Patria)
tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93, 0722.626.903 • maltaltd@malta.ro • www.malta.ro

Plăcinta-Ridzi

De la Monica la Sorina, via Elena... Elena Băsescu

De când există Ministerul Tineretului și Sportului, instituția nu a stabilit atâtea recorduri, într-un interval de timp atât de scurt, ca în timpul ministeriatului Monicăi Iacob Ridzi. Nici măcar pe planul competițiilor sportive, pe care teoretic ar trebui să le susțină și să le încurajeze. Monica Iacob Ridzi este ministrul cel mai tânăr care a ocupat funcția, este ministrul care a avut cel mai scurt mandat, mai puțin de șapte luni (din 23 decembrie 2008 – la 14 iulie 2009), și totodată ministrul care și-a încheiat vremelnicul mandat cu un scandal imens.

Demisie în al
13-lea ceas

Demonstrație
de...
competență

Nu comisie
specială, ci
juridică

Sorina Luminița
Plăcintă —
croitorul de lux
al Camerei

Oprisan:
„Și-a cumpărat
mandatul”

Când nimeni nu se aștepta, zeci de emisiuni, sute de comentarii, tone de hârtie risipită, după acuze și explicații neconvingătoare, Monica Iacob Ridzi a apărut, la o oră de vârf, cu aceeași figură încremenită, convinsă că este o nedreptățită a sorții, a anunțat calmă și fără emoție, dar și fără muștrări de conștiință, că demisionează. A lăsat, din nou, să se înțeleagă că este victima matrapazlăcurilor făcute de oamenii cărora le-a acordat încrederea sa. Era apăsată de pierderile aduse partidului al cărui soldat credincios s-a declarat din nou. Era necăjită din pricina supărărilor provocate celor dragi. Și pentru că mama domniei sale s-a îmbolnăvit de „răul presei”. Și pentru că toate trebuiau să aibă o rezolvare, soluția era demisia. Cu o rapiditate uluitoare, pe marginea căreia s-a vorbit prea puțin, mentorul Băsescu i-a semnat tinerei ministrese, decretul de vacanță a postului. Gestul ar fi putut

fi tradus prin dorința fierbinte de a pune capăt pe o oală care clocotea și din care se împrăștiă un miros neplăcut. Băsescu a avut inabilitatea de a transforma „cazul Ridzi”, de la unul minor, cum era calificat cu o săptămână înainte de demisie, într-o „criză morală”. Adrian Videanu a compensat inabilitatea președintelui și a elogiat gestul demisiei lui Ridzi. Imediat după demisia ministrului Tineretului, prim-vicepreședintele PDL declara că demisia Monicăi Iacob Ridzi are o încărcătură morală: „Cred că gestul Monicăi este un gest de o încărcătură morală importantă. Sunt puțini oameni politici care sunt capabili să facă astfel de gesturi politice”, a susținut Videanu, în opinia căruia PSD și PNL își manifestă în continuare dorința de a menține acest scandal. Liderul PDL a adăugat că, în prezent, criza este la nivelul întregii societăți, și că, în consecință, Ministerul Tineretului și Sportului nu

avea cum să fie ocolit. Și, cu intenția de a pune lumea pe gânduri, a completat filosofic: „Aș întreba retoric: Cine plătește pentru aceste lucruri, dacă nu se dovedește că a fost o fraudă? Chiar trebuie de fiecare dată să facem justiție pe sticlă, în mass-media? Să lăsăm organele abilitate ale statului să își facă datoria. Este foarte important că ai sesizat un anumit aspect. Dar de aici și până la a pune diagnostic din punct de vedere juridic... O comisie parlamentară vine și spune, în locul unui judecător. Este ceva incredibil. Un reprezentant al mass-media vine și spune: e vinovată. El a sesizat un aspect, să se facă analiza de către organele abilitate ale statului și lucrurile să intre în normalitate”.

La capitolul comentarii despre demisie, PSD-ul în ansamblu a fost foarte tăcut, iar cât a spus a fost mai degrabă despre Băsescu, decât despre Ridzi, pentru că are tot interesul să menajeze coaliția. Un cuvânt de spus în tot acest scandal a avut și presa, măcar pentru faptul că aproape tot ceea ce avea să devină „cazul Ridzi” este creația mass-media. Opinia generală a fost că demisia vine prea târziu, că în aceste condiții nu prea mai are nici o urmă de ohoare și eleganță politică și când tânăra doamnă a făcut mai mult rău PDL-ului, comparativ cu beneficiile aduse prin susținerea Elenei Băsescu pentru Parlamentul European. Și un amănunt care merită menționat pentru că trebuie să-i dăm Cezarului ce este al Cezarului: nici finalul, nici „cazul Ridzi” nu ar fi fost dacă nu exista încăpățânarea lui Cătălin Tolontan. (Respect! — n.a.)

Ministerul Tineretului și Sportului a atribuit „prin selecție internă de oferte” patru contracte de servicii de cazare și servire a mâncării, în valoare totală de 3,7 milioane lei (circa 875.000 euro), se arată într-un anunț publicat, în data de 21 iulie, pe sistemul electronic de achiziții publice. „Contractul a fost atribuit prin «selecție internă de oferte», serviciile fiind cuprinse în anexa 2B a OUG 34/2006”, în data de 16 iunie 2009, când Ministerul Tineretului și Sportului (MTS) era condus, încă, de Monica Ridzi. De remarcat, ca demonstrație a stilului pe cale l-a adoptat Monica Iacob Ridzi, la conducerea ministerului, este faptul că anunțul a fost

Bogdan Niculescu
Duvăz, fost ministru
 la Tineret și Sport și
 actual purtător de
 cuvânt al PSD, a pus
 degetul pe rană.
 Comentând demisia
 Monicăi Ridzi, a afir-
 mat că aceasta este
 „victimă” mentorului
 său, Traian Băsescu,
 și a campaniei pentru
 Parlamentul Euro-
 pean, făcută pentru
 fiica acestuia, Elena
 Băsescu. „Monica
 Iacob Ridzi este victi-
 ma unui mod de a
 face politică greșit
 înțeles, însă promo-
 vat de mentorul ei,
 Traian Băsescu. Este
 victima lui Traian
 Băsescu și a campa-
 niei făcute pentru
 fata lui”, a declarat
 Duvăz. El a precizat
 că Monica Iacob
 Ridzi nu este singura
 în această situație și
 a avertizat că aceste-
 ia i-ar mai putea
 urma și alții.

publicat la mai mult de o lună de la atribuire, și se referă la „servicii de cazare și servicii de servire a mâncării” în stațiunea Costinești, către trei firme diferite. Deși undeva, pe parcursul anunțului se precizează că oferta selectată a fost „oferta cea mai avantajoasă din punct de vedere economic”, toate contractele au fost atribuite la valoarea estimată inițial. Adică firmele respective au primit exact cât au cerut. Unde să mai fie rostul licitației? Pentru primul contract, de 648.271 lei, a fost selectată firma *Iunona Travel SRL* din Costinești. Al doilea și al treilea contract pentru aceeași stațiune de pe litoralul românesc vizează „servicii de cazare și servire a mâncării pentru studenți aflați în tabere”. Unul a fost în valoare de 1,61 milioane lei și a revenit, prin „licitație”, firmei *Corsa Trans SRL* din Sibiu, iar celălalt, de 854.508 lei, a fost atribuit societății *Vila Regal SRL* din Costinești. De asemenea, Ministerul Turismului și Sportului a mai atri-

buit, tot prin selecție internă, și la aceeași valoare care a fost anunțată inițial, respectiv 591.410 lei, un alt contract de servicii hoteliere către *RA APPS-SRL* Sinaia. Cât și dacă mai cântăresc astfel de „flecure” în concluziile comisiei de anchetă sau pentru capacitatea de reacție a DNA, a vreunui procuror din Parchetul General, sau pentru reacția alegătorului blazat, nu se mai știe.

Comisia parlamentară a constatat că Ridzi a încălcat prevederile legislației, care interzice divizarea unui contract de achiziție publică în mai multe contracte distincte de valoare mai mică. Raportul mai arată că Ministerul Tineretului și Sportului a contractat firmele prestatoare de servicii – *Artisan și Mark* – fără ca membrii Comisiei de recepție să facă o evaluare cantitativă sau calitativă a materialelor de prezentare și promovare în cadrul evenimentului de divertisment, destinate zilei de 2 Mai. Concluzia este că Ridzi „a dat dovadă de lipsă de respon-

sabilitate, de dezinteres asupra modului în care banii publici au fost cheltuiți și de o rea credință”. Mai mult, nu au fost respectate nici clauzele contractuale sau obligația de verificare a modului de cheltuire a banului public, de către reprezentanții Ministerului Tineretului. Deputați ai PDL doresc trimiterea la Comisia juridică (unde președinte este Daniel Buda din PDL, și unde PDL are o majoritate confortabilă alături de PSD și cele două fotolii ale minorităților) a raportului Comisiei de anchetă în cazul Ridzi care recomandă începerea urmăririi penale a fostului ministru, dar mai-mai că refuză un vot în plenul Camerei care să decidă asupra începerii urmăririi penale. Ultimul argument al PDL – faptul că DNA, în ciuda întregului scandal și a intensei mediatizări a „cazului Ridzi”, nu a considerat necesar să demareze propria anchetă. Secretarul Camerei, Sever Voinescu, membru al Comisiei de anchetă privind Ziua Tineretului, afirmase că a informat conducerea partidului despre probele și argumentele aduse de o parte și de alta în cazul Ridzi, așa că nu consideră necesar un vot pentru începerea urmăririi penale. Deputatul PDL Gelu Vișan, membru al Comisiei de anchetă, afirmă că Ridzi a greșit, dar nu se poate pune problema de delapidare. Gheorghe Flutur, vicepreședintele PDL, a afirmat că democrat-liberalii rămân consecvenți poziției că Parlamentul nu trebuie să fie „un scut” pentru parlamentari, cu referire la sesiunea extraordinară și la cazurile Năstase și Tăriceanu, dar a omis-o pe Monica Iacob Ridzi. „În această sesiune să se acționeze în această direcție, și aici ne referim atât la dosarele cazul Năstase, la dosarele Tăriceanu, și, după cum știți, PDL a fost deschis pentru acțiune rapidă, vot transparent pentru aflarea adevărului (...)”, a adăugat Flutur. În final, tras de mână de presă,

Criză morală... la Cotroceni

Președintele Traian Băsescu, după ce a văzut că nimic nu poate stinge scandalul Ridzi, s-a gândit că ar fi mai eficient să pună paie pe focul iscat de Monica Iacob. Așa că a declarat, de la pupitrul administrației prezidențiale, de la Cotroceni, ceea ce valorizează afirmațiile sale, la doar câteva ore după anunțul public al demisiei făcut de Monica Iacob Ridzi, în loc de felicitări, la ceremonia de investire a noului ministru, că este vorba de o remaniere! Și încă una cu totul specială, care are loc pe fondul unei „crize morale”, având doi parteneri: politicieni și mass-media. Șeful statului a apreciat că este vorba despre „o bătaie teribilă pentru banii publici, dusă de mass-media și de oameni politici slabi, care pun la dispoziția mass-media bani publici”. Efectul imediat al acestor declarații a fost că mass-media s-a reorientat rapid către analiza declarațiilor președintelui și a trecut-o pe Ridzi și afacerile ei, de la Ministerul Tineretului și Sportului, pe planul secund. Mai mult chiar, Ridzi a devenit oarecum simpatică parlamentarilor chemați să decidă dacă o protejează sau o expediază pe mâna procurorilor de la Parchetul General, aceștia fiind mai interesați de afacerea *Sterling*, de Tăriceanu și abia la urmă de Ridzi și mărunțișul ei, cheltuit și imposibil de justificat. Președintele Traian Băsescu a mai afirmat că s-a bucurat că Parlamentul reacționează înființând Comisia de anchetă în cazul Ridzi, dar când a văzut că președintele acesteia, și nu un judecător, a citit sentințe și a pus încadrări în Codul penal, a avut senzația că s-a întors vremea Anei Pauker. „Oameni buni, vă rog mult, fiți atenți ce faceți cu democrația”, a pledat Băsescu. Ministerul Tineretului și Sportului a încălcat legea, pentru că a combinat, în cadrul aceluiași contract, servicii recreative cu servicii de publicitate, destinate așa cum a precizat însuși președintele Băsescu, posturilor de televiziune *Realitatea* și *Antena 1, 2 și 3*. Pardon! Băsescu nu a numit televiziunile cu pricina ci doar numele mogulilor Vântu și Voiculescu... Concret, Băsescu a spus: „Televiziunile comerciale au anunțat că difuzează clipurile electorale pe gratis, acoperind astfel o înțelegere murdară dintre politic și două trusturi de presă”. Undeva în toată povestea asta a fost vorba și despre clipurile publicitare ale campaniei pentru europarlamentare ale Elenei Băsescu, clipuri despre care președintele a aflat că au fost plătite din bani murdari, și a dispus oprirea difuzării lor. În opinia lui Băsescu, comisia și-a oprit lucrările când a dat de firmele care duceau către televiziuni. „Nu vreau să etichetați acest discurs ca fiind unul rău, dar este, dacă vreți, răspunsul meu la acuzațiile care s-au făcut în această perioadă de aranjamente exact pentru un om politic care a candidat (Elena Băsescu – n.a.) și care a încetat difuzarea clipurilor în momentul în care eu am aflat că se făceau gratis. Înțeleg furia că atunci când nu intri în horă plătești, efectele le-am văzut, o campanie furi-bundă împotriva unui om care – zic eu – și-a câștigat mandatul și cred că este momentul să ne revenim”, a subliniat președintele Traian Băsescu.

În urma unor negocieri, PSD a acceptat să susțină propunerea PNL de înființare a unei comisii parlamentare de anchetă în cazul Udrea. Liniștită, Udrea a afirmat: „Nu mai avem majoritate, în Parlament este o majoritate PSD-PNL. Din punctul nostru de vedere nu s-a schimbat nimic de la momentul la care am semnat această coalitie. Suntem (PDL) tot fără majoritate în Parlament, tot în timp de criză. Pentru noi ar fi ideal dacă această guvernare în coalitie ar funcționa și dacă proiectele noastre ar fi votate și de PDL și de PSD în Parlament, ceea ce nu se întâmplă”, lăsând să se înțeleagă că este o victimă a complotului politic între PSD și PNL.

Flutur s-a corectat: „Nimeni nu este mai presus de lege, e clar pentru PDL”. Întrebat cum vor vota deputații PDL în cazul Ridzi, Flutur a evitat un răspuns direct, spunând că parlamentarii trebuie să se întâlnească și să facă o analiză.

Demisia lui Ridzi a fost discutată la nivel înalt, spun surse bine informate. La masa discuțiilor, Băsescu, Boc, Ridzi și nou titularizata Sorina Plăcintă. Demisia lui Ridzi a fost mai puțin unilaterală. Demisia nu a mai fost analizată în Biroul Politic al PDL așa cum era normal. Nici numirea lui Plăcintă nu a fost discutată. Băsescu a tăiat scurt orice chef de discuții, declarând la câteva minute după anunțul demisiei, vacanța postului de ministru și semnând decretul de numire a lui Plăcintă la două ore, fix, după demisia Monicăi Iacob Ridzi.

Noul ministru al Tineretului și Sportului, Sorina Luminița Plăcintă, este membru PDL Vrancea din anul 1997, iar din 2008 a fost promovată în funcția de vicepreședinte al organizației județene. Plăcintă vine din PD, dar este necunoscută membrilor vechi din PDL, dovadă președintele organizației de femei din PDL, Sulfina Barbu, care, imediat după nominalizarea lui Plăcintă, declara: „Este un membru nou, a venit în PD-L cu câteva luni înainte de alegerile parlamentare, dar a demonstrat că este un bun manager și știe să conducă”. Sulfina Barbu nu și-a corectat declarația. Până la numirea în funcție, singurul lucru de notorietate despre Plăcintă era faptul că i-a îmbrăcat (la propriu), pe deputați și senatori, cu haine (de calitate, la prețuri modice), și costume fabricate în atelierele proprii. Marea dorință a lui Plăcintă, încă nerealizată, a fost aceea de a-l îmbrăca și pe președintele Traian Băsescu.

Parchetul General și Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Galați au închis toate dosarele constituite ca urmare a plângerilor făcute de PSD Vrancea împotriva Sorinei Plăcintă, care a fost acuzată de mită electorală. Purtătorul de cuvânt al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Galați, procurorul Marcel Codită, ne-a declarat că la Galați au fost soluționate trei dosare

cu neînceperea urmăririi penale pentru lipsa elementelor constitutive. Potrivit aceleiași surse, alte opt dosare au fost declinate la Parchetul General pentru că Sorina Plăcintă dobândise între timp calitatea de senator. Purtătorul de cuvânt al Parchetului General, Ramona Bulcu, a precizat, pentru *Flacăra*, că procurorii au finalizat aceste dosare, toate cu soluție de neîncepere a urmăririi penale. Era vorba despre 11 plângeri făcute pe numele actualului ministru. Acuzațiile formulate vizau presupuse practici ilegale ale actualului ministru al Tineretului și Sportului din timpul campaniei electorale pentru alegerile parlamentare. Surse politice locale spun, însă, că toate plângerile depuse de PSD Vrancea împotriva Sorinei Plăcintă au la bază conflictul mai vechi dintre aceasta și baronul local. Marian Opreșan, liderul PSD Vrancea.

Președintele Consiliului Județean Vrancea, Marian Opreșan, a declarat despre noul ministru al Tineretului și Sportului că nu are nici o legătură cu sportul și cu tineretul și a caracteri-

zat-o pe Sorina Plăcintă ca fiind un om de afaceri care „și-a cumpărat mandatul de senator”. „Cred că PD-L avea opțiuni mai bune. Nu are nici o legătură cu sportul și cu tineretul, n-a făcut nimic în viața ei pentru tineret și nici pentru sport”, a declarat Opreșan, care a continuat acuzând-o pe Sorina Plăcintă că „și-a cumpărat mandatul de senator”.

Sorina Luminița Plăcintă s-a născut în 1965 la Focșani și a absolvit Facultatea de Tehnologie și Chimie Textilă Iași în 1989, iar între 2002 și 2004 a activat la Facultatea *Dunărea de Jos*, la Drept Civil. În perioada 2005-2008 a fost administrator, Director General al SC *Artifex SRL*. În biografia sa, în perioada 1997-2008 este consemnată colaborarea cu SC *Milcofil SA*, între 1994 și 2008 a fost acționar administrator la SC *Sorste SA*. Între anii 1993 și 1994, senatorul a fost asistent manager la SC *Arusco Impex SRL* București, iar între 1989 și 1993 inginer la *Filatura de lână pieptănată* Focșani. Sorina Plăcintă, noul ministru al Tineretului și Sporturilor, afirmă, într-un interviu acordat unui cotidian din Vrancea, în timpul campaniei pentru parlamentare, că îl iubește pe Hristos, că o admiră pe Margaret Thatcher și că-i plac lăcrămioarele și ciocănițurile „pentru că este un sanitar al pădurii”. Autoevaluându-se, Sorina Plăcintă afirmă că principala sa trăsătură de caracter este corectitudinea. Plăcintă are ca pasiune, în timpul liber, călătoriile. Și-ar dori să călătorească în jurul lumii timp de un an. Cea mai mare nenorocire ar fi, pentru Sorina Plăcintă, să rămână „singură”. Se identifică cu Scarlett O'Hara și detestă umilința. Și-ar fi dorit să aibă voce, dar nu are, pentru a putea cânta. Sorina Plăcintă are 43 de ani, are un fiu, Andrei Răzvan, de 18 ani, și este căsătorită cu partenerul ei de afaceri, Stefan Ernest Georg Sobota, cu care deține compania *Sorste*.

text, **Silvana Pătrășcanu**

foto, **Agerpres**

Cezar Preda — vocea critică a PDL-ului

Europarlamentarul PDL Cezar Preda a afirmat că premierul Emil Boc ar fi trebuit să facă o restructurare drastică a Guvernului odată cu demisia Monicăi Iacob Ridzi, susținând că cel puțin patru ministere ar trebui desființate și că, în prezent, Guvernul se dedică „plății oamenilor politici”. Vicepreședintele democrat-liberal a apreciat că Guvernul ar trebui să dea dovadă de solidaritate cu românii în perioada de criză și că structura stufoasă a Executivului nu este în concordanță cu actualul context. Cezar Preda a criticat ministerele care au oferit prime de vacanță angajaților și a declarat că nu există voință politică pentru a îndeplini promisiunile de la începutul guvernării. „Ar fi de ajuns un Guvern cu 16 ministere, sunt cel puțin patru care ar trebui desființate”, a comentat Preda, care nu a dorit să numească ministerele la care se poate renunța, spunând că acestea trebuie să fie o decizie a premierului. Pedelistul, europarlamentar proaspăt ales, și-a criticat colegii de partid și pentru că nu i-au susținut proiectele de lege, printre care reducerea salariilor unor autorități din subordinea Parlamentului. Mai mult, critica lui Preda a mers până acolo unde nici un alt membru al PDL nu a îndrăznit să ajungă, afirmând că toți liderii de partide care „au cumpărat știri sau bunăvoință” de la trusturile de presă ar trebui „să demisioneze”. Deloc întâmplător, Preda este un fost consilier al lui Traian Băsescu.

UN COLȚ DE PARADIS

CIPRU

409 Prețuri de la
euro

PACHETUL INCLUDE:

- bilet de avion cursă directă
BUCUREȘTI - LARNACA - BUCUREȘTI
- 7 nopți cazare cu mic dejun / hotel 2*
- asistență turistică locală

PACHETUL NU INCLUDE:

- taxe aeroport: 135 euro/persoană
- transfer
- asigurare medicală + storno

Love Cyprus

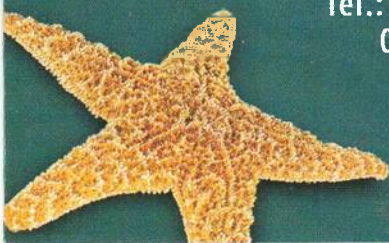
Vacanțe de prestigiu

**PRESTIGE
TOURS**

Sediu central: Str. George Enescu, nr. 31,
(lângă fostul mag. EVA), sector 1, 010303 București
Tel.: (+4021) 319.77.94/95/96/97;
0747.01.01.50 / 0752.12.17.23
Fax: (+4201) 312.12.55
e-mail: info@prestigetours.ro

Agencia Ploiești: Str. Constantin Dobrogeanu Gherea,
nr.1B, Bl. E, pasaj, Ploiești, Prahova
Tel.: (+40244) 59.15.85, 0344.80.18.10,
0344.80.18.11; Fax: (+40244) 510.204;
Mobil: 0747.01.01.54
e-mail: victoria@prestigetours.ro

www.prestigetours.ro

Cei care contează

Am făcut, data trecută, o trecere în revistă amplă a celor care ar putea juca un rol în cursa prezidențială. De astă dată purcedem la o listă restrânsă, cu doar câteva nume, dar ceva mai grele. Cu alte cuvinte, restrângem cercul suspecților, cu ajutorul datelor valabile la ora actuală. Vom proceda la fel și pe viitor, atunci când ne vom găsi în fața unei finale care se va purta în trei și, mai apoi, în doi. Văd în aceste alegeri prezidențiale mai întâi un *show* de urmărit, dincolo de remușcări, antipații și *hardfilingsuri*.

Pentru Sorin Oprescu, scenariul s-ar putea repeta. „Eternul-împiedicat” să candideze îl egalează pe Băsescu la „încredere”. Dar încrederea populației nu cumva se transformă în voturi? Iar Oprescu nu se va împiedica de 500.000 de semnături...

Războiul din coaliție PSD și PDL s-au certat, fără să îndrăznească să iasă de sub umbrela comună a guvernării. Așteaptă prezidențialele.

Primele nume care se cer trecute pe o asemenea listă sunt trei. Unul este cel al președintelui în exercițiu, Traian Băsescu. Întotdeauna, cel în funcție este cotate cu prima șansă, dacă mai are dreptul să candideze. Avantajul său aduce cumva cu acela al terenului propriu în fotbal. El are mecanismele în mână, controlează pârghiile, are acces la instituțiile și autoritățile statului, poate uza de informații clasificate. În plus, știe mai bine traseul: l-a mai parcurs o dată, în tocmai postură de câștigător – și cunoaște și ce se întâmplă și după linia de finiș.

Traian Băsescu

La această oră nu se știe sigur dacă va candida, cel puțin sub aspectul unui anunț de acest gen. Dar hai să mergem

pe varianta *WHAT IF NOT?*... Păi, în cazul în care Băsescu ar anunța că nu ar candida (lucru puțin probabil), toate se schimbă – și chiar cu fundul în sus. Scena politică întreagă se metamorfozează substanțial, iar eșichierul prezidențialelor se reconfigurează total. Și ce face atunci clientela politică? Și ce fac cei din „cartelul” său, implicați în scandaluri politice înfiorătoare, cu „deconturi” de bani, de trafic de influență, cu probleme cu justiția? Și ce face partidul pedeleilor? Pentru că nu poate secreta, una-două, un candidat de talia lui Băsescu? Iar în acest caz, orice candidat, fie el de la liberali sau pesediști, atât Mircea Geoană cât și Crin Antonescu, poate înfrânge ușor orice as al PDL, scos din mânecă. Și, atunci, care e concluzia: Traian Băsescu va candida. Și dacă nu ar vrea, mort-copt. Oricum,

după episodul Emil Constantinescu, nu cred că un șef al unei formațiuni politice ar mai putea să-și abandoneze, atât de lamentabil, corabia care l-a purtat spre titlul de președinte. Presiunea în jurul lui Băsescu va fi atât de mare încât e candidat sută la sută. Părerea mea, vorba fotbalistilor. Să mai adăugăm la numărătoarea atuurilor și prezența aceleiași agenții de advertising care l-a mai transformat, de două ori, în câștigător. Cu *GMP ADVERTISING*, adică alături de Felix Tătaru, Băsescu a câștigat cursa pentru Primăria Bucureștilor, dar și primul mandat de președinte.

Crin Antonescu

Este cel mai novice, dar și cel mai „virgin” candidat la Președinție.

iza

A încercat, în intervențiile televizate din ultima lună, să fie tot mai combativ. A mutat tunurile (fie ele și de apă!) de pe Monica Ridzi și le-a plasat pe Traian Băsescu. Examenul în fața „omului de la Cotroceni” poate fi și examenul vieții sale. Primul obstacol este, însă, ca să îl arunce în afara „tablei de șah” pe adversarul Geoană. Și nu e un lucru deloc ușor. Mai degrabă invers. Geoană are suportul de partid. Unde ne putem aștepta la surprize din partea parcursului lui Antonescu? Păi, în primul rând, în privința trecutului său. În al doilea rând, în privința „tovarășei de partid” Adina Vălean. Plus că se mai pot ivi și alte deconturi, necunoscute acum, ale guvernării liberale (vezi *Afacerea Sterling*, pe care noi, *Flacăra*, am pisat-o primii!!!), care s-ar putea sparge în capul său ca oalele nimerite din greșeală și prin accident. Lui i se vor face și aceleași obișnuite reproșuri, că, asemeni oricărui liberal din ultima vreme, îl are în spate pe eternul & fascinantul domn Dinu Patriciu etc.

„Nielu, hii cuminti!” Scandal politic „de baltă” la Chișinău.

Orice-am face, la noi toate o dau în parodie. Serviciile secrete ale Basarabiei arată ca o uniune de băști fără tractoriști. Cică, auzi, hăi, scandalu’ diplomatic: unu’ s-o suit pi una, da’ asta s-o întâmplat la Chișinău, d-aia abroad en entragerie și pisti graniți. Un român regulează o româncă zăpăcită de atâția ani de propagandă bolșevică, de nici nu mai știe ce e: 1. moldovancă; 2. româncă; 3. în general, fimeii. Îclinăm să credem în favoarea probelor biologice pe care le-am văzut, recrutate de căprarii sereiști de la Kisinev: femeie, și încă apetisantă, aproape spre bunăciune. Tânără, vorbă, port (gol/naked) inconfundabile. Singurele vorbe ale ei, de opoziție, au fost: „NIELU, HII CUMINTI!” Asta între două bătăi „cu perni”. Pentru cine-a văzut caseta. Oricum, a fost deliciul galeriei. Pentru cine n-a văzut-o, il s’agit de... una bucată puștoaică angajată la consulat, consulată de chiar însuși consulul, de bunăvoie și nesiliți de nimeni, nu știm dacă în afara/sau în timpul orelor de program.

Mircea Geoană

Are ceva din patina „eternului și fascinantului” perdant al PSD: pe la colțurile primăriilor și/sau, deopotrivă, în fața charismei lui Ion Iliescu. Se erodează, în PSD, și prin „contactul” (sporturi de „full-contact”) cu alți grei din PSD: Piron Pitrea, Adrian Năstase + mătușa sa, Ilici-Iliescoviți chiar. De altfel, „tovarășul Ilici” l-ar putea ajuta decisiv în aceste alegeri

de toamnă. Personal, dacă e să fiu razant de sincer, parcă mi se părea mai convingător domnul Geoană diplomatul de carieră decât domnul Geoană politicianul de carieră. Dar asta e, oamenii se mai și schimbă. Nu toate rolurile li se potrivesc la fel. În cazul în care Geoană intră în finală și pierde (ca și în cazul în care nu apucă finala), este de prognozat că Partidul Social-Democrat va trebui/ și se va canoni să găsească alt lider, pe fruntea căruia să scrie „câștigător”. Conștient sau nu, Mircea Geoană își joacă ultima carte, așa că am putea să asistăm la sfortări cu adevărat „dramatice” din partea prostănacului de serviciu al PSD. Interesant și semnificativ în același timp că PSD nu a mai reușit să secrete un lider charismatic și victorios, după epoca lui Ion Iliescu. În recuzarea lui Geoană se mai pune o întrebare adiacentă: se (mai) poate întoarce Adrian Năstase sau e deja un lider politic îngropat? Ce va pune PSD în locul lui Geoană, dacă acesta nu câștigă?

text Mihail Gălățanu

foto. Agerpres

Cazul Nistorescu

Proaspăt uns șef la *Cotidianul*, Cornel Nistorescu a reușit să-și facă o „lansare” de zile mari, fără să-l coste nici un ban. Vulpe bătrână, el a reușit, doar, să-i atâțe pe cronicari. Rezultatul: ziarul se vinde mai bine!

„Doctorul” Sorin Oprescu nu a „vindecat” Primăria Capitalei. Dar e singurul care poate smulge „tăieri” din șeptarii lui Băsescu-șapte-cai. Chiar dacă va învinge până la urmă, Traian Băsescu, având „doctorul” în coaste, va câștiga mai greu

Freestyle *cu* ceruri

Scena era chiar cerul. Un cub de văzduh cu latura de un kilometru. „Agățat” deasupra plajei din Mamaia. Și în interiorul căruia s-au dezlănțuit cei mai mari artiști ai zborului: piloții acrobați. Șapte magnifici din elita lumii. Sfidând gravitația, aerodinamica, logica, limitele. Până la imposibil. Pe care, culmea, chiar l-am văzut. În iulie 2009, la *FAI Mamaia World Elite Aerobatic Formula, by Honda*. Primul concurs de acrobație aeriană organizat vreodată în România sub egida *Federației Aeronautice Internaționale (FAI)*.

senzațional

Cel mai bun pilot al secolului

Chiar dacă a ieșit pe locul al doilea, din cauză că exercițiul ei a durat cu două *nenorocite* de secunde mai mult decât al câștigătorului, Svetlana Kapanina a fost, de departe, revelația *FAI Mamaia World Elite Aerobatic Formula*. La doar 41 de ani, rusoaica este considerată un adevărat fenomen. Are în palmares peste 60 de medalii de aur, șase titluri de campioană mondială și calificativul *cel mai bun pilot al secolului*, acordat de FAI. Cu un *Sukhoi 26* de 400 de cai putere, Svetlana a făcut adevărate miracole pe cerul de la Mamaia, fiind singura concurentă care l-a blocat, pur și simplu, pe comentatorul evenimentului. După câteva aprecieri de genul „manevre chirurgicale, la cuțit, îngerești, poezie curată”, acesta a amuțit: „Ce face ea n-are nici o logică, sunt mișcări fără nume și explicație, sublime, n-are nici un sens să vorbesc peste zborul ei, bucurați-vă de el în liniște”.

Învingătoare într-o lume a bărbaților, Svetlana a rămas o femeie frumoasă, îngrijită, modestă, plină de sensibilitate. Toată lumea i-a admirat unghiile pictate, de manechin care pune mâna doar pe parfumuri, părul lung și strălucitor, zâmbetul cald, bucuria de-a vorbi cu oamenii. Pe pista de la Tuzla, înainte de decolare, ne-a vorbit și despre familia ei. Era însărcinată în luna a cincea când a obținut primul titlu de campioană mondială. Are o fetiță, de cinci ani, și un băiețel, de șapte ani. Fiul adoră artele marțiale, ca și tatăl lui. Aia mică tocmai a făcut prima *acrobație*, luna trecută, cu „avionul lui mami”. Sigur că a fost un zbor cuminte, așa, doar de plimbare. Ceea ce, evident, nu este pe gustul Svetlanei. La închiderea competiției de la Mamaia, când toți piloții au făcut echipă, sub bagheta lui Juris Kairys, la microfon s-a auzit următorul comentariu: „Nu pot să cred, Svetlana zboară la orizontală! Bănuiesc că își face unghiile sau citește o carte, trebuie să fie foarte plictisitor pentru ea!”

Juriul a fost alcătuit din patru dintre cei mai buni arbitri de aviație avizați de FAI: Quintin Hawthorne (Africa de Sud); John Gailard (Africa de Sud); Kimo Virtanen (Finlanda) și Lars Arvidson (Suedia).

Concurenții

Spania: **Castor Fantoba**
Rusia: **Svetlana Kapanina**
S.U.A: **Hubie Tolson**
Marea Britanie: **Tom Cassels**
Ungaria: **Zoltan Veres**
Franța: **Renoud Escalle**
Elveția: **Pierre Marmi**

Primarul Radu Mazăre a deschis ostilitățile sărind cu parașuta

Organizat de *Regional Air Services* – Aerodrom Tuzla, împreună cu Jurgis Kairys, multiplu campion mondial la acrobație aeriană, show-ul aviatic, desfășurat în zona Cazinoului din Mamaia, a avut parte de o deschidere cel puțin originală. Primarul Radu Mazăre, „propus” de un profesionist, a sărit cu parașuta de la 3.000 de metri. Lăsându-și gură-cască spectatorii, care au uitat, preț de câteva minute, de campania electorală, taxa de barieră și orice exhibiții politice. Până și invitații străini au fost impresionați de „un primar atât de exotic!”

Piloții prezenți în competiție au avut de trecut o probă de acrobație cu program impus și o probă liberă, de creație (*freestyle*). În prima dintre ele, hai să-i zicem mai rigidă, erau obligatorii șase figuri din catalogul *Aresti*, un fel de abecedar al acrobației aviatică. Notele juriului au ținut cont, printre altele, de timpul de execu-

ție, de corectitudinea figurilor și de armonia exercițiului. Sigur că piloții au oferit un spectacol de zile mari, chiar și pe o temă dată. La *freestyle*, însă, show-ul a trecut magistral dincolo de ceea ce este omenește posibil. Și nici măcar nu e vorba de entuziasmul nostru sau al spectatorilor, ci de „verdictul” specialiștilor. Rămăși până și ei tablou în fața unor acrobații nemaivăzute, care, practic, nici nu există, nu au nici o logică, sunt imposibil de executat. Dacă ar fi să o luăm metaforic, a fost ca și când o mână nevăzută a luat avioanele alea la întors, altfel decât pot oamenii, oricât de acrobați ar fi ei. Mai mult, chiar și piloții au fost uimiți de ceea ce au făcut: „Avionul reacționează întotdeauna altfel la o comandă. Într-un moment de maximă inspirație, da, îți poate ieși o figură neașteptată”, ne-a mărturisit Svetlana Kapanina.

„Piloții de aici sunt puțin într-o dungă“

Câștigătorul FAI Mamaia World Aerobatic Formula – Castor Fantoba. În vârstă de 43 de ani, spaniolul este căpitan pe Boeing 757, instructor de zbor de acrobație, de zece ani membru al Lotului Național de Acrobație al Spaniei și un concurent temut în toate competițiile importante de gen. Pe locul al doilea s-a plasat rusoaica **Svetlana Kapanina**, iar locul al treilea a revenit ungurului **Zoltan Veres**, care a câștigat și premiul de popularitate.

Da, un regal aviatic. Avioane rotindu-se în jurul axei, de zeci de ori, căzând, cu motorul oprit, smucindu-se, pe verticală, desenând în aer traiectorii absolut năucitoare. Sau, în limbaj specializat, combinații senzaționale de *tonouri*, *loopinguri* sau *ranversări*, care au ținut publicul cu suflul la gură, ore în șir. O senzație încercată, însă, și de cunoscători: „Sigur că sunt imagini speciale, acrobații ăștia obligă avionul să facă ceea ce el nu vrea, aerodinamic vorbind“, ne-a explicat Cornel Marinescu, fost pilot comandant la Fokker 100, acum retras în business.

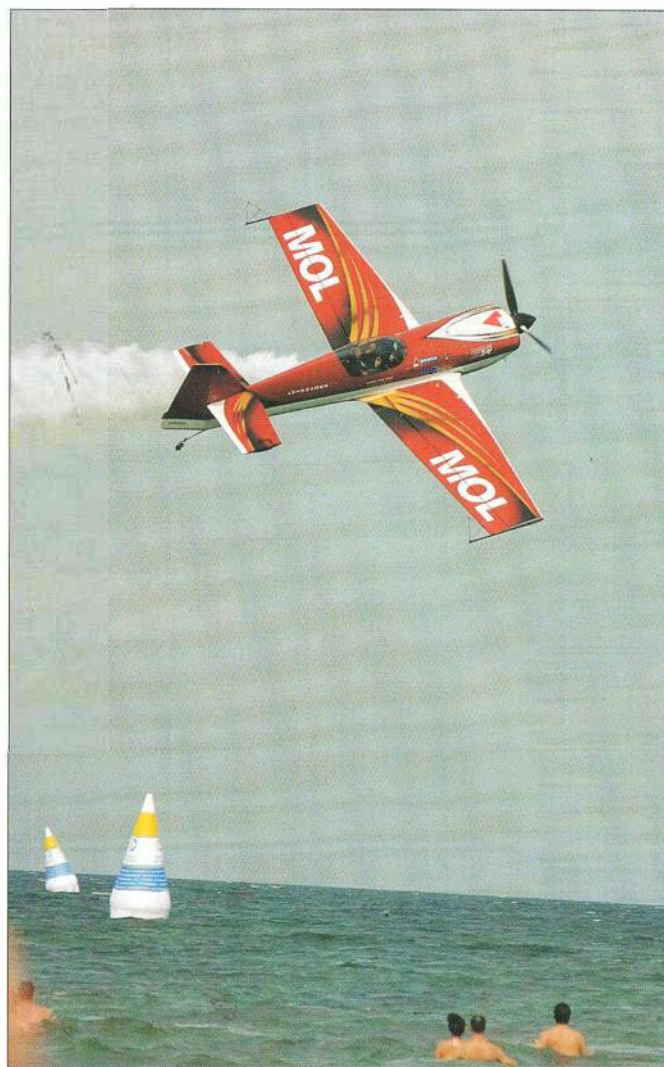
Cu sau fără voia avioanelor, însă, cei șapte magnifici ne-au oferit niște mostre de măiestrie aviatică imposibil de cuprins în cuvinte. Precizia de ceasornic elvețian a lui Pierre Marmi, „poezia“ Svetlanei Kapanina, rigoarea lui Castor Fantoba sau inima cu săgeată desenată pe cer de Zoltan Veres au făcut din FAI Mamaia World Elite Aerobatic Formula cel mai spectaculos eveniment aviatic întâmplat vreodată în România. La finalul competiției, pe post de cireașă de pe tort, Jurgis Kairys, concurenții și *lakarii acrobați*, respectiv *specialitatea casei*, românii Ion Postolache și Dan Ștefănescu, au oferit publicului și o probă de perfecțiune în echipă. O improvizatie genială, fără scheme și antrenamente, în care cheia e încrederea în ceilalți și felul în care îi simți. Ca profesioniști, ca oameni, ca avioane, ca îngeri, draci sau orice or mai fi ei: „Da, că toți piloții ăștia sunt dați dracului, există patru categorii la care se zboară, ei au accesat-o pe ultima, categoria *nelimitat*, mai mult de atât nu se poate, pentru cine pricepe!“, a comentat Dorin Ivașcu, directorul general al Aerodromului Tuzla. O idee susținută și de primarul Radu Mazăre, la festivitatea de premiere: „Toți piloții de aici sunt puțin într-o dungă, fac lucruri imposibile, au tone de voință, curaj și multă nebunie“. „Nebuni, dar atât de frumoși!“, a mai spus cineva din public. Și poate a fost o completare chiar necesară. Că prea e plină lumea de nebuni și... atât.

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tîbăr**

Revista Flacăra a premiat cea mai bună fotografie la FAI Mamaia World Elite Aerobatic Formula 2009

Concursul și show-ul aviatic de la Mamaia au adunat zeci de fotografi, români și străini, atrași de acrobațiile aeriene uluitoare, multe dintre ele, premiere absolute pentru România. Aproape toate fotografiile făcute cu acest prilej au intrat într-un concurs pus la cale de către organizatorii mitingului aviatic. Și pentru că Flacăra este emblema fotoreportajului în presa românească, repre-

„Bariere“ – foto Cătălin Cocos

zentanții revistei, prezenți la eveniment, au primit sarcina de a juri concursul și de a decerna „Premiul revistei Flacăra pentru cea mai bună fotografie“. Între cele peste 100 de fotografii eligibile, câștigătoare a fost desemnată creația lui Cătălin Cocos, „Bariere“. Motivația juriului: „Pentru o fotografie care vorbește despre depășirea barierelor, într-un zbor *unlimited*“, făcându-se referire la faptul că acrobațiile aeriene de la Mamaia s-au desfășurat în cadrul nivelului maxim de dificultate (*unlimited category*), practic nelimitat în sus.

ORGANIZATORI

REGIONAL AIR SERVICES
www.regional-air.ro

Parteneri organizare

Parada aeronavelor Regional Air Services
Acrobatie aviatică solo și în formație
Demonstratie de zbor cu parapanta
Lansare de parasutisti
Vanatoare de baloane

22 - 23 august

plaja Mangalia!

Un eveniment Regional Air Services
Air-show organizat cu sprijinul Primariei Mangalia

FLACĂRA

Constanta

JLEVEL
www.flylevel.eu

Parteneri media

FORRICHONLY

pilotshop.ro

CASINO

un imprint al grupurilor FLACĂRA și t...
TRITONIC

crime scene

Ofertă specială!

- CS 1 - Zămbet ucaș - Lisa Scottoline
- CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein
- CS 3 - Filiera grecească - Bogdan Hrib
- CS 4 - Crima Zen - Oliver Bottini
- CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker
- CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihalcea
- CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion
- CS 8 - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe
- CS 9 - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle
- CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu
- CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakan Yel
- CS 12 - 3 cu ghinion - Emil Simionescu
- CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace
- CS 14 - Crima Lordului Savile și alte povestiri - Oscar Wilde
- CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica-Mujea
- CS 16 - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli

Nr. cărți	1	2	3 sau mai multe
Preț (fără taxe poștale)	9 lei	15 lei	7 lei/carte

TALON DE COMANDĂ (cu plata ramburs)

cod carte

Nume prenume
localitatea strada
nr. bloc sc. ap. județ/sector
cod telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.** Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Robert Pandelea, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru connaisseur-ii literaturii adevărate. Pentru ahtiații de hard boiled și de romane negre. Dar și pentru fanii thriller-elor de orice fel. Tuturor, vă oferim prilejul de a vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului. Ești gata să intri în scena crimei?

PARADIS PACIFIC

Bora-Bora, Fidji, Guam, Maui, Tahiti sunt visurile oricărui muritor din vechiul continent, unde iernile sunt de obicei sumbre, iar marea e prezentă la modul minimal. Din fragedă pruncie, mă zgâiam la pânzele lui Gauguin și făceam: „Haaa!... Mișto Paradis!” Știam de pe atunci însă că nu trebuia să mori ca să ajungi acolo, ci, din contră, să fii plin de viață și de spirit aventurier. Nu am ajuns nici până acum în Pacificul de Sud, însă zona din Vest îmi este familiară. Aici se află vechiul regat Ryukyu, adică insulele Okinawa. Poarta Paradisului Pacific este acum o prefectură japoneză, dar, de la Tokyo până aici e cale lungă, atât la propriu, cât și la figurat. După două ore de zbor, sosesc la Naha și această capitală a insulei mi se pare neînchipuit de solară și oceanică, departe de Japonia și de lumea așa cum am cunoscut-o până acum. Drumul de la aeroport în centrul orașului mă face să intru în mod natural în însuși spiritul vacanței mele fantastice.

Aloha!

Naha by Night

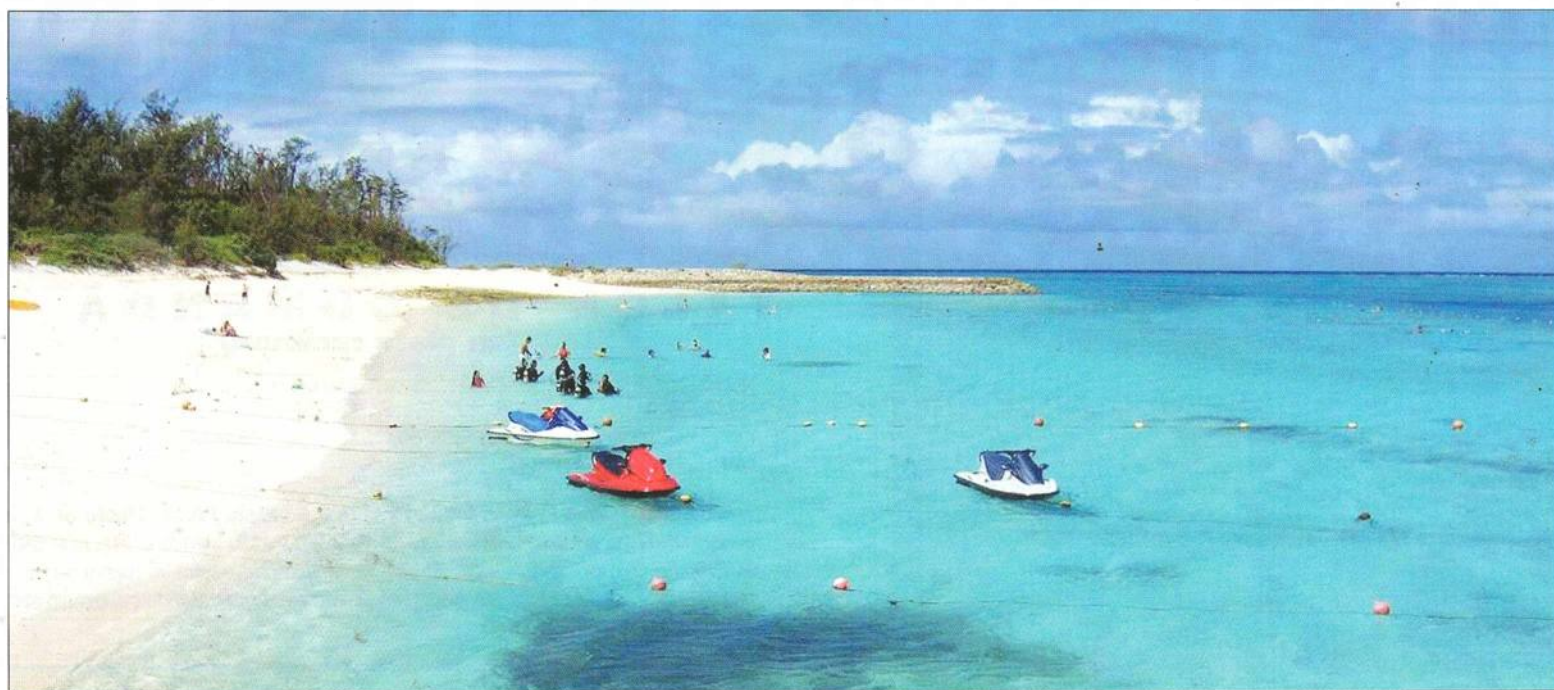
Naha la lumina zilei

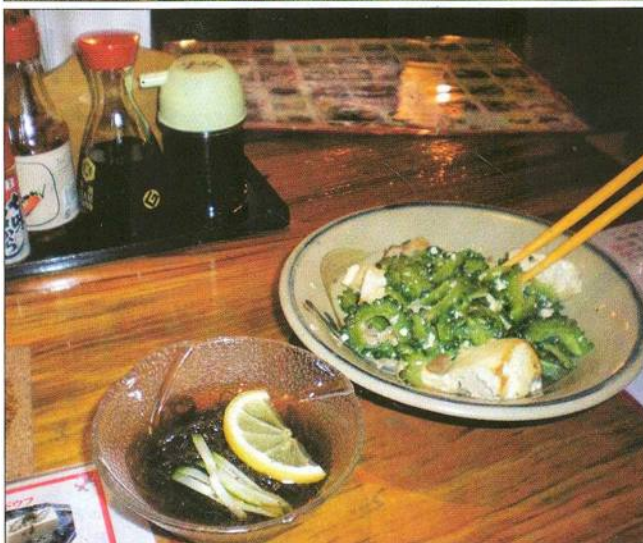
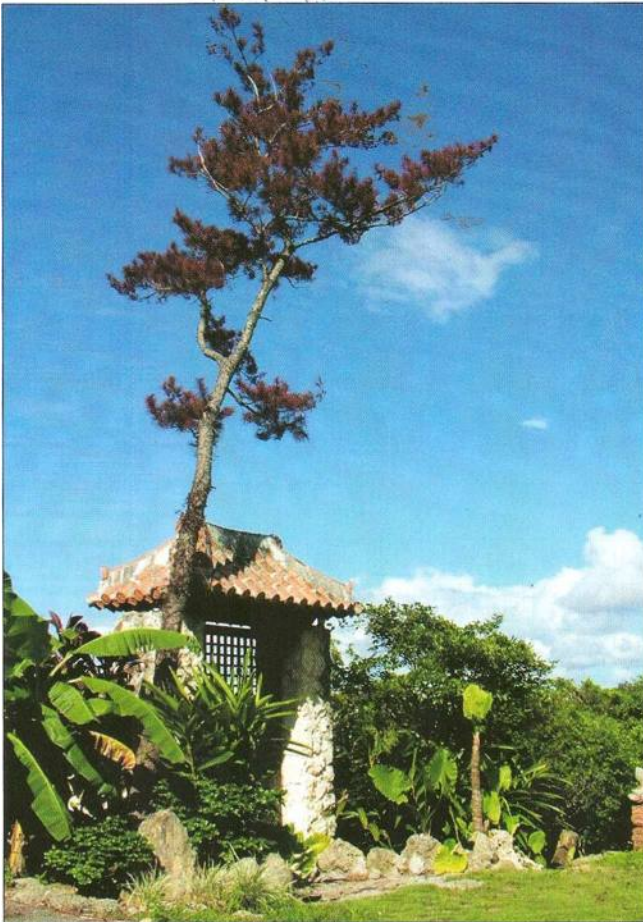
Pista însăși a aeroportului din Naha este în imediata apropiere a valurilor. Soarele și albastrul-verde al oceanului îți intră în ochi și în minte din prima clipă. Terminalul este decorat *exotic fashion*, revărsând asupra pasagerilor exuberanța orhideelor și a *bougainville*-lor. Drumul spre oraș este străjuit asemănător de palmieri și flori nicidecum mai prejos. Ajungem în portul renumit prin deschiderea sa largă, în care linia de orizont a oceanului te face nu numai să înțelegi, ci să vezi că Pământul este rotund. Ne-am depărtat acum de apă și am intrat în centru. *Kokusai Dori* – Strada Internațională – este Calea Victoriei a insulei, iar, dacă vrei să intri din plin în miezul orașului Naha, este recomandabil

să fii riveran, măcar la modul efemer. Un mic hotel poartă numele animalului sacru al insulei – *Shiisa* – o creatură indubitabil felină, jumătate leu și jumătate pisică, și sunt întâmpinată cu salutul hawaian *Aloha!* Spiritul *Aloha* este într-adevăr atât de prezent aici, atât estetic, în numeroasele cămăși și rochii aloha purtate pe stradă, cât și psihologic, în atitudinea ceva mai prietenoasă a acestor japonezi aparte. Îmi arunc valiza cât colo. Mai am câteva ore de plajă și e vremea să mă duc la scăldat.

Este ca un blestem, dar acest frumos oraș solar, încercuit atât de artistic de apele jad și turcoaz ale oceanului, nu are plajă. Nimeresc în bikini pe un fel de dig

și nu-mi vine să mă avânt în valuri din cauza numeroaselor stânci. Mă duc așadar înapoi către *Kokusai Dori*, la *shopping*. Cerul s-a colorat spectacular în stil amurg și oranjul trandafiriu se revărsa peste clădirile alb-crem, de maximum zece etaje, și petalele roșii, albe și galbene ale arbuștilor cu flori hibiscus. E atât de fain să fii la Naha, mai ales după atmosfera aia sumbră și matematic de capitalistă, plină de cohorte de *salarimeni* și secretărușe, de indivizi cu mănuși albe care îi îndeasă în vagoane arhipline și de zgârie-norii atât de contrastanți cu clădirile ordinare, sărăcăcioase și cenușii din Tokyo. La Naha mă simt în vacanță. Iar dacă ești pusă pe *shopping*, aici e de tine. Este probabil cea mai ieftină

prefectură din Japonia și importurile din toată Asia abundă aici. Este plăcerea oricărui cumpărător să găsească lucruri exotice și atât de ieftine, sau produse de marcă la prețuri accesibile, în magazine elegante sau de tip bazar. Zona *Kokusai Dori* este plină de astfel de magazine, dar și de restaurante de orice fel poțfești. S-a întunecat și neanele vesele sunt într-o concurență strânsă cu astrele. Aud din stradă refrenul *ariya ryia sasa* – tralala-ul okinawaian – și această cârciumă mi se pare plină de antren. Mi-o închipui gustoasă și, hotărâtă, îmi fac intrarea.

Și iată-mi cina de *welcome* ideală. Mâncarea mi se pare o combinație reușită între bucătăria japoneză și cea sud-est asiatică, cu un gust renumit a fi *maroyaka* – rotund și fin. *Papaya pok-pok* thailandeză este aici *papaya champuru*. În loc să fie foc de iute, este... „rotundă și fină”, cu aroma o idee dulceagă și un pic sărată. *Goya* este o legumă japoneză și aceasta este specifică insulei. *Goya champuru* este poate cel mai renumit preparat al insulei. Leguma este amăruie și este o adevărată artă să-i dai un gust plăcut. Spre deosebire de ceilalți japonezi, okinawaiei se pricepe.

Trupa de muzicieni cântă într-o veselie refrenurile renumite ale insulei și masa festivă de alături și-a luat-o în cap. Meserii au început să danseze și chiar să tragă de kimonoarele cântărețelor. În scurt timp toată cârciuma dansează și nici măcar eu nu scap de la antren și de la trasul în poze de grup. Ce chiolhan aș mai fi tras în această seară, dacă aș fi avut amuzantul viciu al consumului de alcool! Nu-l am însă și modul meu de distracție este relativ echilibrat.

În zori, viziunea asupra lucrurilor devine mai rezonabilă și mai practică. E timpul să ne amintim că Paradisul Pacific a fost de ceva timp încoace o mare insulă a marilor probleme. Regatul Ryukyu era pe vremuri independent, plătind tribut pentru a fi lăsat în pace sub soare, atât imperiului chinez, cât și celui japonez. La sfârșitul secolului al XIX-lea, nu a mai rezistat forței nipone și regatul a devenit o prefectură japoneză. La începutul secolului al XX-lea, o nouă putere își dorește și reușește să-și însușească Paradisul: Statele Unite. În anul 1972, insula i-a revenit din nou Japoniei. Mai grav a fost că toate aceste „treceri” s-au petrecut în urma unor atrocități războiaie, soldate – evident – cu pierderi violente de numeroase vieți omenești. Castelul Shurijo se află pe un deal, într-o frumoasă suburbie a capitalei Naha, și, semidistanța sa amintește subtil de trecutul insulei. Poți să vezi aici

portretele celor câțiva împărați ai dinastiei Shuri a regatului Ryukyu. Mi se par o idee cam prea mândri și rafinați. Sala tronului nu este deloc la fel de impunătoare precum cea a Palatului Imperial din Beijing, dar totuși îți ia ochii datorită auriului și roșului puternic. Monumentele japoneze sunt extrem de bine întreținute și scoase în evidență. Acesta îți lasă impresia că este oarecum uitat și cred că lapsusul autorităților cu capitala actuală la Tokyo nu este deloc întâmplător.

Un alt monument istoric și cultural este *Nami no Ue no Jinja* – Templul de Deasupra Valurilor, un lăcaș *shinto* relativ nou, închinat părții feminine, Izanami, a cuplului Izanagi-Izanami – Adam și Eva niponi. Însă, ceea ce nu trebuie cumva să ratezi dacă ajungi pe insulă este ceva mult mai natural și frumos. *Fukushu-En*, grădina de inspirație chineză, îmbină vegetația sub-tropicală a acestei insule cu sculpturi în stil chinez și – pe bune – aceasta este una dintre cele mai faine grădini din lume. După părerea mea, lasă cu mult în urmă, la capitolul rafinament artistic, renumitele grădini britanice Kew. În plus, dintr-un motiv de ciudată nedreptate în apreciere, grădina Fukushu este aproape pustie și te poți bucura în voie de acest original paradis subtropical, de parcă te-ai afla în grădina ta privată, nu alta! Mi se pare normal totuși ca, odată în Okinawa, să nu prea ai timp de reculegere prin parcuri scoase parcă dintr-un basm. Toată lumea vrea soare și mare.

Cea mai apropiată plajă de Naha este în orașul Ginowan, unde se află și baza militară americană. *Tropical Beach* este o plajă ca în poze. Valurile line, pe alocuri turcoaz, pe alocuri jad, mângâie nisipul fin aproape alb. Petrec toată ziua aici și un singur lucru îmi lipsește: castelele de nisip. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, nu există deloc acest obicei pe splendidele plaje din Asia. Dar, iată, către apus, o fetiță a purces, sub îndrumarea tatălui, la o construcție vajnică. Din păcate, nu a ieșit decât așa ceva ca un tumul, căci nici acea limbă de nisip nămolos nu este prea propice, fiind extrem de îngustă.

Până la sfârșitul luminii zilei sunt încântată de această plajă fascinantă, străjuită înspre faleză de palmieri. Se anunță o vacanță de vis la *Club Tropicana*.

Ca locație, e ideal să iei masa aici la hotelul din imediata apropiere, care nu se cheamă altfel decât *Ana*. Cel mai propice restaurant al său se află la penultimul etaj din treisprezece. Marea se vede în depărtare, albastră și verde dacă este o

oră din miezul zilei, indigo dacă este după lăsarea serii. Repet, locația este ideală, dar nu pot să recomand cu adevărat acest restaurant chinezesc. Hotelul *Laguna Ana* de lângă *Tropical Beach* face parte din marele lanț hotelier japonez *Ana*, renumit pentru felul său scortșos și apretat, cât și prin mai grava lipsă de amabilitate. Recomand, așadar, să-ți iei câteva sandwichuri și să petreci pe plajă. Cele mai faine lucruri din viață sunt gratuite.

Vreau să mă depeizez complet în această vacanță, așa că mă avânt către marele larg. Prima mea destinație este insula nelocuită Nagannu. Un vapor extrem de rapid mă duce către acest mini-paradis lipsit aproape în totalitate de turiști. Și, în atmosfera asta, în culorile ireale ale mării și mirosul puternic de sare și iod, în căldura extremă, aproape că mă îndrăgostesc de marinărița okinawaiană, extrem de tânără, bronzată și zveltă. Mă gândesc că viața e frumoasă, când, într-o jumătate de oră rapidă, acostăm la țărmul insulei Nagannu. Alerg către plajă și visul meu devine realitate. Nisipul este de data aceasta alb-perlă și ochii ți se rătăcesc nebunește în turcoazo-jadul acela al oceanului. Câteva șezlonguri și umbrele

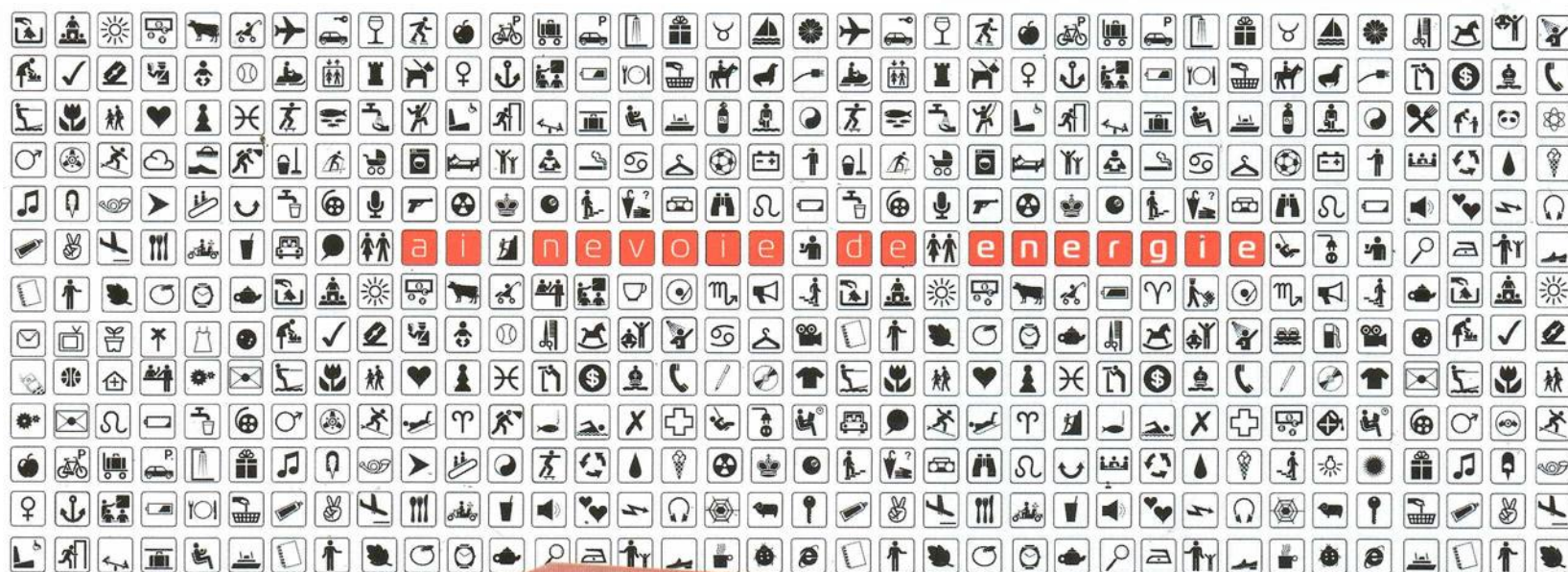
sunt aici însemnele civilizației și toate mă așteaptă pe mine și pe cei câțiva aventurieri de pe vapor. Mă trântesc pe șezlong sub umbrelă și nu mai vreau nimic altceva de la viață. Adorm aproape în căldura soarelui de sfârșit de lume și mă duc să mă răcoresc în apă. Din păcate, nu se poate înota aici din cauza stâncilor și pietrelor ascuțite, dar mă consolez zicându-mi că până și Paradisul are lacune. Era oricum timpul să mă inițiez în *snorkeling*. Pun pe mine cu greutate un echipament de scafandru și, în loc de butelii, îmi pun pe bot masca mai simplă de *snorkeling*. Înot cât de în larg pot eu. Ideea este să ajungi destul de departe de țărm, încât să-ți bagi capul în apă și să vezi peștii multicolori și corali. Îi rog pe cei cărora *snorkeling*-ul le este un sport familiar să-mi scuze aceste explicații simpliste, de amatoare. Căci adevărul trist este că, dacă ești un fumător înrăit ca mine, ți va fi destinat probabil să rămâi un amator în *snorkeling*. Respir cu greutate și plutesc mai mult pe spate, decât să mă delectez cu peștii și corali.

O zi întreagă petrecută pe Nagannu, deși fabulos de plăcută, te face să înțelegi of-uriile lui Robinson Crusoe. Naufragiat, departe de civilizație, paradisul sfârșește prin a te copleși și-ți

iese prin piele odată cu transpirația. Soarele maxim ți bate în cap și inima ți-o cam ia razna când marinărița anunță că valurile sunt de pe acum prea mari pentru a ne mai întoarce în siguranță la Naha și grupului nostru de 17 persoane îi este dat să instaureze civilizația pe Nagannu.

Grupul de tokyoți a fost atât de critic la această fază, încât vaporul a trebuit să înfrunte talazurile și să ne înapoieze la Naha odată cu lăsarea serii. Am însă de pe acum microbul insulelor pierdute în larg și, peste alte trei zile, părăsesc Naha cu destinația Takeshima. Insula este mică, formată dintr-un unic sat. Și prima mea plimbare mă poartă de-a lungul unei străzi pietruite, cu case modeste, dar grădini luxuriante. Gardurile și acoperișurile sunt pline de pisici, cum am observat că este și faleza. Aici va fi sediul central al depeizării mele, departe de lume, pe plajă și în apa de data aceasta fără stânci și pietre, pe insulița asta, care mi se pare atât de frumoasă și veritabilă. Viața este ca oceanul, în valuri, iar insula minionă din Okinawa te face să te simți în cea mai de sus parte a acestora, ca și cum ai fi un strop magic aruncat în cer de spumă. Mai simplu, vreau să spun că un *holiday* pe Okinawa este *la crème de la crème*. Parol!

text și foto, **Claudia Golea Sumiya**

✓ multivitamine

✓ minerale

✓ extract de ginseng

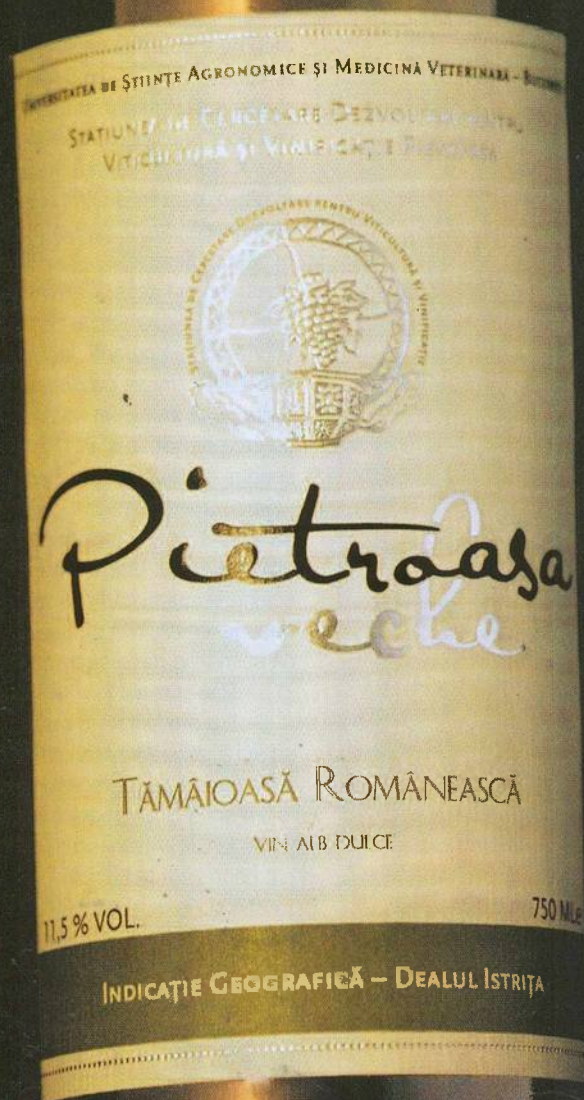
PHARCO
Pharmaceuticals

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

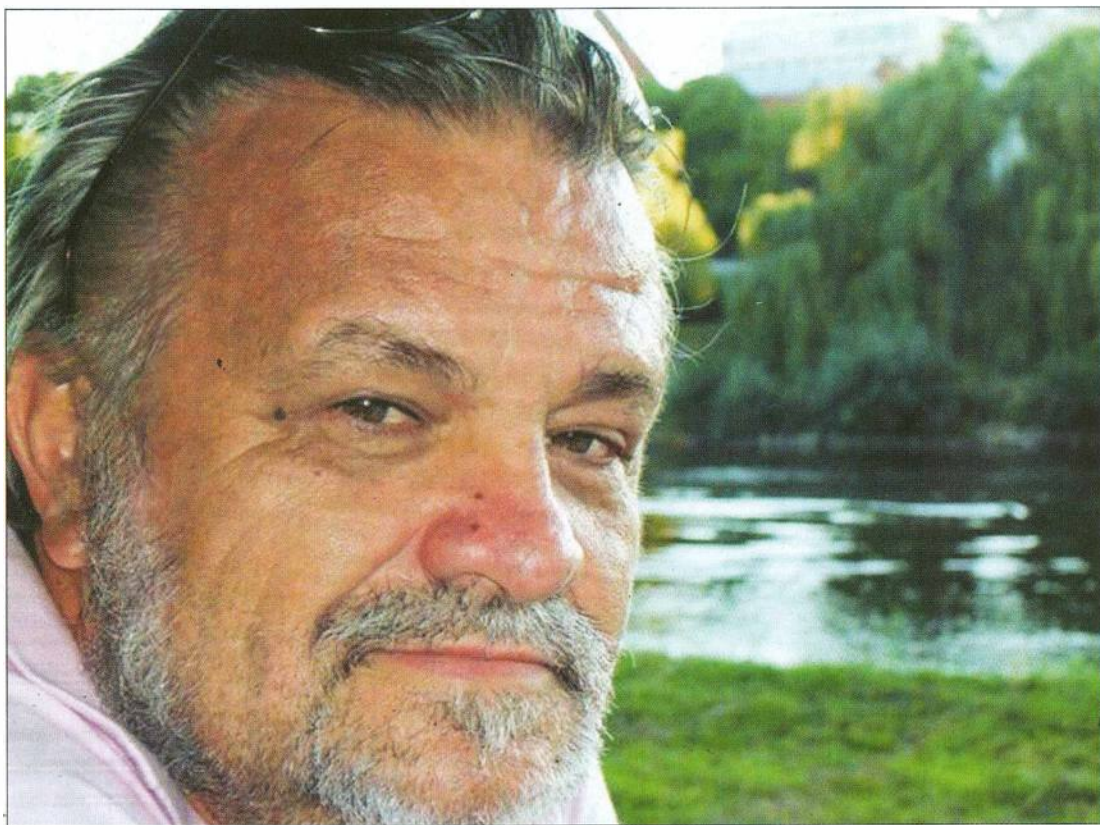
www.usamv.ro

Ioan Cărmăzan:

**„Eu pariez pe România care nu se vede.
Și care este foarte, foarte puternică...”**

S-a născut în 1948, în județul Timiș. A absolvit Facultatea de matematică la Universitatea din Timișoara și Facultatea de regie film, la I.A.T.C., București. Scrie cărți, face filme, este columbofil de rasă (porumbeii rasa Cărmăzan au obținut prestigioase premii internaționale) și pare că viața lui este un mare festin, pe care singur îl regizează. Cel mai adesea, el, amfitrionul se ascunde printre invitați. Ar fi putut să se facă actor, măcar așa, pentru felul în care își plimbă mantia prin cârciumile cu lăutari. În ultimul act, și-ar fi putut scoate pălăria cu grație, deopotrivă în fața celor ce l-au răsplătit cu aplauze și a celor care n-au înțeles nimic. Dar a ales libertatea de a inventa lumi, gândindu-se că ne poate face să visăm.

Într-o zi de vară, l-am întâlnit forfotind, undeva pe strada Popa Nan... Mi-am dat seama că nu l-am întrebat niciodată nimic și atunci, l-am arestat într-o cafenea turcească, pentru a-l jefui de răspunsuri...

Ioan Cărmăzan
este un om cu inima
la vedere. Nu, nu e
pictat pe trup
cu vopseluri,
ci îi conține,
ii conturează ființa.

▼ Cum s-a întâmplat trecerea de la
regia de film la scris, de ce ai simțit nevoia să
completezi viziunea cineastului cu cea a
prozatorului?

– Am scris încă de pe vremea studenției, când mi se făcuse foarte dor de un spațiu al meu, de la Bocșa. Eram blocat în București cu tot felul de probleme, nu puteam să fug și am început să scriu lumea aceea, adică să o reinventez. Așa

a început aventura. În perioada aceea, toamna, când cădea bruma, mi se făcea dor să prind păsări cu prietenii mei din copilărie... Dacă aș fi fost pictor aș fi pictat.

– Scrisul ca terapie?

– Da, un fel de terapie... Terapie de copilărie, de spațiu, de amintiri, de sentimentism... Scrisul ca migrație, eu eram aici, lumea copilăriei departe... Sufletul

meu nu a putut să migreze decât în scris. Am scris *Povestiri din Bocșa*, care a rămas într-un sertar multă vreme, l-am citit doar prietenilor, nu am vrut să îl public. A ajuns în mâna lui Ion Marin Almăjan, care mi-a scris o scrisoare, necunoscându-mă personal, și el bănățean fiind. M-a „afurisit” pentru graiul bănățean din scris și a publicat cartea, în 1983, la Editura *Facila*, care publica proză scurtă contemporană. Înainte de asta, prin 1978, mi se publicase o povestire, *Casa păsărarului*, în revista *Amfiteatru*, pe care am citit-o și în *Cenaclul de luni*, condus de Nicolae Manolescu. Multă vreme nu am mai scris proză. Am început să scriu scenarii, încercând să combin un algoritm filmic. Ulterior, mi-am dat seama, scriind scenarii, că ficțiunea este întotdeauna logică. Unii prieteni îmi spuneau că scenariile mele sunt mai mult proză.

– Cine-romanul ?

– E o modalitate a mea de a încerca să îmi justific demersul. Dacă ceea ce scriam nu erau nici scenarii, nici romane, le-am spus cine-roman. Apoi am avut sprijin de la Cezar Ivănescu, care mi-a publicat două cărți la Editura *Junimea*, *Cine-roman* și *Roșu, galben și albastru*, volume de povestiri.

– Sunt voci care spun despre tine că ești mai bun prozator decât cineast...

– Sunt de acord. Nu am nici o pretenție că sunt un mare cineast, dar sunt sigur că am făcut cel puțin două filme care vor rămâne în istoria cinematografiei.

– *Țapinarii*, *Casa din vis*, *Lișca*, filmele tale de referință...

– Da, *Țăpării* sută la sută. Nici nu se va mai face vreodată un asemenea film, pentru că e o zonă desuetă și închisă, nici nu știu de unde mi-a venit lumina să îl fac.

– **Cum se împacă sensibilitatea artistului cu poziția omului public? Presupun că de aici ți se trag contestările, bârfele, răutățile, de la funcțiile publice care nu te-au ocolit. Așa să fie?**

– Se împacă greu. Funcțiile despre care vorbești le-am avut fără să le doresc. Eu sunt un om din Banat, din tată ardelean și mamă sârboaică. Cel puțin pe partea sârbească, am moștenit destulă înrâncenare și demnitate, nu m-am dus niciodată să cer ceva. La *Studioul Sahia* am stat doi ani director și am plecat. La C.N.A., am stat un an și am plecat. Din ambele locuri mi-am dat demisia. Sunt incompatibil cu funcțiile, probabil pentru că sunt destul de generos, de naiv și de intransigent, atunci când nu trebuie.

– **Ești profesor, pregătești viitori regizori, viitori cineaști, e o responsabilitate uriașă. Cum te regăsești în ipostaza de pedagog?**

– Îmi place foarte mult să mă uit la studenți și să văd cum cresc. Nu contează ce și cât știu ei atunci când optează pentru meseria asta, contează cât crezi în ei. Am avut un student care lucra la S.P.P., nu citise nici o carte. Dar avea așa, un soi de can-doare... După trei luni a scris o povestire foarte bună. Am o comunicare foarte bună cu studenții mei, probabil pentru că este ceva în genă, părinții mei au fost profesori.

– **S-a spus despre tine că ești un privilegiat al concursurilor de la C.N.C., că ai obținut întotdeauna bani să îți faci filmele, în defavoarea altor regizori. Ce le spui, cum le răspunzi?**

– Au trecut 20 de ani de la Revoluție, timp în care am făcut trei filme cu banii C.N.C.-ului. Le putem număra pe degete: *Raport despre starea națiunii*, *Lotos*, și *O secundă de viață*. E mult? Problema cu banii e așa, o formulă... Da, m-am luptat câinește pentru studenții mei să facă film, de exemplu pentru Cătălin Apostol, care a fost șef de promoție, sau pentru Călin Netzer... Am crezut că e important să îi ajut. Și cred și acum.

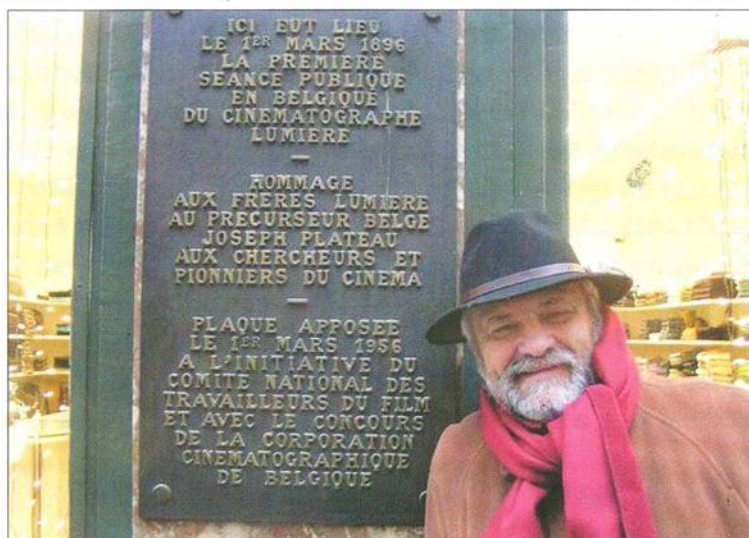
– **Știu că ai un cult pentru prietenie. Știu de asemenea că ai prieteni adevărați. Dacă ar fi să faci o proporție între prieteni și neprie-**

teni, ce ai spune?

– Știu un proverb care spune că ești puternic dacă ai dușmani puternici. Deci, sunt puternic. Pot să îți spun sigur că nu am făcut rău nimănui, niciodată în viața mea. Cel mai mare rău pe care l-am făcut a fost că uneori, când am putut să fac bine, nu am făcut. Iar când am fost lovit, am întors spatele, am plecat și am uitat. Tatăl meu avea o vorbă, „acesta-i prețul cu care ai scăpat de ei...”. Sigur că nu prea știu care îmi sunt dușmanii, pentru că nu sunt dușmani cu mine de față. Am 1,90 și toată viața am mers cu pieptul înainte. Da, am prieteni, oameni cu care nu contează câți ani nu mă văd, între noi există, prin timp, o complicitate adevărată.

– **Există o expresie, „cal verde și sârb cuminte”**

– Da, „cal verde și sârb cuminte” este o expresie a necuminteniei. Eu când

eram student la matematică, am făcut toate prostiile lumii. Schimbam valută, evident ilegal, noaptea jucam pocher... O lume din care am reușit să ies. Important este să reușești să te cureți și să nu mai vrei să te lupti cu lumea, ceea ce eu nu mai doresc acum. Întorci capul și vezi un șir lung de umilințe, mizerii, dezamăgiri, dar este un culoar al suferinței, care înno-bilează până la urmă.

– **Care au fost cele mai mari bucurii ce ți-au fost dăruite, în tăram artistic?**

– Cea mai mare bucurie o trăiesc în timpul filmării. Mai am o bucurie, când după ce montez un film, mă uit eu singur la el și simt că este ceva ce seamănă cu ce am imaginat în orele mele de nesomn. Mi-e frică de laude și de aplauze, nu știu să le primesc. Recunosc că tot ce se scrie urât despre mine mă doare o secundă. Iar ceea ce se scrie de bine, citesc furișat, așa...

– **Echilibrul și puterea ta se hrănesc,**

sunt sigură, și din familie. Ai unde să te ascunzi, te știi iubit și ai construit de curând, ca să te citez, „o casă ca un film”...

– Știi cum este, acasă e biserica ta. Acasă intri ca la biserică, te descălți la ușă și intri să îți oblojești rănilor. Da, familia mea e în mine, eu mi-am dorit-o foarte tare. Marea problemă a oamenilor care fac ce facem noi este să aibă un loc în care să își pitească sufletul. Dacă nu și-l găesc e o nenorocire. Nu cred că îți poți piti sufletul nici în alcool, nici în distrabălare. Tatăl și mama mea sunt cu mine, unul pe umărul stâng, celălalt pe umărul drept... Prelungirea sunt copiii mei. Slavița, soția mea, este tot timpul cu mine. Și de câte ori se apropie vreun pericol de familia mea, simt.

– **Cum rezisti agresiunii, lipsei de cultură, pericolului uriaș al coaliției non-valorii promovate de media românești? Ce ne facem? Ai în această direcție un scenariu optimist?**

– Vor dispărea. Sunt vedete de mucava care dansează o vară și dispar. În același timp, complexul lor este evident. Pot să îți spun sigur, căci am mai fost invitat pe la emisiuni de așa-zis divertisment și când apăream în fața unor asemenea vedete, erau terminate. Nu știau nici cine sunt, decât că citeau de pe foaie, „regizor, profesor universitar” etc., nu știau nici ce să mă întrebe, nici cum să se comporte. Tupeul lor este pe măsura celor pe care îi invită. Nu vor să invite

oameni deștepți, pentru că sunt complexați.

– **Tocmai aici e pericolul. Ai fost membru C.N.A., știi ce se aruncă în ochi, ratingul, că asta vrea publicul...**

– Noi credem că în liceele de azi e un dezastru, nu-i adevărat. Întotdeauna au existat copii buni, interesați de cultură, dar și derbedei. Modelul vedetelor de doi lei este pentru decrepiți și decrepite, dar ei așa s-au născut. Nu-ți face nici o problemă, vedetele-nimeni de la televizor nu sunt modele pentru fata doctorului din Timișoara... sunt pentru Gete născute în cine știe ce fundătură. Nu ne interesează. Ne interesează elita.

– **Elita nu are vizibilitate...**

– Și nu va avea. Există două Români, cea care se vede și cea care nu se vede. Eu pariez pe România care nu se vede. Și care este puternică, foarte puternică.

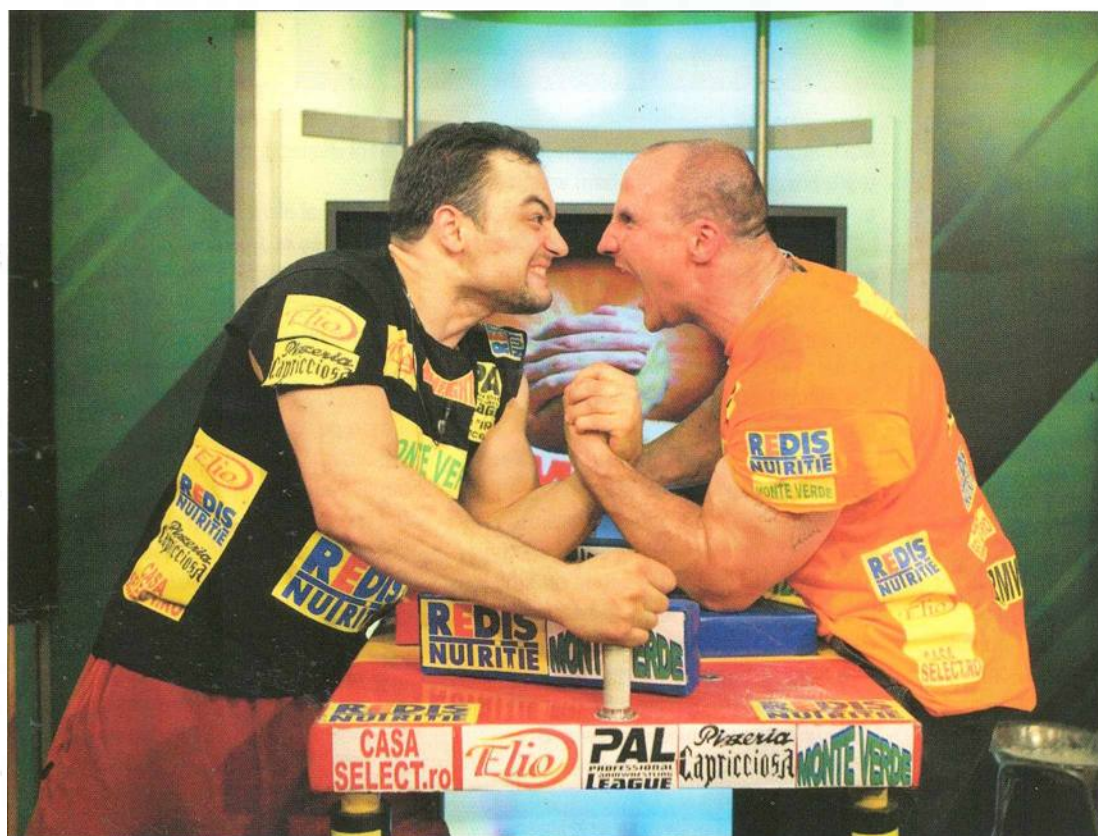
text Clara Mărgineanu

Ion „Iron“ Oncescu, Regele lumii la skandenberg

Un „Robocop“ cu forța în creier

Dacă vrei să arăți unui prieten ce înseamnă o „forță a naturii“, cvadruplul campion mondial și european la skandenberg, Ion „Iron“ Oncescu, poate fi oricând un exemplu: 31 de ani, 185 cm, 96 kg, perimetru biceps – 45 cm, perimetru antebrăț – 43 cm. Cu o tenacitate de-a dreptul enervantă, dată poate de zodia „Taurului“, „Iron“ Oncescu a transformat skandenberg-ul, un sport aproape cvasinecunoscut până la el în România, într-un show de televiziune. Secretul său la masă: își învinge psihic adversarii! Surprinzător prin tot ceea ce face, burlacul Oncescu își găsește timp să vâneze brunete focoase, să fie manager, să facă alpinism, să studieze istoria sau să fie jurnalist. Chiar dacă, în iunie, la Las Vegas, a pierdut categoric în fața campionului american Michael Todd, Oncescu se gândește deja la revanșa de la București. Până atunci, visul unei nopți de vară pentru „Iron“ Oncescu este să învingă legenda John Brzenk la brațul drept și să devină campion mondial la categoria 110 kg.

La meciul din 13 iulie, americanul Todd, presupus a fi printre primii șase din lume (pe bune!) l-a învins net (fără drept de apel) pe al nostru „Iron“ cu categoricul 6 – 0! Un meci din care „Robocop“ poate învăța multe. Despre eschive. Dar și despre arbitri!

► Care este diferența dintre meciurile disputate în carieră și întâlnirea supermedia-tizată cu polonezul Artur Glowinski, desfășurată la începutul lunii mai?

– Artur este primul concurent chel cu care m-am întâlnit...

– Te-au enervat tupeul lui Glowinski sau zbireretele lui?

– De fapt altceva m-a enervat, faptul că și-a uitat ciunga în avion. Asta poate fi cu adevărat o problemă într-o înfruntare „face to face“.

– La **Sport Total FM** mi-ai declarat, în direct, că va fi 5-1. Până la urmă a fost 4-2. Te-a surprins Artur Glowinski?

– Nu m-a surprins. Chiar înainte de meci a lansat zvonul că e puțin accidentat. În aceste condiții am decis să fiu puțin mărinos, i-am dat un deget și era să-mi ia toată mâna...

– Ce înseamnă stilul **top-roll**? Este stilul tău...

– **Top-roll** înseamnă atacul încheieturii adversarului. Este un stil mai tehnic, pe care într-adevăr îl preferam anii trecuți. Acum variez stilurile în funcție de adversarul întâlnit.

„Am fost unul dintre cei patru aleși să lupte la Las Vegas“

„Începutul meciului e disciplinat, finalul este improvizat“

„Îmi plac mult fructele de pădure“

– Dar hook-ul lui Glowinski? Pare să te fi incomodat un pic.

– Hook este un stil ceva mai rudimentar, care folosește mai mult mușchiul biceps. În traducere aproximativă ar însemna „cârlig“, adică încheietura este folosită ca un cârlig pentru a trage brațul oponentului.

– Ai obținut calificarea pentru marea gală profesionistă de la Las Vegas, din iunie. Ce reprezintă acest concurs în skandenberg-ul mondial?

– Această gală reprezintă lansarea ligii PAL (Professional Armwrestling League) în Statele Unite. Au fost alese doar două confruntări și mă bucur că am reușit să fiu unul dintre cei patru concurenți care au avut onoarea să lupte în Las Vegas.

– Tragi mereu la primul loc?

– Categoric, acest lucru a fost dintotdeauna un deziderat pentru mine. Altfel nu aș fi reușit să ating performanțele de până acum. De la „a vrea“ până la „a putea“ este însă ceva distanță în orice îți propui să îndeplinești. Un meci profesionist este diferit față de un meci de amatori, sunt mai multe variabile care trebuie luate în considerare. Elementul surpriză contează mai puțin, deoarece întâlnești același adversar pe parcursul a șase runde. Acest fapt mă poate dezavantaja, mai ales că adversarul meu de la Las Vegas, campionul Americii la categoria grea, Michael Todd, îmi este apropiat ca valoare. Mai e și riscul categoriei, eu cântăresc doar puțin peste 95 kg și am ales să lupt în cadrul categoriei +95 kg. Todd a avut peste 115 kg. Nu vreau să scuz în vreun fel eșecul din fața lui „Monster“ Todd, dar acesta este adevărul.

– Cantonamentul cu Radu Valahu și lotul României te-a ajutat? Ce s-a întâmplat în escapada, din mai, desfășurată pe terenul de vânătoare care a aparținut lui Ceaușescu?

– Cred că ne-a ajutat pe toți cei din Lotul Național al României care am fost prezenți. Deși această acțiune s-a

desfășurat în premieră pentru skandenberg-ul românesc, a fost o reușită. Aproximativ 20 de sportivi ne-am pregătit în comun, timp de o săptămână, într-o zonă foarte frumoasă, la cabana Reșca-Bulvanu, situată într-o pădure, la vreo 10 km de Caracal, în județul Olt. Pregătirea a fost atât specifică, la masa de skandenberg, cât și generală, alergări, jocuri de echipă, sporturi mai mult sau mai puțin

relațiile interumane sunt importante, chiar dacă sportul meu este unul individual.

– Vorbim în acest sport despre forța brațelor. Cât de importantă devine diferența de greutate?

– Diferența de greutate în favoarea celui mai greu constituie un avantaj numai atunci când nivelul de antrenament al celor doi oponenti este aproximativ similar.

– Ești disciplinat tactic sau improvizezi în timpul partidei?

– Începutul meciului e disciplinat, finalul este improvizat. E ca la șah, unde primele mutări sunt standardizate, iar după aceea îți adaptezi tactica în funcție de ceea ce mută adversarul tău.

– Ce te deranjează cel mai tare înaintea unui meci mare, cu miză?

– Comentariile și zgomoțul mediatic. Uneori mă deconcentrez din cauza asta. Sunt însă de acord că e un rău necesar.

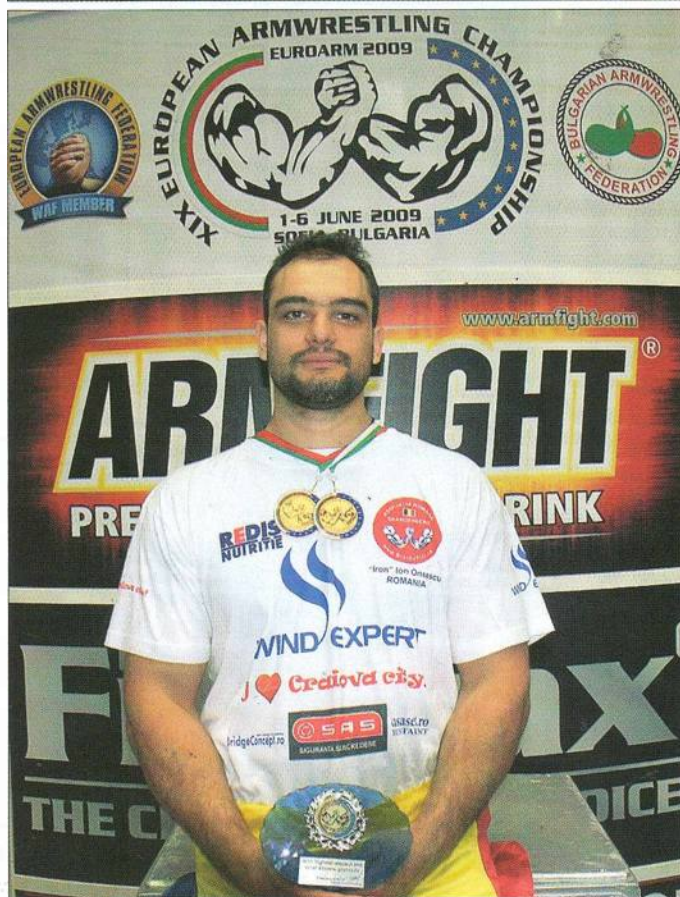
– Pari un tip imprezibil. Te deranjează publicitatea?

– Nu cred că sunt imprezibil. Am doar un ritm al meu din care e mai greu să ies. Variațiile de oboseală fac ravagii uneori în comportamentul meu. Pur și simplu câteodată sunt aproape epuizat și cei din staff-ul meu nu vor să renunț la a mai bifa un lucru, însă îmi iese destul de prost și lumea din jur nu vede și cauzele, vede doar efectul. Publicitatea are părțile ei bune, evident și părțile ei rele, care la mine se traduc prin imposibilitatea de a mai face anumite acțiuni dragi mie, deoarece acum sunt persoană publică și nu mai pot trece „neobservat“.

– La capitoul alimentație, poți să ne spui ce cuprinde meniul dintr-o zi pentru un campion mondial la skandenberg?

– Masa mea este cumva

apropiată de cea a unui atlet de circuit, gen triatlon sau decatlon. Încerc să nu variez prea mult greutatea mea corporală, în consecință adaptez meniul la efortul zilnic depus. Mai mult antrenament, mai multă mâncare și invers. Ca alimente consumate pe parcursul zilei, mâncarea mea este hiperproteică și hiperglucidică,

extreme, demonstrații. A fost frumos... Managerul Dragoș Corcoveanu s-a străduit, împreună cu cei din zonă, să ne ofere cele mai bune condiții. Am fost tratați ca niște adevărate vedete și asta ne-a stimulat, mai ales pe cei din lot aflați mai la început. Cel mai important lucru este că am reușit să creionăm o echipă,

În rezumatul trimis de americani către PRO TV sunt reluări slow-motion cu stop cadre și grafică elocventă, din care rezultă faptul că americanul Todd a fost clar avantajat de arbitri, care nu i-au acordat nici măcar un cartonaș galben, în ciuda faptului că în cel puțin patru runde a făcut greșeli de cot sau de priză care impuneau acest fapt. De asemenea, strapul folosit (curelușă cu care se leagă mâinile concurenților în caz că se scapă priza) a fost unul neoficial și modificat grosolan față de ceea ce se folosește în prezent. De aici s-a născut suspiciunea că Onescu a fost băgat „la înaintare“, decizia de a pierde acest meci luându-se la nivel înalt.

„Cred că tipele
brunete, înalte,
sunt mai
pe placul meu“

„Unii dintre cei
mai buni din
lume au 45-50
de ani“

„Aș vrea
o revanșă
cu Todd,
la București!“

normo sau hipolipidică. Consum alimentele în stare cât mai naturală, prefer o prelucrare termică minimă. Carnea, lactatele, fructele, legumele, cerealele sunt nelipsite din meniul meu de zi cu zi. Beau multă apă și tot felul de sucuri izotonice.

– **Care este mâncarea preferată?**

– Îmi plac mult fructele de pădure.

– **Folosești suplimente alimentare?**

– Da, variez și aici, de la un minim care să susțină antrenamentul zilnic, la o cantitate mai mare înaintea concursurilor.

– **Ai superstiții?**

– Nu am superstiții. Sunt credincios și, o să vă mai spun un secret, încerc să dorm cât mai mult înaintea unui meci greu. Dacă nu sunt odihnit suficient, mi-e infinit mai greu la masă.

– **Fetele cam roiesc în jurul tău. Un model?**

– Am admirat destule fete frumoase. Cred că tipele brunete, înalte, sunt mai pe placul meu. Dintre celebrități le-am remarcat de-a lungul timpului pe Gina Gershon (n.r. – actrița din *Face Off* – 1997), dar și pe Naomi Campbell.

– **Despre noul (re)nume, Ion „Iron“ Onescu, ce zici?**

– Înainte mi se spunea „Alpinistul“, din cauza pasiunii mele pentru cățărare. Multă lume crede că asta mi-a fost suficient pentru a deveni cel mai bun român la skandenberg, dar se înșală. Noua poreclă, „Iron“, mi-a fost dată de un englez, uimit de faptul că, deși arătam oarecum subțirel, îi dovedeam tot timpul pe adversarii mei. Ceilalți au preluat *nickname*-ul și acum „Iron“ este mai cunoscut decât Ion.

– **În alte sporturi, vârsta de 30 de ani înseamnă începutul... retragerii. În skanden-**

berg până la ce bornă viageră se poate concura cu succes?

– Ai dreptate, însă sunt și sporturi unde această vârstă reprezintă doar maturitatea. În skandenberg ai să fii surprins să afli că unii dintre cei mai buni din

ar fi primit bani frumoși din partea forurilor sportive coordonatoare. Ești mulțumit de modul în care ți s-a apreciat performanța?

– Deoarece forurile de resort au o putere mică în skandenberg, pot spune că sunt relativ mulțumit de ceea ce am obținut. Suntem încă un sport de nișă, este adevărat, cu un potențial bun. Dacă aș fi făcut skandenberg pentru bani, aș fi renunțat de multă vreme. În ultimul timp se fac eforturi să se dea o importanță mai mare acestei activități și poate asta va aduce mai multe finanțe pe viitor.

– **Faptul că ai câștigat, iată și primele tale două titluri europene de skandenberg, la începutul lunii iunie, în Bulgaria, a schimbat ceva?**

– Nu a schimbat mare lucru în percepția celor din jur. Într-un fel a părut ceva normal ca, fiind cvadruplu campion mondial, să obțin și primele titluri europene din carieră. Mie însumi mi-am dovedit însă ceva, și anume depășirea anumitor complexe legate de unii dintre adversarii mei cu care nu mă mai confruntasem în ultima vreme. Am riscat însă destul de mult luptând cu brațul drept cu nici două săptămâni înainte de Las Vegas. România, ca echipă, s-a ridicat mult. În afară de mine, încă trei sportivi români au urcat pe podiumul de premiere, asta e un salt mare pentru lot.

– **Și totuși, cum rămâne cu „Monster“ Michael Todd?**

– Un rezultat pe care nu mi l-am dorit, dar care cu siguranță îmi va reda din motivație și mă va mobiliza în continuare. Aș vrea o revanșă la București!

lume au 45-50 de ani. Sper să concurez și eu cel puțin până la această vârstă, îmi asum riscul de a plictisi lumea cu succesele mele...

– **Un cvadruplu campion mondial, de la oricare altă disciplină olimpică, și nu numai,**

interviul realizat de **Nicolae Predeșel**

Încântate de cunoștință.

Vinuri cu o personalitate puternică, cu o bogăție subtilă de arome și cu gusturi unice, Pinot Grisul, Dry Muscatul și Gewurztraminerul ne îndreptătesc să vorbim despre această nouă gamă Jidvei ca despre o inimitabilă colecție de artă.

JIDVEI

Respectă-ți plăcerile!

La trei ani după, adevărul despre (cazul) TANACU

Toamna trecută, la trei ani și trei luni după exorcizarea tragică de la Tanacu, am poposit pe acele locuri. Am ajuns la mănăstire la ora 14, pe un drum de țară, peste câmpuri. Am intrat în curtea pustie, maicile erau undeva prin chilii sau la trapeză. Absența lor îmi lăsa senzația că nu vor să-și arate fața, că stau retrase, că poate se roagă pentru Irina Cornici... Mănăstirea era albă, văruiată curat. Totul e nou, fără patina istoriei. Am deschis porțița spre o îngrăditură, erau acolo două morminte proaspete cu cruci de lemn, și au sărit doi dulăi suri, grași, au început să latre, parcă păzeau mormintele... Luncile din jur erau deja aproape îngălbenite de toamnă. Predominau salcâmi. Pustietatea, galbenul toamnei, dar și amintirea chinului fetei exorcizate, făceau ca totul să pară straniu și trist. Exorcistul de conjunctură, Corogeanu, și cele patru ajutoare ale sale, măicuțe ascultătoare, erau la închisoare. Din punctul de vedere al justiției pămâtenene, erau vinovați: lipsire ilegală de libertate și tratament dur urmat de moartea victimei. Din punct de vedere al justiției divine, nimeni nu s-a putut pronunța ferm, dar s-au invocat circumstanțe degrevante.

După „cazul Tanacu”, se va vorbi altfel despre exorcizări la noi. Altfel se vor da binecuvântările episcopale pentru a se recurge la „scoaterea duhurilor rele” din om. Poate că odată cu cazul Tanacu se încheie faza folclorică a exorcismelor. Apar rezerve și respingeri ale unui misticism popular, înfloritor la noi. Iar cazurile de „posedare demonică” vor fi abordate cu o pregătire sistematică. De altfel, în biserica ortodoxă nici nu se vorbea, până mai ieri, de „exorcisme”. Cuvântul acesta este nou la noi, este preluat, deși lingvistic el traduce corect referentul *dezlegări*. La noi se vorbea despre „scoaterea duhurilor rele” și de „molitvele Sfântului Vasile”.

Ca și-n alte cazuri de penitenți cu tulburări grave, și-n cazul Irinei Cornici s-a formulat întrebarea: era bolnavă psihic sau era demonizată? Nebunia ei era patologică sau religioasă? Fata era o psihotică sau o „îndrăcită”? Dacă era o psihotică, a fost greșită supunerea ei la un ritual de exorcizare? Psihoticii reacționează pozitiv la molitvele vasilene? Vom da răspunsuri, iar alteori le vom sugera. În genere, toți care vin la mănăstiri cu tulburări emoționale sunt considerați „îndrăciți”. Sau primesc acolo abundente sugestii, inconștiente, care le potențează comportamentul de „posedare”, și le alimentează tematica delirului.

Preotul Corogeanu nu avea nici o infor-

mare despre maladiile mentale, nu avea nici experiență spirituală, sau avea una precară, ținând de o religiozitate folclorică, și nu de una temeinică, teologică, filocalică.

Psihozele (nebunia) nu constituie o dizabilitate dobândită. Nu au cauze reparable, nu au „evolue”. Cî victimă se naște cu o dispoziție psihotică, în genere latentă până în post-adolescență. Ea se comportă normal, sau oricum ne-clinic, până la 20-23 de ani. După care persoana, dacă s-a născut cu acea predispoziție psihotică, va face o *decompensare*, adică psihoza va izbucni. La Irina cauzele decompensării psihotice par să fie următoarele două (a doua atâmând mai greu în balanță):

1. Senzația șocantă c-a fost depozitată de către mănăstire, de cei 3.700 de euro, câștigați de ea cu greu în Germania, bani cu care ea voia să-și cumpere o casă.

2. Impresia traumatizantă, morbidă, la aflarea că tot ce a trăit ea până atunci este un ocean de păcate, mai negru ca o Sodomă, păcate pentru care, i se zice, se plătește cu iadul; este șocată că a fost dată de gol, de colega ei, cum că a ascuns la spovedanie păcate grele, și n-a mărturisit faptul că s-a masturbat sau că s-a mângâiat erotic cu colega de ofelinat.

Preotul controlează obștea monahală prin păcatele ei. Așa le controla Corogeanu

Diagnostic și nuanțe

Decompensarea psihică sau crizele

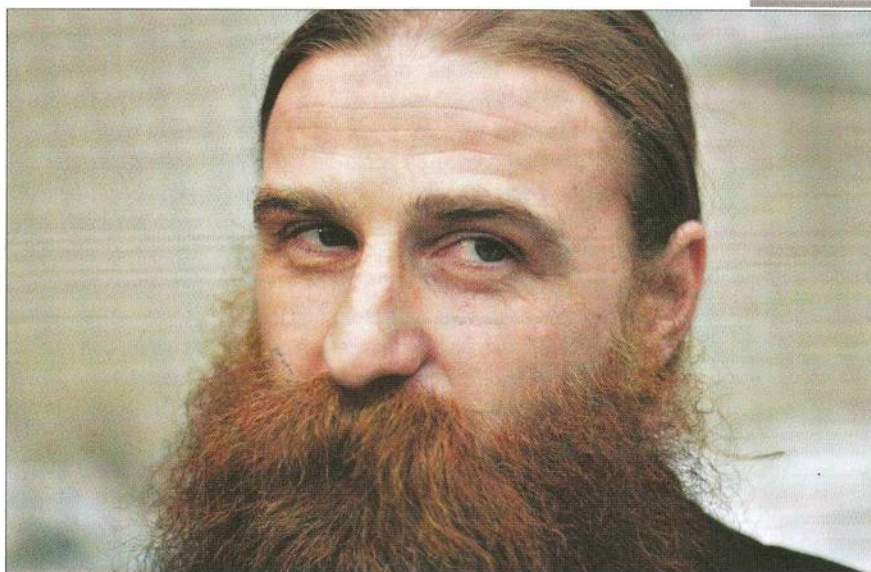
Trei zile de lupte

pe măicuțe, cu o autoritate totală. Irinei i-a spus că masturbarea e un păcat calificat ca „a face amor cu diavolul”, acuplare cu diavolul! Iar fata a fost izbită să afle că ea, candida fecioară, amărâta apărătoare a castității sale, a făcut amor chiar cu diavolul în persoană! A fost năucită, nici n-a mai pus la socoteală că ar putea scăpa totuși de cazanul cu smoală dacă se va supune unui canon sever, cu o mie de mătânii etc. Această perspectivă reparatorie n-o liniștea deloc, la cât de îngrozită era.

În paranteză vom nota opinia medicală că autoerotismul la adolescenți nu-i chiar un dezastru, ci, zic medicii, este o soluție pasageră de a elibera tensiuni erotice. Sunt medicii care o privesc ca preferabilă unor relații sexuale aleatorii cu risc veneric; dar, repetăm, ei o privesc ca o soluție limitată la o etapă, până la începerea satisfacerii normale a trebuinței erotice, preferabil prin întemeierea unei familii.

Evident, când te afli sub legământul castității, apar probleme care cer o tratare atentă. Educarea castității cere pricepere multă, și în nici un caz n-o reducem la înfricoșarea penitentei cu chinurile iadului. Ci se face sublimarea erosului, acolo unde este mai accentuat. Măicuțele mai mature, mai lucide, vor cere deschis – când este cazul – ajutorul „medical” al duhovnicului. „Ce să fac, că mă muncește gândul de împreunare biologică?”, îl întreba o călugăriță pe preot. Un duhovnic bine informat știe să dea canon adecvat (alimentar, fizic, spiritual), să dea „ascultări” chibzuite, pentru sublimarea energiei sexuale. Metoda înspăimântărilor și a pedepselor antume și postume este cam retardată.

Așadar, crizele Irinei sunt decompensări ale unei psihoze, care s-a instalat plenar. Faptul că în delirul ei apăreau teme precum iadul și diavolul a atras calificativul de „demonizare”. Mai ales la a doua criză, cu violențe și delir polimorf, preotul Corogeanu era sigur că fata e îndrăcită și decide exor-

cizarea. Se gândea și la beneficiul moral, faima pe care o va câștiga mănăstirea sa, ca loc de scoatere a duhurilor rele, faimă dobândită de câteva mănăstiri din țară, care atrag sute de pelerini.

Mai departe, se știe cum au decurs lucrurile. În paroxismul crizei fetei, Corogeanu a imobilizat-o printr-o figură sportivă cunoscută de el de pe vremea când era fotbalist. Apoi au legat-o pe fată cu lăntșoare de priponit câinii, au legat-o de un suport de scânduri, în formă de cruce; aceasta servea și de targă, când o transportau din chilie în biserică, pentru multe ore de maslu și molitve. Când urla, i se băga un prosop în gură. În biserică, i se lipea gura cu leucoplast, trei ore. După slujbă, era ținută la izolare. Apoi iarăși în biserică, pentru maslu și molitve. A treia zi, fata a dat semne de cedare, a fost dezlegată și dusă în curtea mănăstirii, unde s-a stins încet.

Preotul, exorcistul de conjunctură, a intrat în panică, și, după ce s-a consultat telefonic cu un exorcist bătrân și iscusit, a chemat salvarea. Doctorița de pe salvare, și ea panicată, ajunsă la mănăstire, i-a făcut fetei, care zăcea inertă, trei injecții cu adre-

nalina și manevre de resuscitare, pripite și ferme, deși spunea că a constatat că Irina nu mai avea puls.

Nu vom ști niciodată dacă fata a murit din cauza tratamentului la exorcizare (deshidratare, insuficiență cardiacă, complicații datorate zvârcolirilor în stare legată, imobilizare prelungită) sau moartea s-a datorat erorilor de reanimare. Ori poate se asociază amândouă cauzele... Preotul Corogeanu (făcuse trei ani de Teologie) a exorcizat „după carte” și din auzite. Adică el cunoștea antecedente răsunătoare, din acelea care fac faima patericelor. Avea zel, ambiție, voință, și beneficia de creditul pe care poporul îl acordă terapilor mănăstirești. Nu și-a pus nici o clipă problema că avea de-a face cu un caz psihic, care nu poate fi rezolvat doar cu entuziasm vărtos. La noi se merge, oricum, pe premisa – plauzibilă în plan simbolic – că în orice demență este amestecat și dracul... Prestația preotului se baza pe imitarea, cu aplomb total, a unui caz rezolvat la Ierusalim; un caz pe care părintele Cleopa Ilie îl povestea atât de expresiv, că te treceau fiorii izbânzii când îl ascultai. Sau chiar când îl citeai. Corogeanu, în zelul său inocent, a forțat nota, dar mai ales, în zăpăceala finalului, a ratat tragic o posibilă reușită... Era suficient ca pacienta să fi supraviețuit, „operatorul” s-ar fi ales cu un succes de stimă sau evlavie, indiferent de gradul de remitere, sau de durata „remiterii”. Și ar fi fost „acoperite” și ignoranța operatorului, și precaritatea „tratamentului” făcut empiric. Dar sfârșitul tragic al penitentei (accidental, totuși!) a pus în discuție, categoric, tot eșafodajul improvizației și dreptul de a face asemenea operații fără calificare și experiență...

Se pune întrebarea dacă, într-o schizofrenie diagnosticată ca atare de specialiști, sunt eficiente exorcismele? Adică:

Am aflat că preotul exorcist are canon să se roage pentru Irina Cornici. Poate și-n ceasul acesta, când văd mănăstirea poleită de-o apăsătoare și autumnală tristețe, Daniel Corogeanu se roagă pentru Irina Cornici... repetă numele ei așa cum ar repeta un stih în Noera proseuche... și ființa aceea, victima, devine centrul existenței sale, poate chiar cheia salvării sale.

Fișa biografică a Irinei Cornici. S-a născut în 1982, într-o familie cu probleme mentale. Tatăl său s-a sinucis prin spânzurare de grinda casei, când Irina avea doi ani, și ea a asistat la scena spânzurării. Irina are și un frate sărman cu duhul. Așadar, antecedente familiale agravante, de luat în considerare la un diagnostic al fetei. Irina e abandonată de mamă la trei ani; intră la un orfelinat. Irina crește în condiții dure, în frică și frustrări; învață să se protejeze de agresiuni fizice și sexuale, învață câteva figuri de karate, pentru autoapărare. Își protejează panicată virginitatea, de asaltul derbedeilor din orfelinat, dar și de asaltul unor adulți supraveghetori. După ieșirea din orfelinat, o perioadă lucrează în Germania, ca îngrijitoare, strângând ceva bani. Ajunge la mănăstirea Tanacu întâmplător, vizitându-și o colegă de orfelinat, apoi acceptând șovăielnic să rămână aici. În mănăstire face prima criză psihotică, socotită de preotul Corogeanu ca „demonizare”. Este dusă la Spitalul Județean Vaslui; un doctor psihiatru îi pune diagnosticul „schizofrenie dezorganizată”. Primește un tratament cu sedative. Revine la mănăstire. După scurt timp, face a doua criză, devastatoare.

Tratamentul religios în boala psihică

Vecinătatea morții

Întâmplarea morții Irinei Cornici după acel ritual de exorcizare este cunoscută, a făcut ocolul lumii, a fost intens mediatizată. Anvergura cazului, cruzimea procedurii, moartea victimei, multitudinea de reacții pe care le-a suscitât, defectele ascunse ale sistemului date la iveală, ciocnirile de idei, elucidările de canon, confruntările aprige de opinii vechi și noi, i-au dat amploare de eveniment. Mediatizarea pătimășă a cazului l-a și înscris, în percepția generală, ca pe un nou mit negativ românesc, imediat după mitul Dracula. Cel puțin așa am citit într-o revistă franceză.

un bolnav psihic poate beneficia de un tratament religios (sfântul maslu, rugăciuni, molitvele vasilene, agheasmă, tămâie, cruce), tratament care pornește de la premisa că se scoate de acolo un diavol? Adică se poate scoate un diavol și din ființele fără diavol? Întrebarea pare paradoxală. Dar desueții bogumili (relansați în Balcani de Anton Donceț și Valentin Tașcu) ar răspunde că diavolul este prezent în toate mințile care îi formulează numele... Așadar, ce șanse are exorcizarea pe bolnavii psihici?

Lucrurile stau așa. Dacă se constată că tema delirului este religioasă, plină de referințe din cultura religioasă, referințe la iad, la narațiuni sataniste, este limpede că exorcizarea poate da roade, chiar în cazul schizofrenilor tipici. Tema delirului ne orientează spre ajutorul bisericii sau al balamucului. Adică, dacă dominantă tematică a delirului psihotic este satanistă, vor avea efect molitvele vasilene, sfântul maslu, rugăciunile, agheasma, puterea crucii. Și psiho-etic vorbind, la poporul nostru creștin, chiar profund creștin, tema religioasă este abisal prezentă; reiese că terapiile sacerdotale, „scoaterea duhurilor rele”, sunt valabile și aplicabile în orice dizabilități psihice. Condiția este ca exorcistul să aibă o solidă informare în problemele acestea și o experiență certă.

Mai știm, din tradiția bună a altor mănăstiri, că asemenea tratamente nu se fac niciodată cu un singur preot; ba chiar există prevederea să fie făcute de șapte preoți! Precauție cu totul neglijată la Tanacu, și nu numai la Tanacu. Așadar, se poate face „scoatere de duhuri rele” și din bolnavii psihici de orice categorie noseografică. Am văzut sau am aflat în câteva mănăstiri exorcizări pe bolnavii psihici (considerați evident „îndrăciți”...); am aflat și cazul exorcizării acelei fete (Mira), la Sihăstria. Cazul Mira trecea, prin anii nouăzeci, drept un succes răsunător și tot norodul știa că Mira a

scăpat de diavol. Nimeni n-a mai întrebat ce a făcut Mira după aceea. Mira a fost adusă la o linie de plutire, în sensul că n-a mai făcut crize atroce, dar mintea ei a rămas la stadiul „vegetal”. Nu cred că o tratare psihiatrică ar fi obținut mai mult. Cunoscut mulți psihiatri buni, care spun că maximum pe care-l pot ei obține pe cale psihiatrică este să aducă bolnavul de la o psihoză devastatoare la o psihoză „normală”. Așa s-a obținut, prin molitve vasilene, în cazul Mira: trecerea de la o psihoză devastatoare („îndrăcire!”), la o psihoză normală.

În cazul Irinei Cornici, lucrurile puteau decurge la fel, puteau să se termine cu o remitere de plutire; molitvele lui Vasile cel Mare ar fi avut un rol însemnat, de detonare a focarelor psihice inhibitate. Da, molitvele ar fi dat un ajutor. Doctorul Gheorghe Silvestrovici, terapeutul Irinei Cornici la prima criză, era convins că doar cu ajutorul medical ar fi contribuit la „remiterea de plutire”; el spune că nu-și va ierta niciodată că a externat-o din spital pe Irina Cornici, lăsând-o pe seama celor de la mănăstire.

Și totuși, Irina Cornici a fost condusă spre o experiență mistică. Atât doar că a fost condusă silit și incoștient. Fără să-i lase penitentei nici cea mai mică posibilitate de participare, măcar în intervalele dintre crize, intervale în care ea avea o minimă capacitate de discernere. Extind discuția, pur informațional, spre altă zonă religioasă: mă refer la experiențele traumatizante din misterele străvechi, care-l conduceau pe neofit în vecinătatea morții. Știindu-se că vecinătatea morții schimbă complet mentalul neofitului, face saltul impresionant, și adesea ireversibil, de la biologic la spiritual. Evident, preotul Corogeanu nu intenționa așa ceva, nu știa defel că, întâmplător, condițiile dure la care era supusă, de nevoie, Irina Cornici puteau reitiera un model inițiativ străvechi (și dezavuat). Fără să știe nici

despre abisul pasului metanoic, Corogeanu mergea vârtos pe un model din pateric, preluat din zbor. El „cădea” mai degrabă pe tratamentul șocant al misterele traumatice post-orice (ziceam, cu totul dezavuate, chiar din vechime, de către religiile mari, inclusiv sau mai ales de către creștinism).

În misterele post-orice, aceste episoade metanoice prin crearea – experimentală – a vecinătății morții, se făceau cu consimțământul sau la cererea neofitului, care-și asuma și riscul unei eventuale morți.

Citez din *Cartea Judecătorilor* a Tatianei Niculescu Bran, știu că autoarea își bazează descrierea pe documente, pe mărturie directă, pe investigație minuțioasă și mai ales pe o înțelegere exemplară.

Canonul primit de Corogeanu sună astfel: „Să te rogi pentru ea (pentru Irina Cornici) neîncetat... toată viața, oriunde te-ai afla, și în ceasul morții tale”. Și apoi, spre finalul cărții: „Încearcă să se roage pentru Irina, cum îi spusese duhovnicul. Era greu. Atât ar fi vrut să știe: se afla în rai sau iad? O izbăvise de Potrivnic au nu?”

Pilduitoare această obsesie ultimă a lui Corogeanu: să știe dacă jertfa aceea teribilă a avut măcar un rezultat pozitiv. Și știe că Irina Cornici măcar a plecat mântuită pe lumea cealaltă. Și căuta măcar un argument palpabil că s-a dus mântuită, curățită de demoni... Din liniștea finală a fetei, vădită când au dezlegat-o de pe targa-crucă... când zicea blând către staretă: „Mami...”, când închidea ochii scăpând capul în poala mamei Siluana... martorii au surprins că avea fața senină, ca și în poarta Împărăției.

Și dacă preotul penitent va vedea și dramatizarea *Spovedanie la Tanacu* a Tatianei Niculescu Bran, va avea o sugestie în plus că Irina Cornici se află în rai. Autoarea acestei piese a fost foarte inspirată când a imaginat că Irina Cornici a devenit înger: a devenit îngerul păzitor al lui Corogeanu... Nu-i o ironie a sortii, ci un paradox metafizic. Și cum Irina Cornici învățase câteva folositoare figuri de judo și karate, îngerul păzitor Irina, în piesa amintită, e gata să aplice lovituri de karate celor care-l huiduiesc sau vor să-l linșeze pe nefericitul preot în cătușe. Dacă prin canonul primit, și prin vrednicia sa, Corogeanu va ajunge într-o zi la iluminare, s-ar putea să aibă și el aceeași viziune cum că Irina este de-ăcum îngerul său păzitor. Și cine știe dacă... nu cumva... această ființă, Irina Maricica Cornici, jertfită totuși dintr-o întâmplare creștină pe o cruce de scânduri de cofraj... această ființă cutremurată până la nebunie de întâlnirea cu poruncile cerești... va fi să dobândească odată un loc ales la pomenirea celor buni, în veac.

Text: Vasile Andru

Foto: Agerpres și arhiva

Finalul și canonul. Irina Cornici a murit la 15 iunie 2005. ● Avea 23 de ani. A murit virgină, cum a consemnat raportul autopsiei. ● A fost îngropată în satul natal. ● Preotul Corogeanu a oficiat slujba de înmormântare, huiduit de câțiva, protejat de mulți alții. ● La puțin timp, Irina Cornici a fost deshumată, pentru expertiză. ● Preotul a fost caterisit, judecat, condamnat.

● Un grup de monahi de frunte au semnat un protest contra condamnării preotului, citând și argumente din controversile actelor medicale. Pe când Corogeanu aștepta să fie încarcerat, duhovnicul său, unul dintre duhovnicii mari ai României de azi, a încercat să-l ridice pe preotul osândit, să-l facă să fructifice spiritual încercarea grea prin care trece. Este memorabilă reconstituirea acestei întrevăderi în cartea ne-fictivă a Tatianei Niculescu Bran: Duhovnicul îl întârea pe preotul condamnat, povestindu-i din propria lui experiență carcerală, îi spunea cum a procedat el însuși demult în temnițele comuniste: A pus lacăt minții sale, frământărilor lăuntrice, revoltei de a fi persecutat; și s-a lăsat în Voia Domnului. „Și din clipa aceea, am fost purtat ca pe aripi de îngeri”. Bunul duhovnic începea astfel exorcizarea exorcistului...

Prinde cele mai bune preturi!

plecări și din Cluj
și Timișoara spre
Creta și Corfu

ANTALYA 5★

avion, 7 nopți, all inclusive
05.09: de la 389€/persoană

CORFU 3★

avion, 7 nopți, all inclusive
08.09: de la 399€/persoană

SANTORINI 3★

avion, 7 nopți
02.09: de la 195€/persoană

ZAKYNTHOS 3★

avion, 7 nopți, mic dejun
04.09: de la 199€/persoană

BODRUM 3★

avion, 7 nopți, all inclusive
03.09: de la 355€/persoană

CRETA 3★

avion, 7 nopți, all inclusive
04.09: de la 399€/persoană

BUCUREȘTI
021 313 52 26

CLUJ
0264 411 101

TIMIȘOARA
0256 433 205

BACĂU
0234 525 298

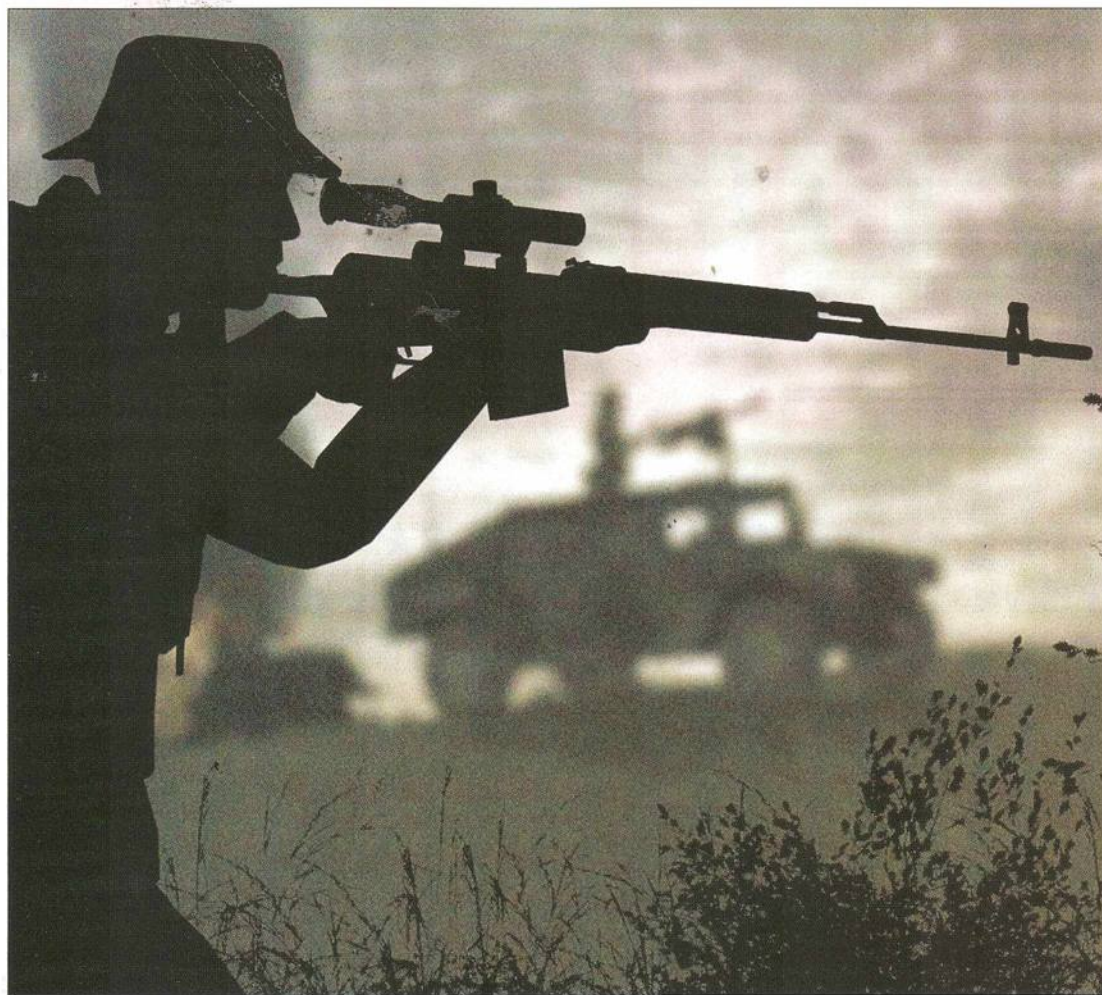
www.christiantour.ro

**CHRISTIAN
TOUR**

MITURI DE CARTON

Între clișeul mediatic comercializat zilnic în filme, cărți sau reportaje și realitatea prozaică din spatele ușilor capitonate și bine închise ale lumii serviciilor secrete și speciale se întinde prăpastia imaginației noastre, hrănită cu inevitabilele produse de larg consum.

Mitul
James Bond

Mitul Mata Hari

Mitul spionului
care
a schimbat
cursul istoriei

Singurul spion autentic pe care noi românii l-am văzut vorbindu-ne în direct în carne și oase pe micul ecran a fost Liviu Turcu, doctor în filosofie, fost maior și agent secret al Centrului de informații externe condus de generalul Aristotel Stamatoiu. Pe ultimul mare defector (ianuarie 1989) al serviciului de spionaj comunist unii nu au știut decât să-l înjure cu mânia proletar-comunistă drept trădător, în timp ce pentru majoritatea audienței omul a vorbit doar „pe chinezește”, în concepte și sintagme de neînțeles. Liviu Turcu (invitatul special al lui Robert Turcescu și Marius Tucă la talk-show-urile lor din octombrie 2007), în afara unei elegante retorice și a unui mult-

educat autocontrol atitudinal, nu semăna deloc nici cu virilitatea charismatică a lui Sean Connery, nici cu autozeflemeaua stălată a lui Pierce Brosnan și nici cu augustul profil al lui Daniel Craig. Românul nostru spion Liviu Turcu, deși provenea din aceeași familie cu mult mai controversatul său coleg și parlamentar PSD Ristea Priboi (fost subordonat de nădejde al generalului Nicolae Pleșiță), părea a fi înrudit mai degrabă cu celebrul agent sovietic infiltrat din MI6 (Serviciul de informații externe britanic), Kim Philby (racolat de sovietici în anii imediat postbelici și deconspirat în 1951) sau cu americanii Aldrich Ames din CIA (care a lucrat pe dolari grei pentru ruși din 1985 până în 1994) sau Robert Hanssen din FBI,

care a spionat, nu din considerente ideologice, tot în favoarea URSS și a Federației Ruse din 1985 până în 2001.

Deruta perfectă a publicului românesc privind trăsăturile standard ale unui spion postbelic provine și din imposibila asociere a imaginii publice oferite de către doi șefi ai serviciului român de informații externe (DIE, SIE): generalul locotenent (în rezervă) Nicolae Pleșiță și universitarul Mihai Răzvan Ungureanu. Între cei doi, singurul punct comun pare a fi doar sexul, la fel ca între fictivul agent 007 James Bond și autenticul spion Floricel. Mojicia și bădăranția sfidătoare a unui odios criminal comunist, lipsit de orice scrupule, cultură sau rafinament intelectual, dar excelând ca și Nicolae Ceaușescu în același tip de „hiclenie” perversă și abjectă în a „brichisi” sau asasina pe oricine, sunt calități diametral opuse, dar la fel de reale, cu cele ale delicateții diplomatice, scrupulelor juridice, profunzimilor și subtilităților intelectual-culturale ale unui fost ministru de Externe, editor de carte și profesor universitar. Mai mult ca sigur că figurile încețoșate pentru publicul larg ale unor controversați, dar excesiv mitizați spioni români din perioada comunistă, precum generalul Ion Mihai Pacepa sau generalul colonel Mihai Caraman (un spion comunist controversat decorat de KGB despre care se spune că a penetrat informațional structurile NATO de la Paris în perioada 1958-1968, pentru a deveni apoi primul șef postdecembrist al SIE între 1990 și 1992) corespund într-o mai mare măsură aspectului aparent banal și șters al unui adevărat agent secret.

Agentă nespuse-de-frumoasă-și-diabolic-de-inteligentă infiltrată de un serviciu străin în patul unui înalt funcționar sau general pentru a-l trage de limbă sau a-i fura secretele din seif, sau mai nou din laptop (după o cât mai voluptuos-erotică scenă de amor) este doar ingredientul unei rețete sigure de succes la *box-office*, amplificat de profilul erotic al vedetei feminine sau modelat special pentru acea producție cinematografică (film sau serial tv). Astfel, super-spioanele din serialele de televiziune *Nikita*

Mitul atotputerniciei CIA

**Pragmatic și dez-
inhibat de ascetismul
ipocrit al dogmelor
bolșevice, KGB-ul a
recrutat și dispus în
ultimii ani ai existenței
sale, înainte de a se
metamorfoza în actu-
alul FSB, de o semni-
ficativă resursă femi-
nină ce excela în
primul rând la capitoul
seducție. Astfel, în
1990 a fost aleasă
prima Miss KGB, pe
nume Katia Maiorova,
despre care
Komsomolskaia
Pravda, preluată de
Washington Post din
31 octombrie, relate-
a (la comanda serviciilor
de public relations ale
KGB) că „regina fru-
museții serviciilor
secrete” putea purta o
vestă antiglonț cu
grația unui manechin
de la Pierre Cardin,
dar, în plus față de
aceasta, era capabilă
să-și anihileze adver-
sarul cu o lovitură de
karate în cap. Curat
Nikita anilor 2000.**

(Peta Wilson) sau *Alias* (Jennifer Garner), inclusiv ambianța spionistică supertehnologizată cu iz de SF au fost special concepute, ca o replică feminină a rețetei masculine James Bond. Similar, în registrul autoparodiei cvasifantastice au obținut un succes perfect previzibil cele trei grații hollywoodiene Lucy Liu, Drew Barrymore și Cameron Diaz din varianta nouă a *Îngerilor lui Charlie*.

În realitate, celebra Mata Hari (o starletă olandeză de cabaret de mare succes, pe nume Margaretha Geertruida Zelle), executată de francezi în 1917 pentru spionaj în favoarea Germaniei, a avut totuși o notabilă urmașă (dar infinit mai puțin exploatată cinematografic) pe timpul celei de-a doua conflagrații mondiale în persoana lui Betty Pack, soția unui diplomat britanic, ce a lucrat „în pat” pentru serviciile britanice și americane și a obținut informații esențiale din lumea diplomatică.

Mult mai frecvente sunt cazurile de șantaj sexual, atent planificate de serviciile secrete pentru a exploata vulnerabilitățile țintei, îndeobște un înalt și respectabil oficial. În aceste situații, personajului feminin îi este de obicei rezervat (dar nu din considerente misogine), rolul secundar. Așa a fost cazul ambasadorului francez la Moscova din anii '50-'60, Maurice Dejean, căruia KGB-ul i-a băgat în pat o frumoasă rusoaică (forțată să coopereze), pentru a putea fi „surprins” în flagrant de soțul acesteia, situație scandalosă ideală pentru șantajarea diplomatului spre a lucra pentru sovietici.

Se spune despre Richard Sorge că a fost spionul care a schimbat cursul istoriei în 1941, deoarece informația transmisă de el sovieticilor (chiar înainte de a fi arestat de contraspionajul japonez), cum că Japonia nu avea de gând să atace URSS, ci pe americani și britanici în Asia de sud-est, i-a permis lui Stalin, încolțit de Wehrmacht la porțile Moscovei, să-și transfere diviziile din Est spre Vest și să preia inițiativa strategică pe frontul de Est, schimbând astfel (poate) cursul celui de-al Doilea Război Mondial. Cazul lui Richard Sorge, care a beneficiat (postum) de imensa mașinărie de propa-

gandă (inclusiv istorică) a sovieticilor, este clișeu cel mai uzitat în a demonstra utilitatea agenților și serviciilor secrete. Mai puțin asociat acestui succes este faptul că Stalin a fost prevenit de același Richard Sorge la începutul anului 1941 și asupra atacului surpriză al Germaniei din luna iunie, dar „atoateștiuturul” dictator sovietic a ignorat acest avertisment care ar fi schimbat (și el) cursul războiului. Așadar, performanța istorică a super-spionului Richard Sorge a depins de toanele unui dictator megaloman sau, altfel spus, performanțele serviciilor secrete sunt legate în mod direct de deciziile liderilor politici.

Supremația lui Sorge poate fi însă revedicată cu suficientă pertinentă de un alt spion, ignorat datorită conjuncturilor istorice de imaginarul colectiv și imensul păienjenis mediatic. Este vorba de agentul german Hans Thilo Schmidt, care la începutul anilor '30 a furnizat serviciilor secrete franceze date decisive (instrucțiuni de utilizare, detalii constructive, cheile de configurare) despre aparatul de codare *Enigma*, care avea să fie folosit intens de naziști în comunicațiile secretizate din cel de-al Doilea Război Mondial. Francezii au transmis aceste date serviciului secret polonez, care a realizat progrese criptologice majore, pe baza cărora, după căderea Poloniei sub atacurile concertate germano-sovietice în septembrie 1939, britanicii au obținut victorii strategice vitale prin operațiunea *Ultra* de interceptare a comunicațiilor germane pe tot parcursul războiului. Cu toate acestea, numele lui Hans Thilo Schmidt a rămas cvasinecunoscut.

Probabil, dacă nu ar fi scris cărți devenite bestseller-uri pe piața anglo-americană în urma unor abile campanii publicitare, lumea nu ar fi auzit de marii spioni și defectori din lumea comunistă Oleg Gordievsky, Vassili Mitrokhin sau mioriticul Ion Mihai Pacepa. Cantitatea și calitatea datelor și informațiilor furnizate de aceștia serviciilor americane și britanice a fost, fără îndoială, extrem de consistentă, dar nimeni nu a îndrăznit până acum să spună că ei au înclinat decisiv balanța victoriei în Războiul Rece; cel mult, s-a sugerat că au pus și ei

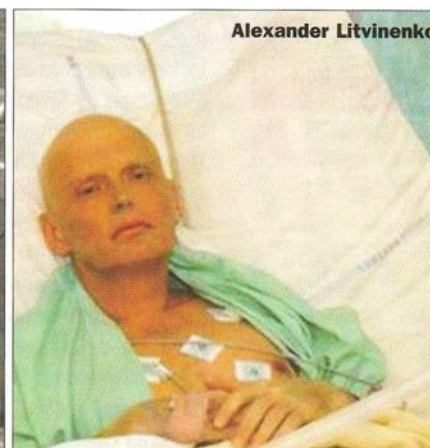
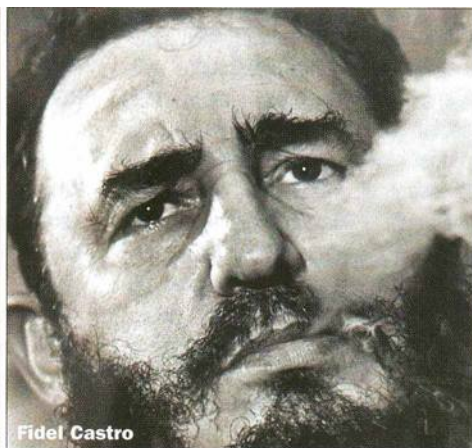
umărul, din punct de vedere istoric și imagologic, la subminarea mitului atotputerniciei KGB-iste.

Există o stufoasă bibliografie, mai mult sau mai puțin doctă, referitoare la istoria CIA sau la anumite perioade sau operațiuni ale sale, din care transpiră un rafinat, dar persistent parfum triumfal-eroic. Dispariția atotcuprinzătoare perlele a confruntărilor ideologice specifice Războiului Rece și explozia evenimentelor extrem de sângeroase și de neascuns generate de terorism încep să dezvăluie o altă istorie, mult mai puțin cosmetizată a Agenției, cea a răsunătoarelor sale eșecuri, care-i pune sub semnul întrebării însăși rațiunea de a exista în actuala formulă.

Astăzi pare greu de imaginat, dar spre deosebire de britanici și de alte mari puteri ale lumii, americanii nu au avut până după cel de-al Doilea Război Mondial nici un serviciu secret de informații externe care să asigure liderilor de la Casa Albă acele informații, date și analize prin care aceștia să știe și să se pregătească pentru ceea ce se întâmplă în lume. Adevărat este că până în 1945 Statele Unite nu au avut interese globale, fiind mai curând o mare putere izolaționistă și autosuficientă, care s-a trezit brusc a fi singura putere ce se putea opune agresiunii comunismului pe plan mondial. Serviciul secret înființat de președintele Harry Truman la 18 septembrie 1947, în zorii Războiului Rece, din cenușa fostului OSS (Oficiul de servicii strategice condus de Wild Bill Donovan în anii războiului și dizolvat în septembrie 1945), fără a beneficia de nici o tradiție, experiență sau o minimă rețea de agenți dispersați în punctele vitale ale globului, a trebuit să desfășoare nu numai acțiuni de culegere și prelucrare de informații, dar și să execute, la ordinul președintelui SUA, acțiuni acoperite (adesea la limita legalității sau dincolo de ea) menite să schimbe lumea.

Dezinhibați de clișeele și angoasele Războiului Rece, istoricii mai tineri afirmă, fără echivoc, că tot ceea ce au reușit miile de agenți secreți americani în răstimpul celor șaiszeci de ani de existență ai CIA a fost doar să colecteze fărâme de informații cu adevărat importante. Analizii CIA au interpretat greșit intențiile și capacitățile dușmanilor SUA, socotind eroat puterea reală a comunismului, iar mai recent au eșuat în a evalua corect amenințarea terorismului, în ciuda miliardelor de dolari avute la dispoziție. Aceasta nu înseamnă că CIA a fost un club al incompetențelor sau că Agenția a cunoscut doar eșecuri și înfrângeri, ci doar că sistemul politic de subordonare și rivalități washingtoniene în care a trebuit să funcționeze i-a afectat în mare măsură performanțele. În plus, una dintre

Mitul wet affairs

Wet affairs – „afaceri soioase” – înseamnă în argoul de specialitate american acțiuni acoperite de sabotaj și asasinat. În argoul kaghebizt, același tip de activități au avut parte de un eufemism mult mai inocent – „măsuri active”. Deosebirea consta în faptul că, dacă în sistemul comunist astfel de acțiuni nu trebuiau decontate sau justificate legal, fiind total acoperite și exonerate de răspundere prin ordinul venit „de sus”, în sistemul democrațiilor liberale legea și morala sunt valabile pentru toată lumea, iar liderii politici dau socoteală pentru deciziile lor în fața electoratului, adică a opiniei publice.

cele mai ingrate legi nescrise ale serviciilor secrete de oriunde spune că succesele nu pot fi făcute public, eșecurile nu pot fi explicate, iar eroii rămân nedecorați și neono-rați.

Încă de la începuturile sale, liderii CIA au învățat că, pentru ca Agenția să supraviețuiască, nu pot raporta „orice” președintelui, mai ales dacă acel „orice” nu se potrivea cu prejudecățile acestuia. Rivalitățile existente în orice sistem democratic între diferitele servicii secrete, lupta acerbă pentru obținerea de fonduri, confruntarea orgoliilor diferiților șefi și competiția pentru adjudecarea unei subordonări și extinderi operaționale (ceea ce înseamnă cursa pentru mai multă putere) au fost cauzele cronice care au dus la situația actuală. Astăzi, mult mitizata Agenție este părăsită prin demisie de agenți performanți (demotivați profesional și material) care se îndreaptă către sectorul privat, cel la care aceeași CIA sau Pentagonul sunt nevoite să apeleze prin contract pentru a-și acoperi nevoile informaționale din ce în ce mai mari. Și astfel au apărut firme de spionaj, contraspionaj, operațiuni speciale, propagandă și diversivitate angajate de guvernul american, dintre care cele mai cunoscute sunt *Randon Group*, *Total Intelligence Solutions*, *Blackwater USA* (înlocuită de Departamentul de Stat în martie 2009 cu firma *Triple Canopy* după scandalul uciderii unor civili irakieni în septembrie 2007) ș.a.

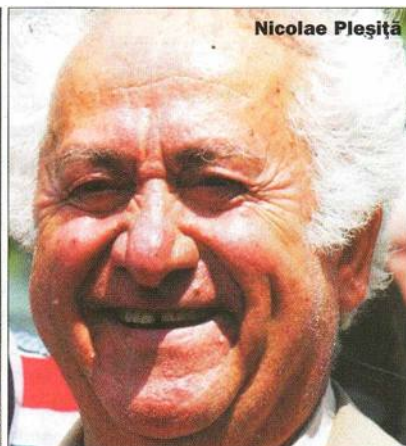
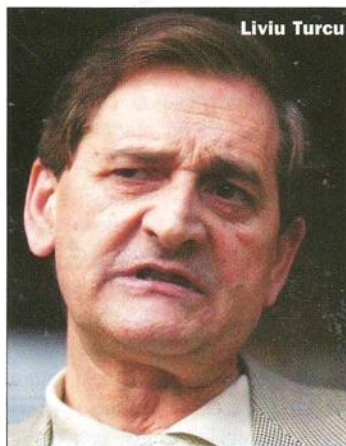
Doctrina și practica „negării plauzibile” a apărut în urma situației internaționale delicate create în urma recunoașterii publice de către președintele Eisenhower a autorizării survolării teritoriului URSS de către avionul de recunoaștere și spionaj U2 doborât de sovietici în mai 1960, fapt ce a permis o reacție în consecință a liderului de la Kremlin, Nikita Hrușciov. A devenit astfel axiomatic că, dacă implicarea unui stat într-o acțiune secretă devine publică, șeful acelui stat să poată nega credibil că a autorizat sau că a avut cunoștință despre respectiva operație.

La vremea respectivă, Stalin nu a avut nevoie să se disculpe (cine, Doamne ferește!, să îndrăznească a-l acuza) pentru asasinarea lui Leon Troțki în Mexic în 1940, a rivalului său Kirov la 1 decembrie 1934 sau a altor sute și mii de ofițeri și generali sovietici sau fruntași bolșevici. Tot așa nici Mihail Gorbaciov nu a putut fi implicat în asasinarea în septembrie 1978, cu o umbrelă otrăvită, a scriitorului bulgar Gheorghe Markov, disident și exilat la Londra, și care lucra la secția bulgară a *BBC World Service*. În timpurile noastre, însă, este foarte important pentru fostul președinte al Federației Ruse și actual premier, Vladimir Putin, să poată nega plauzibil orice implicare a sa în otrăvirea la Londra cu poloniu 10 în noiembrie 2006 a disidentului și fostului agent KGB Alexandr Litvinenko sau

în împușcarea la Moscova a jurnalistei Anna Politkovskaia (cunoscută pentru articolele sale anti-Putin și de demascare a ororilor armatei ruse săvârșite în Cecenia) la 7 decembrie 2006, cazuri care au avut un imens ecou în media occidentală și chiar pe plan diplomatic.

Franța – o țară extrem de tolerantă din punct de vedere al tradițiilor de libertate, democrație, frondă, tolerantă – a cunoscut „afaceri soioase” răsunătoare, precum ecranizata afacere a liderului marocan „dispărut” în 1965, Ben Bakra, din care președintele De Gaulle nu a ieșit afectat, cum nici președintele socialist François Mitterrand nu a fost prea „atins” (doar ministrul Apărării, Hemu, a trebuit să demisioneze) de aruncarea în aer de către agenți secreți ai serviciului de informații externe francez a vasului *Rainbow Warrior*, nava amiral a organizației *Greenpeace* ce se opunea experiențelor nucleare franceze în atolul Mururoa din Pacific, în 1995.

Istoria serviciilor secrete ale SUA cuprinde poate cele mai numeroase „afaceri soioase” atât pe plan intern (unde rolul principal l-a revenit FBI-ului) dar și pe plan extern, în care, după război, CIA a avut întreaga responsabilitate. Totuși, în această țară lucrurile nu au mers niciodată la fel de simplu precum în sistemele politice dictatoriale. Tentativele deja notorii de asasinare a liderului cubanez Fidel Castro din anii '60 sau alte operații acoperite ale CIA în America Latină (colaborarea la asasinarea lui Rafael Trujillo în Republica Dominicană, sau Africa (cazul lui Patrice Lumumba, liderul congolez) au putut fi negate de președinții Kennedy sau Johnson. În 1974, în urma unor dezvăluiri privind un program de acțiuni secrete americane în Chile împotriva președintelui socialist Allende, Congresul SUA a adoptat *Amendamentul Hughes-Ryan*, prin care se interzicea derularea unor operații „soioase” de către CIA fără aprobarea expresă a președintelui SUA, ceea ce însemna asumarea unei răspunderi politice corespunzătoare.

text Călin Hentea

Publicație garantată la milimetru. BRAT dă valoare publicității în presa scrisă din România.

- auditarea tirajelor este un standard al presei scrise
- acesta este unul dintre cele peste 300 de titluri auditate de BRAT
- pentru clienții de publicitate, tirajul auditat este un avantaj competitiv
- logo-ul BRAT este simbolul credibilității, auditarea datelor de tiraj fiind o condiție esențială pentru competiția corectă în presa scrisă din România.

FLACĂRA

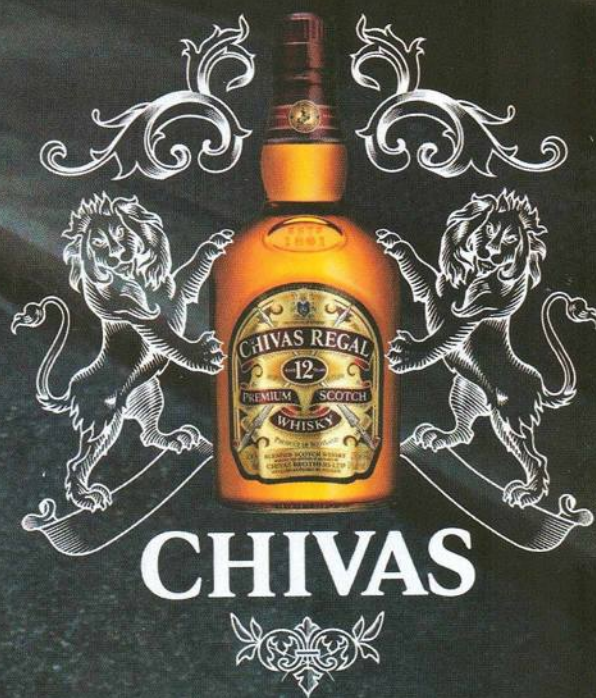

www.brat.ro

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and white shirt is adjusting the lapel of a woman in a red dress. They are standing on a city street at night, with a brick building and a bridge in the background. The man is looking at the woman, and she is looking back at him. The scene is lit with warm streetlights, creating a romantic atmosphere.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

CHIVAS

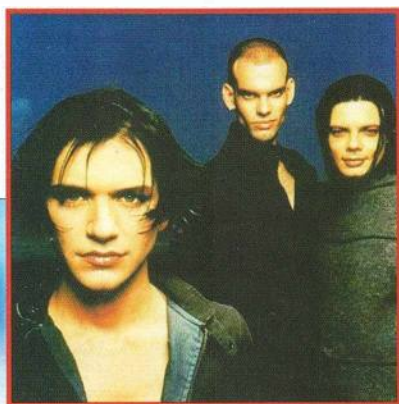
LIVE WITH CHIVALRY

Efectul **Placebo** asupra melomanilor

Trupa **Placebo**, aflată în turneu, a concertat și la București, cu mai bine de o lună în urmă. Turneul din 2009 se încheie cu un concert la Dublin, pe 16 decembrie. Concertele pe care le susțin fac parte dintr-un turneu de promovare. În iunie 2009 și-au lansat un nou material discografic, **Battle for the Sun**. Concertul de la București a fost organizat anul acesta de **One Event** în parteneriat cu **ProFM Alternative** și **MTV**.

Începuturile

Trupa are un nou membru. Dacă în 2006 fanii români ai trupei **Placebo** l-au văzut la tobe pe Steve Forrest, anul acesta le-a fost prezentat Steve Hewitt, care s-a alăturat trupei în 2007. Totodată, **Placebo** par să se țină de cuvânt. La concertul din 2006 de la **Arenele**

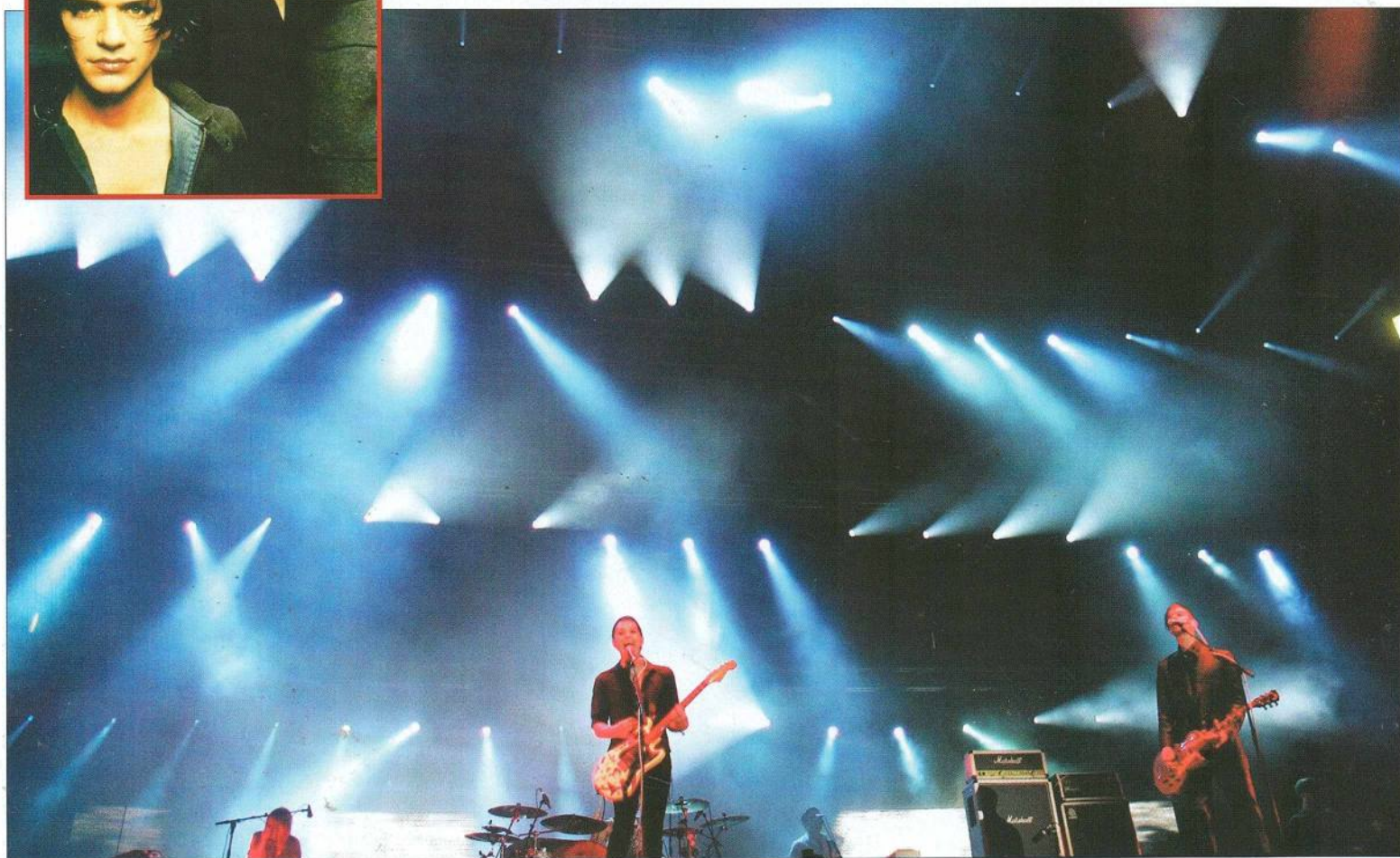

Romane, ultimele cuvinte ale liderului formației au fost: *Thank you Bucharest, we will come back soon!* Revenirea de anul acesta a fost de bun augur, iar biletele epuizate cu mult înainte de concert.

Purtătorul de cuvânt al formației, Brian Molko, a descris albumul lansat în iunie 2009 și care provoacă deja suspans: „Dorim să înfățișăm emoțiile oame-

nilor, prin oglindirea condiției umane.” Așa cum ne-au obișnuit de la albumele precedente, versurile formației pot spune la fel de multe ca și compoziția muzicală. Asigurați că va exista „mai multă speranță, mai mult optimism și posibilitatea salvării prin intermediul acestora”, așteptăm curioși reacțiile publicului român la albumul *Battle for the Sun*.

În topul celor mai bune formații și

având deja 15 ani de carieră, *Placebo* lasă în urmă performanțele, se auto-depășesc și reinventează. Au vândut peste 10 milioane de albume în întreaga lume, se apropie de cifra de 1.000 de concerte, au cântat în aproape 60 de țări, au colaborat cu unii dintre cei mai buni muzicieni contemporani: David Bowie, Robert Smith (*The Cure*) sau Michael Stipe (*REM*) și albumele lor au fost în peste 30 de țări în *Top 10*.

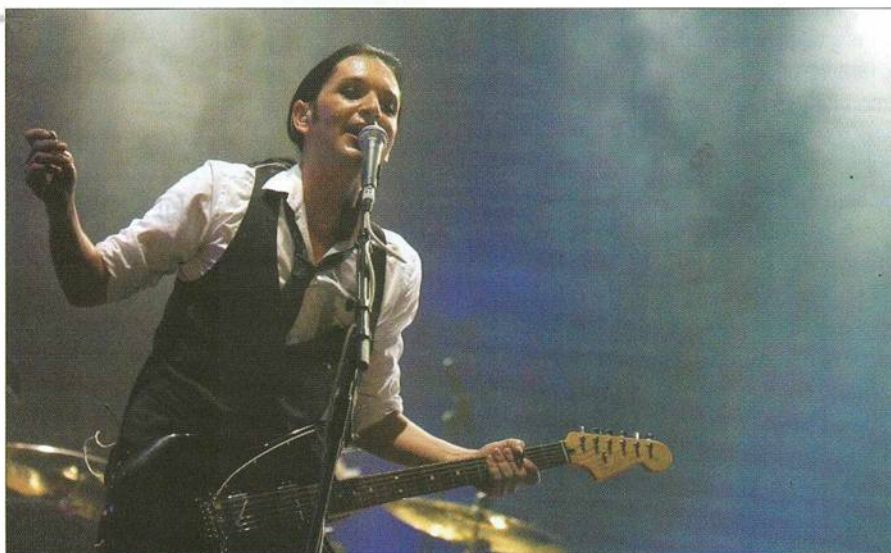
De asemenea, Brian Molko a cochetat cu cinematografia. În filmul care a atras actori precum Christian Bale, Ewan McGregor sau Toni Collette, intitulat *Velvet Goldmine*, regizat de Todd Haynes în 1998, el l-a interpretat pe Malcolm (Flaming Creatures). De asemenea, *Placebo* apar pe *soundtrack*-urile unor filme celebre: *Cruel Intentions/Tentația seducției* (cu piesa *Every Me and Every You*), *Yo soy la Juani/ Numele meu este Juani* (cu piesa *Pure Morning*) sau în comedia neagră *The Chumscrubber/Revoltă generației X* (cu piesa *Pure Morning*).

Formația s-a înființat la Londra (Brian Molko, Stefan Olsdal, Steve Forrest), în 1994. Brian și Olsdal s-au întâlnit la o gură de metrou, pur întâmplător, și pentru că Olsdal avea o chitară la el, Brian l-a rugat să vină să asiste la una dintre reprezentațiile sale dintr-un bar. Din simplitatea acestei întâlniri a luat naștere *Ashtray Heart*, deveniți apoi *Placebo*. Dacă la început au abordat rock-ul alternativ, pe parcurs s-au simțit variații de la un album la altul. Au început să folosească sintetizatoarele, dar și instrumente mai puțin obișnuite, tonalitatea generală obținută fiind o melancolie accentuată. Și-au obținut o oarecare notorietate încă de la început și datorită ambiguității sexuale și ținutei excentrice. Brian Molko s-a declarat bisexual, iar colegul de trupă, Olsdal, homosexual. Molko a fost ținta comentariilor din presă datorită aspectului său androgin, exploatat pe parcursul timpului și în versurile trupei. Odată cu succesul și notorietatea obținute, au scăzut și atacurile din partea presei.

Dacă Olsdal afirma că numele formației își găsește originile în latină,

traducându-se în engleză cu *I will please*, Brian e de altă părere: „Ca muzician încerci să găsești un nume pentru formație care să te reprezinte, dar în realitate nu-l găsești, deoarece, de fapt, numele formațiilor își pierd înțelesul după un timp. Ele devin o serie de sunete pe care le asociezi cu industria muzicală. Cel mai important lucru pentru un nume este să-ți poți imagina 40.000 de oameni scandându-l la unison.”

Primul album l-au lansat în 1996, intitulat simplu, precum formația, *Placebo*, iar *Nancy Boy* a fost unul dintre hiturile de pe acest album neobișnuit. Unii dintre criticii de specialitate speculează că succesul formației are legătură și cu faptul că au deschis o serie de concerte ale lui David Bowie din turneul acestuia, *Outside Tour*. Totodată Bowie i-a invitat în 1997 la împlinirea a 50 de ani, la *Madison Square Garden*, unde formația i-a întâlnit

pe muzicienii Lou Reed (*Velvet Underground*), Billy Corgan (*Smashing Pumpkins*) și Robert Smith (*The Cure*).

A urmat albumul *Without you I'm nothing*, în 1998. Acesta le-a confirmat statutul, iar melodii precum *My Sweet Prince*, *Without You I'm Nothing*, *Every You and Every Me*, *The Crawl*, *Pure Morning* au avut succes atât la criticii de specialitate, dar și în rândul tinerilor. *Pure Morning* este melodia cu care au pătruns în SUA, fiind difuzată de MTV.

Cu *Black Market Music* în 2001, formația trece la un alt sound și adaugă rock-ului de influență americană și britanică a anilor '70, elemente hip-hop și disco, mizând totodată pe vocea lui Molko. În Marea Britanie formația începe să își piardă din succes odată cu acest album, melodia *Special K* fiind controversată datorită versurilor care asociază dragostea cu ketamina, un drog folosit atât

în medicina umană cât și în cea veterinară.

Anul 2003 și noul album, *Sleeping With Ghosts*, îi readuc în atenția publicului din Marea Britanie. Albumul a urcat în *Top Ten U.K.* și s-a vândut în 1,4 milioane de copii în întreaga lume. Este un album mai experimental decât precedentul, fiind introduse sonorități din dans, influențe din muzica electro, mai puțin din cea rock, un sunet de chitară mai soft. De pe acest album cele mai apreciate melodii au fost *Centrefolds*, *This Picture*, *Special Needs* și *I'll Be Yours*.

De pe albumul lansat în 2006, *Meds*, primul single extras a fost *Because I Want You*, iar primul care a fost lansat internațional, *Song to Say Goodbye*. Totodată au înregistrat câteva melodii în duet cu solista trupei indie rock, Alison Mosshart (*The Kills*) și cu Michael Stipe de la *REM*. Plecarea lui Steve Hewitt din 2007, comentată de Brian, a stârnit iar

presă: „Să fii într-o formație e ca și cum ai fi prins într-un mariaj sau într-o relație – în cazul de față, una triplă – iar oamenii se dezvoltă diferit de-a lungul anilor. Să spui că nu-ți mai iubești partenerul este neverosimil, ținând cont de toate experiențele și întâmplările prin care ați trecut.”

Ultimul album,

Battle For The Sun, a fost lansat oficial pe 8 iunie 2009 și a fost înregistrat la Toronto, în Canada, împreună cu producătorul David Bottrill. Despre album se spune momentan că readuce atmosfera albumului *Without You I'm Nothing*. Primul single de pe acest album, *For What's Is Worth*, a fost lansat la radioul londonez pe 20 aprilie 2009.

Cei care au fost prezenți la concertul din 21 iunie de la *Romexpo* au avut parte de un nou album *Placebo*, de instrumente inedite apărute în recuzita lor (trompete și saxofoane), de influențe ale unor artiști precum *PJ Harvey* și *My Bloody Valentine*. Melodia favorită a lui Molko de pe acest proaspăt album este *Speak In Tongues*, ale cărei versuri se termină cu „Putem construi o nouă zi de mâine, acum.”

text, Andra Rotaru
foto, Agerpres

Politișt, adjectiv

„Politișt, adjectiv“

Regizor: Corneliu Porumboiu; Actori: Dragoș Bucur, Vlad Ivanov

Genul: Polițist-dramă; Durata: 115 minute

Un polițist de provincie, Cristi, se confruntă cu o dilemă morală în cazul pe care trebuie să-l rezolve. El nu vrea să-l bage la pușcărie pe un puști pentru consum de hașiș. Filmul aduce, cu o peliculă polițistă, dar are în vedere aflarea unui adevăr mai adânc. Altfel decât într-un film polițist clasic, enigma ce trebuie dezlegată se referă mai mult la viața noastră și la alegerile pe care trebuie să le facem, și nu la un caz exotic aflat în mâinile unui detectiv șarmant. Corneliu Porumboiu recrează lumea în care trăim și ne arată punctele ei fragile. Oricât ar părea de banal, tot răul nostru pornește de la lipsa înțelegerii semnificației cuvintelor. Prea ușor le folosim și prea brutal le rostim, fără să pricepem sensul lor. În descifrarea „marelui mic rău“, pornim ca martori la desfășurarea acțiunii. Totul este firesc. Dragoș Bucur este Cristi, polițistul, iar Vlad Ivanov este comandantul secției de poliție, cel care face (poate) lumină la sfârșitul filmului. Vlad Ivanov întrușipează perfect ceea ce ar trebui să fie autoritatea. Filmul este mai mult despre noi decât despre ei, iar acesta este un argument în plus pentru a-l viziona, pentru a ne vedea. *Polițist, adjectiv* seamănă în acest sens cu filmul lui Radu Munteanu, *Boogie*, tot un film despre societatea de acum, dar îi este superior. Este mai bun pentru că nu se oprește la radiografierea vieții noastre, ci merge mai departe și ne ajută să ne înțelegem pe noi înșine. Un semn de curaj la Porumboiu este și stăruința cu care ne arată cuvântul scris, ca în filmul mut. Ne face, prin acest procedeu, să participăm la descoperirea misterului. Filmul este, până la urmă, un rebus filosofic.

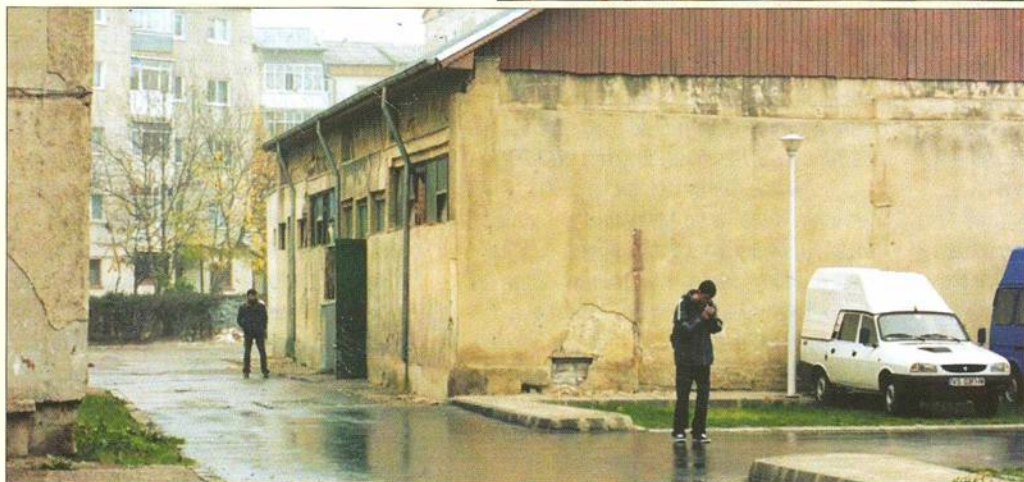
Repo!

„Repo! The Genetic Opera“

Regizor: Darren Lynn Bousman; Actori: Paul Sorvino, Anthony Head, Alexa Vega, Sarah Brightman

Genul: Musical-Horror; Durata: 150 minute

Musicalurile sunt în zilele noastre aproape o raritate, iar atunci când apare unul ca *Repo!* ești tentat să-l creditezi cu mai mult decât este. Am crezut că voi vedea un nou *The Rocky Horror Picture Show*, un musical plin de ironie și cu mult umor negru, doar că nu a fost așa. Probabil că punctul cel mai slab al fil-

Brüno

„Brüno“

Regizor: Larry Charles; Actori: Sascha Baron Cohen, Gustaf Hammarsten

Genul: Comedie; Durata: 81 minute

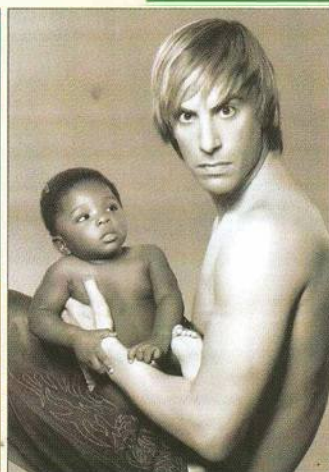
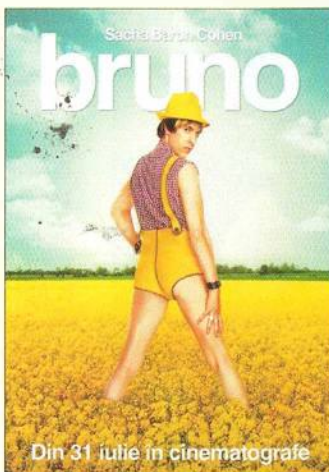
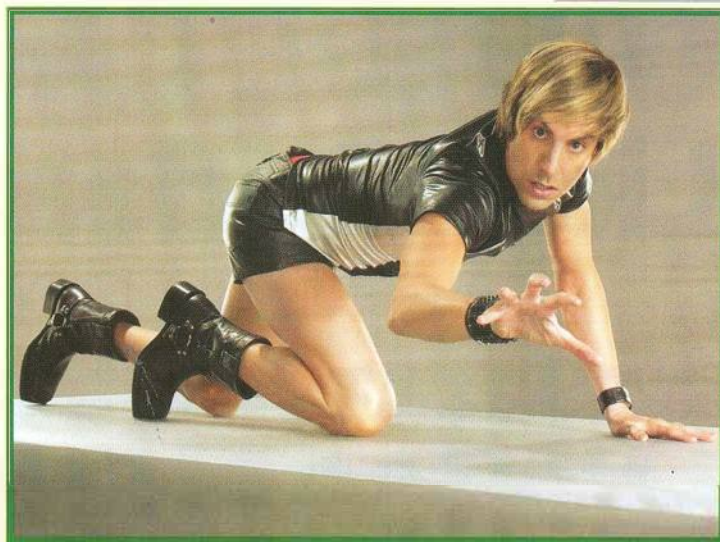
Sacha Baron Cohen, cel care a dat lovitura cu *Borat*, încearcă, folosind aceeași formulă, să atingă același nivel al succesului cu *Brüno*. Filmul este construit asemenea unui documentar, oamenii cu care intră în contact Brüno sunt reali și se urmărește reacția pe care o au ei față de gay-ul stereotip.

Dacă în *Borat* el reușea să ne stârnească râsul, scoțând în evidență antisemitismul, bigotismul și ignoranța nord-americanilor, de data aceasta personajul homosexualului austriac nu izbutește decât să ne provoace dezgustul. Sacha Baron Cohen creează un personaj compus din stereotipurile și prejudecățile atribuite homosexualilor și îl expune pentru a dezvălui ignoranța oamenilor legată de homosexuali. Această rețetă nu-i mai iese acum: filmul devine o cascadă de bufonerii de prost gust și lipsite de orice urmă de subtilitate.

Ce a încercat să facă diferit aici este să introducă o poveste, care să lege colecția de întâmplări. Povestea este însă lipsită de orice coerență

și nu duce nicăieri.

Oamenii au prejudecăți, iar acest lucru se vede în film, doar că maniera prin care este scoasă la suprafață habotnicia

simptom al homofobiei. Pe asta se bazează întreaga construcție a filmului: pe șoc. Este adevărat că multor oameni le este frică de ceea ce nu le este familiar și de aici pornește adversitatea și chiar persecuția asupra altor grupuri.

Dar șocul de dragul șocului nu are nimic special. Pelicula este doar o modalitate de a capitaliza pe baza unui succes anterior. În *Borat*, atunci când personajul kazah era antisemit, sexist și ignorant, Sacha Baron Cohen reușea să arate că și americanii erau la fel, iar filmul se transformă într-un tablou al defectelor lumii occidentale. *Brüno* nu este un nou *Borat* mai incitant și mai inteligent, ci doar o colecție de glume proaste. Ce face bine filmul este să arate cât de superficială și de plină de prost gust este lumea Hollywoodului.

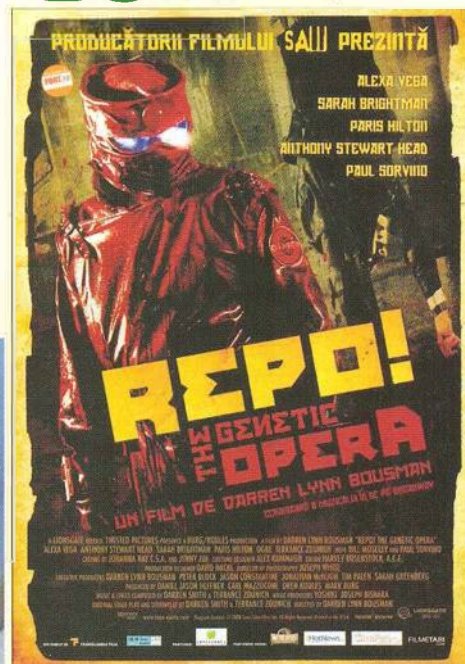
este trivială. Câteodată, reacția de adversitate față de personaj este provocată de situațiile grotești, pe care acesta le pune în scenă, șocul vine deci din situația în sine și nu reprezintă un

Opera Genetică!

mului este lipsa unei coloane sonore interesante sau originale. Deși subiectele cu care jonglează filmul sunt demne de interes: îmbunătățiri estetice, chirurgie plastică și nu numai, exhibiționism (prezența lui Paris Hilton fiind extrem de amuzantă și, poate, plină de autoironie) și voyerism, ele nu sunt bine încheiate. Inserțiile de prezentări în stilul benzilor desenate, grotescul dat de expunerea

aproape pornografică a sângelui și organelor umane, tot kitschul producției transformă filmul într-un carnaval prost construit. Creatorii peliculei își doreau un bălci al viciilor umane dar prea plinul de grotesc, lipsa de subtilitate și actorii terni îngroapă acest ambițios proiect.

pagini realizate de Andrei Ichim

CREIERE CARE NE COAF

Lidia Bodea:

„La ce bun poeți în vremi de război”

Deși pare o prezentă fragilă, Lidia Bodea, Director General *Humanitas*, e o personalitate puternică, „doamna de fier” care se află în spatele multora dintre aparițiile și proiectele *Humanitas*.

▶ **Întrebare-surpriză: cum e autorul Lidia Bodea? Am văzut un articol la adresa Monicăi Lovinescu. E un scriitor preferat al Lidiei Bodea? Și, pe listă, pe cine să mai adăugăm (îmi permit să dau câteva sugestii): Ioana Pârvulescu, George Orwell, Rainer Maria Rilke... Mă hazardez, aici, un pic, citând din numele prezente în articol, luându-le, cumva, drept oarecari referințe...**

– Da, chiar că trebuie să mă declar „surprinsă”! Câteva clipe am privit înapoi, peste umăr, să văd dacă nu cumva e cineva în spatele meu care să fie în drept să răspundă. Și nu, nu e nimeni în șirul de oameni din spatele meu care să fie „un autor”. Găsim, cel mult, „o semnătură” sub niște articole, pe niște ediții îngrijite, pe niște traduceri – cam atât. Sigur, mi-ar plăcea să pot trece de punctul de timiditate în care mă blochez de cele mai multe ori când, după o lectură care m-a încărcat, îmi spun „vreau să scriu despre cartea asta!”

– **Spuneai, într-un interviu, că în fiecare an primiți, din România, 400-500 de manuscrise pe an. Câte vor apărea, din acestea, anul în curs?**

– Patru-cinci. Dar aș vrea să știți că așa arată statisticile în general, că asta e regula lumii editoriale de ținută, că nu suntem noi, la *Humanitas*, niște exigenți excesivi. Anul trecut, am avut prilejul de a sta ceva mai mult de vorbă cu Eric Vigne, unul dintre „grii” lumii editoriale, fondator și coordonator de peste 20 de ani al celebrelor colecții *Folio Essais* și *Folio Histoire* de la *Gallimard*. Primește câteva sute de manuscrise în fiecare an, așadar, în douăzeci de ani, trebuie că i-au ajuns pe birou niște mii bune de posibile apariții editoriale. L-am întrebat câte, în tot acest timp, au trecut de la manuscris la carte tipărită sub eticheta

„Din pricini multe și mărunte, piața noastră de carte nu a reușit încă să se maturizeze, deși din '89 până acum ar fi avut timp suficient. Imatură, avea deci un comportament imprevizibil. Acum, pe fondul crizei, e de două ori imprevizibilă. Dar, ca să-mi îngădui un dram de optimism, poate că, trecut prin criză, drumul către maturitate e mai scurt.”

Gallimard. A tăcut exact preț de acele secunde necesare ca să facă o trecere în revistă cât mai completă și mi-a răspuns: „Zece, poate cincisprezece. Și mă tem că și-așa au fost prea multe”.

– **Cum se comportă piața editorială pe vreme de criză?**

– ... sau la ce bun poeți în vremi de război?, îmi vine să adaug... Din păcate, răspunsul meu riscă să fie unul mai curând impresionist și țin să-mi mărturisesc disconfortul pe care-l resimt din această pricină. Prea puține din datele pe care le am – de fapt, din datele pe care le are la dispoziție orice editor din România – sunt însoțite de statistici, studii de piață, monitorizări precise. Știți ce venerabilă vârstă are ultimul studiu făcut pentru piața de carte din România? Vreo 8-9 ani... Câte mai sunt asemănările dintre ce se întâmpla atunci și ce se întâmplă acum? Evident, din cuvinte, putem face un portret al pieței de carte. Dar convingerea mea fermă e că avem nevoie și de cifre, de procente, de matematică. Era, oricum, gravă lipsa instrumentelor de analiză, iar acum, pe fondul crizei, este și mai gravă această lipsă pentru că face aproape imposibilă luarea unor decizii bine decupate pe conturul realității, iar nu pe acela al instinctului.

– **Cum vi (ți) se pare instituția premiilor literare în România?**

– În primul rând, nu cred că putem vorbi despre o instituție, suntem departe de așa ceva. Premiile *României literare*, ale *USR*, *Prometheus* – excelent!, dar cu trei premii nu faci nici primăvară, nici instituție. Nu spun că vreau numaidecât să avem *Goncourt*, *Renaudot*, *Prix Femina*, *Interallie*, *Medicis*. Sau *Pulitzer*, *Booker Prize* etc. Spun doar că e cale lungă până să putem vorbi despre o instituție a premiilor literare în România. E nevoie de tradiție (dacă vreți să ne înfristăm, putem lua lista premiilor apărute și dispărute în acești din urmă ani), de seriozitate și de asumarea verdictului strict de pe pozițiile valorii. Altfel, vorba lui Caragiale, noi avem o a zecea muză:

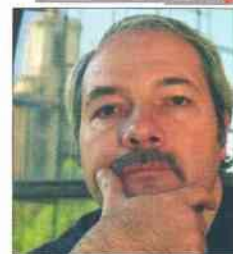
„1.200 de franci, muza specială a Teatrului Național. (...) Nu vrea Melpomena să dea și pe la noi? Face nazuri Talia? Atâta pagubă! 1.200 de lei... și curg capodoperele. Nu avem talente pentru poezia dramatică? nu-i adevărat! 1.200 de lei – și să vedeți cum răsar talente de la Tisa până la mare!”

– **În 2005 erai, încă, la *Polirom*. Cum esti-mezi, acum, retrospectiv, experiența de acolo?**

– Frumoasă, esențială și completă, în sensul de *dusă exact până la capătul ei bun*.

– **Ce iubește cel mai mult Lidia Bodea-omul? Care sunt pasiunile ei?**

– Nu știu dacă sunt în stare să dau un răspuns bun. Dacă ar fi să mă joc un pic cu o celebră frază a lui Augustin, care spunea că știe foarte bine ce e și timpul, dar numai atâta vreme cât nimeni nu-i cere să-i explice ce e, spun și eu la fel: știu foarte bine ce iubesc și ce-mi place, totul e să nu-mi ceară nimeni o listă. Cred că există în noi lucruri care ne dau substanța, dar care, numite, își pierd exact acest rost înalt al lor, de a fi așezate înăuntru, protejate de lume, nu în contact cu ea, ci punându-și amprenta frumoasă pe felul nostru de a fi. Așa se face că, pentru mine, e mai potrivit ca pur și simplu să te porți în așa fel încât, fără să scoți în drum acest rezevor intim de frumos, ceilalți, cei din jurul tău să-ți poată numi pasiunile și lucrurile pe care le iubești. Altfel, trebuie să recunosc că dezvolt tot

Mihail Gălățanu

— mihail.galatanu@revistafiacara.ro

felul de pasiuni care se sustrag duratei, pe care le abandonez ușor. De exemplu, astăzi am făcut o pasiune pentru *Jethro Tull* – îi ascult de vreo șase ore.

– Cum poate fi „diagnosticată”/categorisită relația cu Gabriel Liiceanu?

– Răspunsul general e simplu. anume cel dat de organigrama oricărei edituri, iar atributele acestei relații sunt cred ușor de găsit în suma de lucruri care rezultă din ea: dinamica editurii, structura portofoliului, mesajul cultural transmis de *Humanitas*. Dincolo de general, pot spune că mă bucur foarte mult că l-am întâlnit pe Gabriel Liiceanu și altfel decât numai ca autor al câtorva cărți din biblioteca mea.

– Cine face „lista” *Humanitas* la autorii români? De ce, totuși, se regăsesc, pe ea, atât de puțini autori sub 50 de ani? La începutul anului, anunțasei, printre cele 100 de titluri semnate de autori români, și debuturi. Ce debuturi de scriitori români aveți în planul acesta și care au fost cele din 2008?

– Îmi dați voie să fac un mic ocol? Din clipa în care acumulează un capital semnificativ de notorietate, orice om începe să genereze tot felul de micro-mitologii, adică lumea se apucă și „folclorizează” despre el, în jurul lui. Fenomenul e valabil și pentru instituții, iar editura *Humanitas* a atins deja de ceva vreme acel punct al notorietății care o face „folclorizabilă”. „La *Humanitas* nu există debutanți”, „la *Humanitas* nu se publică autori români necunoscuți”, „la *Humanitas* nu există interes pentru tinerii prozatori” – iată, la o primă strigare, un set de verdicte-refren al căror fundament e de două ori șubred: o dată, pentru că, pur și simplu, nu e deloc așa (să luăm catalogul *Humanitas* titlu cu titlu!). Dar, chiar dacă am admite că e așa: nu e vina unei edituri că numărul celor care au doar dorința de a spune ceva depășește covârșitor numărul celor care au, cu adevărat, ceva de spus. Și nu e vina editurii *Humanitas* că între cele 250 de cărți proaste despre care vorbește Alex Ștefănescu în *Cum te poți rata ca scriitor. Câteva metode sigure și 250 de cărți proaste* se regăsesc nu puține dintre manuscrisele respinse la *Humanitas*, dar acceptate spre publicare de alte edituri. Or, pe cât de nevinovată e o editură că se scrie prost, pe atât de vinovată e dacă publică ceea ce e prost.

text: Mihail Gălățanu,

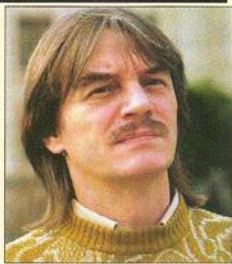
Alice-Claudia Gherman

foto: Octavian Tibăr

Michael Jackson

Nu am fost niciodată un fan Michael Jackson. Nici măcar „în epocă”. Singura perioadă în care pot spune că mi-a plăcut „ceva mai mult” a fost atunci când, copil fiind, cânta în *Jackson's Five*. De atunci, m-am cam brodit „restanțier” și insensibil la fenomenul Jacko. Mi se părea că interpretează o muzică profund lipsită de consistență. Firește că nu poți să-l pui pe Michael, un creier mai mult decât sumar mobilat, dar dotat cu talent musical generos, lângă monștri sacri. Cum să-l compari pe Michael Jackson cu ai săi majori contemporani *Queen*, *Freddy Mercury*, *Pink Floyd*? Cum să compare bătaia rituală cu muzica adevărată? Nici măcar cu *Kurt Cobain/Nirvana*. Sau *Marilyn Manson*, care, oricum, nu face parte dintre preferații mei, dar are, și ăla, un *commitment* al lui, mai evident. E drept, nici nu mi-ar plăcea să alerg băieței în jurul mesei – și nu pot să înțeleg ce satisfacție poate găsi un bărbat adevărat în așa ceva. Ok, la nimfete ne mai gândim... Și, oricum, obligatoriu, peste 16... Locatarul de la *Neverland* e, mai degrabă, din aceeași stirpe cu *Elvis* decât cu băieții de la *Beatles*. Cum să îl pui laolaltă cu *John Lennon*, muzicianul sobru, artistul complet, omul interiorizat, care era numai fibră psihică? Se sparie gândul. Nici unuia dintre *Beatles* nu îi ajunge nici măcar până la degetul mic. Trebuie, însă, ca să îi recunosc „omului de la *Neverland*” un adevărat geniu al scenei. Show-man total, complet, spectaculos. Păcat că nu avea o muzică substanțială de transmis. Ceea ce face el e tipic „muzică de consum”, „muzică pentru mase”, un fel de manelism al pop-ului. Nu poți să spui că a fost un mare muzician. Te reține ceva. Un mic bun simț. Poți, în schimb, foarte bine, să spui că era un star, un superstar, vedetă, show-man ș.a.. Personal, am să prefer, întotdeauna, *BEE GEES*, *CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL*, *LED ZEPPELIN*, *DEEP PURPLE*, *DIRE STRAITS*, *SCORPIONS* (mare grup!), hei, dar asta e, poate, chestie de... opțiune. De gusturi, cum se spune, în butadă, ca (și) de busturi. Totuși, și aici stă succesul lui Michael, el a fost un fenomen de... masă. Cum, de exemplu, *CREEDENCE* nu a fost. Michael Jackson a știut să întrunească sufragii. Așa se și poate explica de ce 10-12 admiratori fanatici/sosii stau gata să se sinucidă, iar unii au și făcut-o. A dispărut originalul, nu își mai găsesc rost în viață nici copile... Deși eu, unul, sunt cu totul de partea acelei sosii perfecte care a decis să îl înlocuiască pe „regele pop-ului” în concertele pe care trebuia să le țină la Londra. Cred că e un mod mult mai frumos de a-ți omagia idolul urcând pe scenă și înlocuindu-l, ca un fel de „soldat” conștiințios, la datorie, decât să îți iei viața numai pentru că Marele Star pe care îl îndrăgeai până la demență a tras cortina și a ieșit din scenă, lucru pe care, de altfel, îl facem cu toții. Așadar, nu sunt pro Michael. Acum, însă, că a plecat, trebuie, totuși, să îi recunoaștem precocitatea talentului, simțul perfect al muzicii, soundul extrem de personal – chiar dacă nu este, totalmente, pe gustul nostru. Sigur că Michael a creat epocă, a fost o generație și o vârstă. A fost și un tonus. A fost un spirit al timpului său, un spirit nou, un spirit estetic. A întrupat un personaj al anilor '80-'90, mulți s-au regăsit în el, chiar dacă eu văd mai degrabă un produs de consum, așa, ca pop-corn-ul, îl bagî în gură și mesteci. Muzica sa avea *glamour*, era scilipitoare, chiar dacă nu întotdeauna îmi dădea, mie cel puțin, impresia că avea și consistență. Însufletea un mod de a te/se mișca, avea ritm în sânge, dicție perfectă a notelor. De acum înainte, moartea lui lasă loc doar speculațiilor de genul: a fost omorât, a murit din cauza unui abuz de droguri/medicamente, ar fi trebuit înmormântat la *Neverland*... Viața lui rămâne deschisă, așa cum a rămas și cea a precursorului său de la *Graceland*...

Tudor Călin Zarojanu

A-nceput de ieri să cadă...

...câte-un cap. Acum a stat. Capul fiind ministerial și capriciul sorții a vrut să se numească Monica Iacob Ridzi. Vă dați seama cât va conta acest nume la scara istoriei și mai ales cât de mare este prejudiciul aflat în discuție – dacă se va dovedi că vorbim despre un prejudiciu –, comparativ cu, de pildă, vânzarea în grea pierdere a întregii industrii românești, aia câtă era, atâta câtă era, atât de performantă cum era.

Dar să nu strâmbăm din nas. Mult-puțin, tot e ceva. Pe Adrian Năstase nu se chinuie, de ani de zile, să-l înfunde cu niște amărâte de termopane? Apropo, oare de ce fostului premier nu i-a fost clințit nici un fir de păr după atâta vreme, în timp ce șefa Tineretului și Sportului a fost silită să demisioneze în câteva săptămâni („Prea mult!”, au strigat destui, „prea târziu!” Cum adică prea târziu!)? Mai ales că deranjul dumneaei are șanse să fie

urmat de necazuri similare ale altor (fostii) colegi de cabinet – s-a făcut o listă, care crește într-o zi cât altele în 24 de ore, vorba bancului.

În plus, nici măcar nu e un eveniment lipsit de precedent. Vă mai amintiți oare că, după alegerile din 2004, România a avut trei vicepremierii? Toți trei și-au părăsit comodele fotolii în urma unor atacuri de presă. Nu-i așa că vă e greu să vă amintiți numele lor? Vă las plăcerea exercițiului de memorie...

Și încă! Nu-i așa că ați cam uitat că mult înaintea de Monica Iacob Ridzi a existat un ministru pe nume Decebal Traian Remeș? Dar numele Adrian Cioroianu vă mai spune ceva?

Oare de ce nu ne-am mai gândit de mult la toți aceștia, nici la cei de dinaintea lor? – căci, o să râdeți, au mai fost. Nu mulți, dar au mai fost. A mișcat și presa asta câte ceva, uneori.

Oare de ce nu ne-au revenit în minte nici măcar cu ocazia uriașei agitații stârnite în jurul sărbătorii de 2 Mai (cine ar fi crezut că numele simpaticei stațiuni litorale va căpăta asemenea conotații!)?

Sunt sigur că știți răspunsul: toate aceste nume ne-au ieșit din minte pentru simplul motiv că... nu s-a mai întâmplat nimic. Cel puțin nu în legătură cu scandalurile care au provocat demisiile. În extrem de puține cazuri – dl Cioroianu – nici nu era cazul să se mai întâmple ceva, demisia a plătit cu vârf și îndesat cele câteva derapaje de discurs. În rest, însă, era vorba despre fapte grele. Fie adevărate – și atunci la tribunal cu ei, fie neadevărate – și atunci vă rugăm să acceptați scuzele noastre și, de ce nu?, scaunul înapoi.

Dar nu. Tăcere. Mucles. Și ei (normal!), și organele de cercetare, dar și presa. Dosare clasate.

Și putem merge voioși mai departe. ■

Educație estetică edilitară

Primăria sectorului 3, condusă de Liviu Negoită (foto) a alocat 4 milioane de euro pentru construcția a 24 de fântâni. Astfel, sectorul 3 va deveni, în patru ani, teritoriul românesc cu cele mai multe fântâni pe kilometru pătrat. Ele vor fi amplasate pe principalele bulevarde și, după cum scrie în caietul de sarcini, vor avea rolul „de a educa din punct de vedere estetic cetățenii”. Demersul rimează cu cele peste 20 de milioane de euro cheltuite pe flori de Primăria Generală. Foarte bine. Doar o mică întrebare: cine se ocupă de restul educației cetățenilor, care ar trebui să nu facă mizerie, să nu traverseze aiurea, să nu accepte turnuri sclipicioase te miri unde...?

Un risc prea îndepărtat

Dacă tot e criză și guvernul dă din colț în colț ce să taie și cum să mai smulgă niște bani de la cetățeni, ministrul Agriculturii, Ilie Sârbu (foto) a majorat cu până la 50% sporurile directorilor din instituția pe care o conduce. Firește, există și o explicație serioasă: demnitarul a luat această decizie din cauză că „există riscul să rămân fără directori”. Nu cumva există riscul, ceva mai mare, ca din motive similare, să rămânem toți fără medici sau profesori, bunăoară? Pe de altă parte, poate că dl Sârbu ar trebui să-și ia curajul experimentului: să nu crească sporurile, să fugă directorii (care sigur își găsesc în altă parte, pe măsura competenței lor) și să vedem cât de mult va suferi agricultura din cauza asta...

Să fim sănătoși!

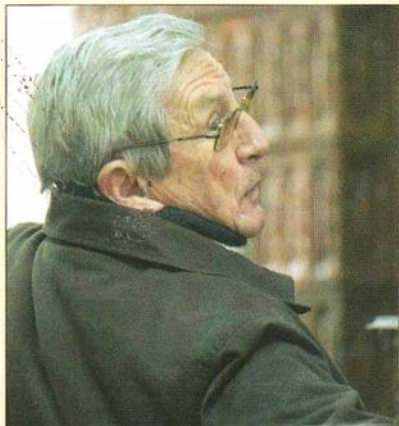
Dacă noua inițiativă a Ministerului Sănătății va trece cu bine de dezbaterile publice promise de ministrul Ion Bazac (foto), românii vor avea tichete de sănătate, cu care își vor plăti serviciile medicale: 5 lei o consultație la medicul de familie, 20 de lei o vizită la domiciliu, 50 de lei spitalizarea etc. Tichetele ar urma să fie deductibile. Câteva chestiuni rămân de lămurit: mai ține cineva minte răsunătoarele succese ale carnetelor de sănătate, respectiv programului

național de evaluare medicală; care doctor va veni acasă pentru un tichet de 20 de lei, când acum costă 200-300 vizita?; și ce vor face cetățenii care n-au din ce să deducă tichetele deductibile? ■

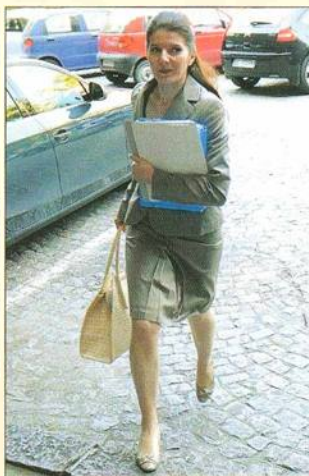
Mica eroare

Ministrul Economiei, Adrian Videanu, a declarat: „Impozitul forțat a fost o eroare a Guvernului“.

Acum, guvernarea discută cum și când să-l scoată. Vorbim despre impozitul ăla despre care ni s-a spus că e foarte bun, că-l au și alții, că firmele care nu-s în stare să-l plătească nici nu merită să existe, că va relansa economia și va aduce bani la buget etc. Țăla despre care toți partenerii sociali au avertizat că e criminal, și totuși s-a pus în practică. Dar nu poate fi retras imediat, că trebuie să-și producă măcar 6 luni efectele. Păi, și le-a produs deja: s-au desființat câteva zeci de mii de firme. Ei, dar dacă oficialii recunosc că a fost o eroare, gata, îi iertăm.

Marea lovitură

La un moment dat, fie Monica Iacob Ridzi (foto), fie cei care o sprijineau, fie și unii și alții – noi cu siguranță! – s-au plictisit de formidabila campanie de presă, și atunci doamna ministru a demisionat. Să mai spună cineva că presa nu e a patra putere în stat! Un ziar (de sport!) a determinat un abandon la vârf. Aplauze. Un lucru însă este săcâitor: dacă toți banii de care s-a făcut vorbire ar fi fost nu discutabil cheltuiți, ci chiar furați și cheltuiți de MIR, ar fi vorba despre un baccis – comparativ cu „tunurile“ și dezastrele sectoriale semnate de numeroși alți demnitari, în acești 20 de ani, oameni care sunt bine mersi. Iar unii dintre ei comentează savant „cazul Ridzi“.

A fost sau n-a fost?

Gen. Victor Atanasie Stănculescu (foto) a vizionat, în sala de festivități a Penitenciarului Jilava, documentarul „Videogramele unei revoluții“, semnat de Andrei Ujică. Neobișnuitul moment s-a petrecut în cadrul celei de-a doua ediții a Festivalului Internațional de Film Documentar dedicat Drepturilor Omului, „One World“. Au fost de față ziariști și deținuți cu bună purtare. Considerat de autorul filmului „Țapul ispășitor“ al revoluției, generalul a făcut o declarație destul de șocantă, pe care preferăm să nu o comentăm: „Numai când va muri Ion Iliescu, se va afla adevărul despre revoluție“. Și când te gândești că Emil Constantinescu declara pentru *Flacăra* că adevărul s-a aflat de mult și de tot!

Basil Ștefan

Bun venit, baby Nabucco!

Una dintre rarele vești bune ale acestor vremuri de criză ne-a parvenit pe la mijlocul lui iulie de la Ankara, unde guvernele a șase țări europene (toate cele cinci ce urmează a fi tranzitate, respectiv Turcia, Bulgaria, România, Ungaria și Austria, plus Germania) au semnat, într-un târziu, acordul privind construcția gazoductului *Nabucco*. Într-un târziu, zic, pentru că acest proiect, vital pentru asigurarea necesarului de gaze naturale al UE, ca și, mai ales, pentru reducerea dependenței exagerate (o treime din consumul total) de importul din Rusia, prin aducerea de gaz caspic pe rute ocolitoare ale teritoriului rus, ar fi putut fi de multă vreme realitate. Din păcate, nu numai că discuțiile au fost tergiversate timp de un întreg deceniu, dar s-a și dat prioritate altor proiecte care nu fac decât să accentueze dependența de livrările *Gazprom*. Este cazul notoriu al opțiunii Germaniei de construcție a gazoductului submarin *Nordstream*, supervizat din 2005, dintr-o poziție înaltă în conducerea *Gazprom*, de fostul cancelar Gerhard Schroeder, plătit regește pentru acceptarea acestui rol.

A fost nevoie de întreruperea repetată a livrărilor *Gazprom*, în plin miez de iarnă, pe fondul unui conflict economico-politic între Rusia și Ucraina, principala țară de tranzit a gazelor rusești spre UE, și de izbucnirea gravei crize financiar-eco-

nomice mondiale pe care o traversăm (a cărei combatere favorizează demararea unor proiecte publice de mare anvergură) pentru ca *Nabucco* să devină posibil. De observat, în acest sens, este faptul că, recunoscându-și oarecum vina pentru prioritatea acordată proiectului *Nordstream* (foarte criticat de unele dintre țările estice ale UE, pentru motivul că le lasă descoperite în fața eventualelor presiuni rusești, s-a alăturat, deși nu era deloc obligatoriu, semnatarilor acordului de la Ankara, recte constructorilor *Nabucco*. Fapt interesant, această alăturare, ca și impulsionearea negocierilor vizând acordul *Nabucco* se datorează în mare măsură, ca și în cazul *Nordstream*, tot unui german de marcă – ironie a sorții, nimeni altul decât fostul ministru de Externe al lui Gerhard Schroeder, Joschka Fischer! Aproape inutil de subliniat, participarea germană la acest proiect este mai mult decât salutară, forța financiară și tradiția industrială a Germaniei și, mai ales, perfecționismul german fiind o garanție a realizării, la timp (circa cinci ani) și la bune standarde de calitate, a prețiosului gazoduct.

Cu această garanție și cu speranța unei evoluții normale, deși deocamdată este doar un fel de embrion fecundat *in vitro* și abia transplantat la mama purtătoare, am putea adresa deja un euforic bun venit pe lume acestui baby *Nabucco*, care se

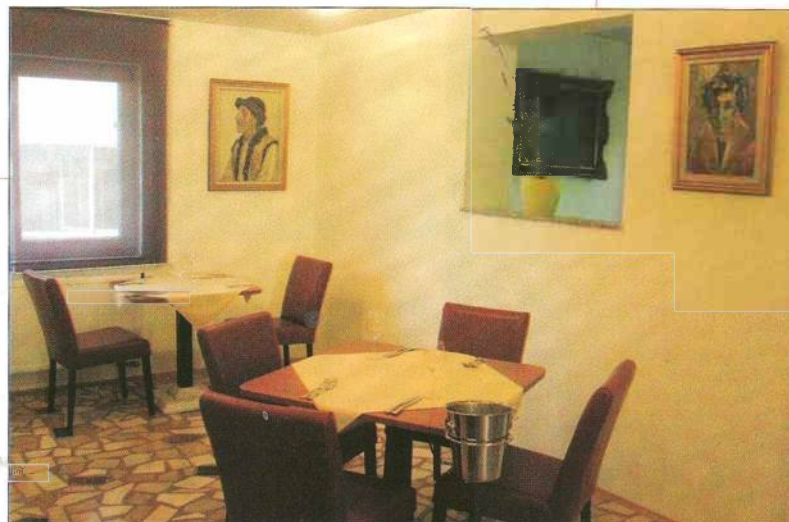
anunță, de la prima ecografie, un prunc gras și sănătos. Să nu zicem însă hop înainte de a sări. Pericole există din cauza situației generale mondiale, economice și politice. Nimic nu ar mai fi cert, de pildă, dacă recesiunea mondială s-ar prelungi și agrava peste orice așteptări. Sunt, apoi, imponderabilele de natură politică. *Nabucco*, spre o pildă, va avea o capacitate de transport de 30 miliarde metri cubi anual. Asta înseamnă cam o cincime din totalul livrărilor de gaz ale Rusiei către UE, deci prea puțin pentru a reprezenta o contrapondere reală la livrările *Gazprom*. În plus, Azerbaidjanul, furnizorul unic stabilit, deocamdată, nu poate acoperi în prezent decât aproximativ jumătate din capacitatea *Nabucco*, oferind doar asigurări că zăcămintele noi ce vor intra în producție până la finalizarea gazoductului vor suplini restul. Dacă aceste evaluări nu se vor adevăra, va trebui căutat un al doilea furnizor, evident, tot unul nerus. În zona caspică și adiacentă, aceștia nu lipsesc. Kazahstanul și Turkmenistanul, Irakul și Iranul, la îndemână, geografic vorbind, dispun de rezerve considerabile de gaze naturale și ar putea alimenta cu ușurință un eventual gol de producție azer, ba chiar și un al doilea gazoduct. Geopolitica face însă aproape imposibile, pentru moment, asemenea opțiuni.

Ginger Restaurant & Bar

Și dacă ne-am duce la restaurant nu doar să mâncăm? Ci să experimentăm, pur și simplu. Cu bucurie, curiozitate și dor de o călătorie culinară. Printre arome noi, combinații inedite și un paradis de gusturi. **Binecuvântate** toate, desigur, cu un regal de vinuri. Dintre cele mai alese din lume. Vestea proastă este că la noi nu se prea întâmplă așa ceva. Vestea bună este că, pentru amatori, în București există, de patru luni, un loc specializat în aventuri culinare: **Ginger – Restaurant & Bar**.

Doi vechi prieteni, Cesar Filip și Doru Pencea, unul economist, celălalt inginer, ambii pasionați de vinuri și degustători cu școală, au pus mână de la mână și, mai ales, suflet de la suflet, într-un proiect care, așa cum spunem, este mai mult decât un restaurant. Situat într-o vilă cochetă, la intersecția Turda – Podul Grant, Ginger te cucerește imediat ce i-ai trecut pragul. Nu este un local de fițe, nu are nimic ostentativ. Doar un fel de vino-ncoa provenit, probabil, din grija pentru detalii. De la muzica ambientală până la scaunele din piele naturală, asortate mobilierului, de la obiectele de decor Art Nouveau până la ultimul crevet, așezat, ca bonus, la o porție de pește, de la felul în care se carafează vinurile roșii până la dulceața de usturoi, pentru foie gras, la care managerii înșiși muncesc vreo cinci zile, fiecare amănunt se armonizează cu un altul, într-un întreg fascinant. Numai bun ca decor pentru o aventură gastronomică. Din care nu lipsesc ingrediente găsite rar, spre deloc, în alte locații: trufe, inimi de palmier, prune de California, pastă de tamarinde sau boabe de tonka.

Pe post de adrenalină, n-ar fi rău să începem cu meniul de vinuri. Stufos, cu nu mai puțin de 238 de variante. De la perle, respectiv un Petrus 2001 de 14.000 de lei, până la soiuri mai mult decât accesibile, gen Johann Berg, un Riesling german foarte bun și care costă doar 21 de lei. Și vinurile românești sunt bine reprezentate, recomandarea casei fiind Domeniile

Multe dintre rețete sunt inventate sau, cel puțin, îmbunătățite de Cesar Filip, unul dintre managerii, secundat de prieteni și alți pasionați ai domeniului. Ultima ispravă, în acest sens, este un desert delicios, hidalgo, un fel de pandispan cu nucă, stafide aurii și vișine, însoțit cu lichior de mentă și înconjurat de pulpă de portocală, cranț de migdale și ciocolată amăruie.

Săhăteni. Sticlele sunt depozitate ca la carte, în pivniță, unde nu există vibrații, la o temperatură constantă de 11,5 grade Celsius, 75% umiditate și întuneric beznă.

Dacă nu avem obișnuința să alegem mâncarea în funcție de vin, sau invers, managerii sunt mai mult decât bucuroși să ne ajute. Și uite-așa se țese o poveste

cu arome incitante, năucitoare, care transformă un fapt banal, respectiv a mânca la restaurant, într-o experiență memorabilă. Pentru că n-ai cum să uiți,

cel puțin o vreme, finețea unui foie gras, stropit cu Chateau Belingard 2005, un vin alb, dulce, făcut special pentru această delicatessă. Aventura poate continua cu un carpaccio de vițel pe carpaccio de ananas, plus Riesling-ul sec de rigoare, și cu un pește Monk cu topping de ginger, miere, usturoi, nucleu de cocos, garnitură de orez negru, inimi de palmier și cipsuri de usturoi, însoțit de un Riesling Diel de Diel. În nici un caz nu trebuie ratat

mușchiul de vită marinat în cimbru și vin roșu, cu panglică de praz și trufe negre, desăvârșit cu un Chateau Tailhas din Pomerol.

După un asemenea răsfăț, ne-am cam aștepta la mate-matici exorbitante. Nici vorbă, prețurile de la Ginger sunt chiar

foarte cumsecade pentru oătă muncă, pasiune și calitate se ascunde în spatele lor. Pentru exemplificare, supa de curcan costă 9 lei, somonul la grătar cu orez negru și champignons picante – 28 lei, medalionul de vrăbioară de vită – 26 lei, deserturile – 14 lei. Există chiar și un meniu de criză, trei feluri de mâncare la doar 22,50 de lei. Sigur că, în aceste condiții, Ginger doar supraviețuiește, economic vorbind, fără pretenții de profit, cel puțin deocamdată. E mai mult pasiune decât afacere. Managerii, însă, și-au asumat asta, dar cu bătaie pe termen lung. Preferă să crească încet, dar sigur, cucurindu-și fiecare client „ca pe o redută”. Despre eșec nici nu poate fi vorba, ne asigură Cesar Filip: „Eu nu accept eșecul, acest restaurant, de pildă, dispăre doar dacă dispar și eu. Ori îl ridicăm, ori cade pe noi! Ori pe scut, ori sub el!”

text **Liliana Petruș**
foto **Octavian Tibăr**

Cărțile noastre sunt oferite gratuit tuturor cititorilor revistei **Flacăra**!

Suspans.

NUMAI
8,90 lei

Un roman gratuit
cu fiecare
revistă

În Flacăra

Pentru împătimiții de mister. Dar și pentru *connaisseurs*ii literaturii adevărate. Pentru cititorii care devorează pagină cu pagină. Dar și pentru cei cărora le place o carte tipărită exemplar. Pentru toți cititorii revistei *Flacăra*. Dar și pentru cei care, astfel, vor deveni cititori ai revistei *Flacăra*. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii thrillerelor de orice fel.

Tuturor, revista *Flacăra* vă oferă prilejul de a vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului.

Ești gata să intri în scena crimei?

Publicația de scandal *The Gossip's Corner* este condusă de un șantajist a cărui identitate rămâne o mare necunoscută pentru poliție. Dar apare T.B. Smith, un comisar adjunct, care, din aproape-n aproape, descoperă că toate firele duc la Casa Secretă.

„Aproape nimeni nu e ceea ce pare a fi în această narațiune care dezvăluie multe secrete oribile ale unei societăți cu pretenții de onorabilitate.” George Arion

crime scene

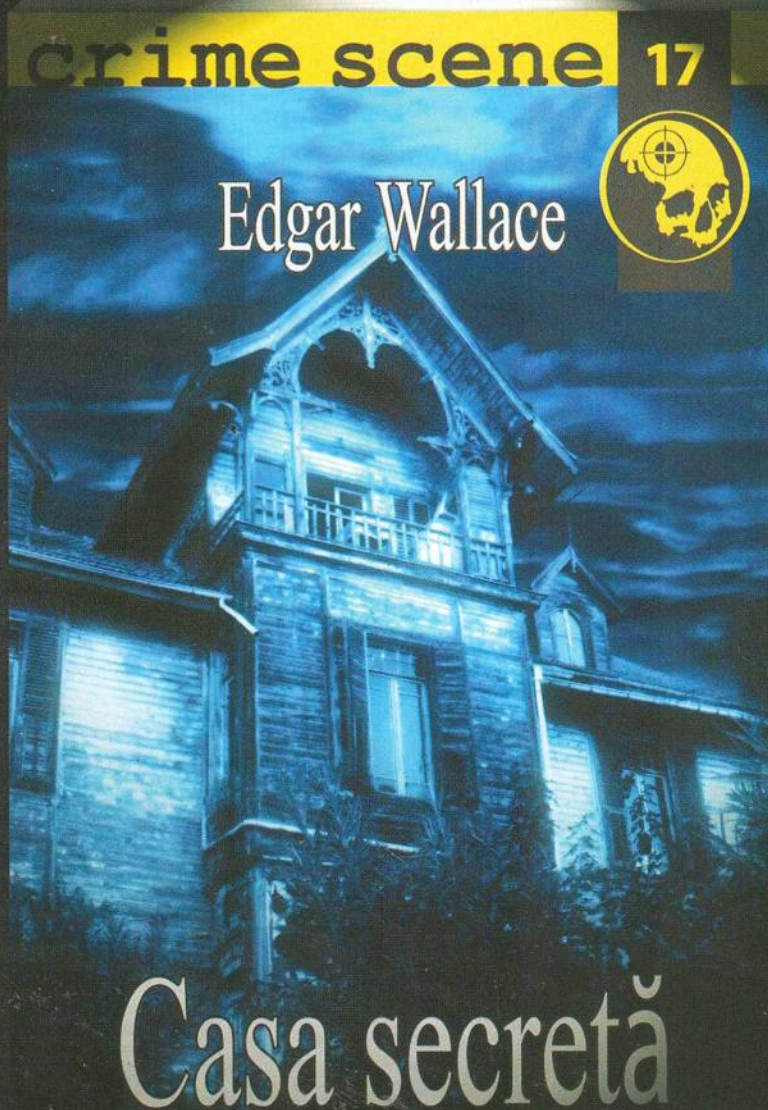
un imprint al grupurilor FLĂCĂRA și TRITONIC

calitate garantată de

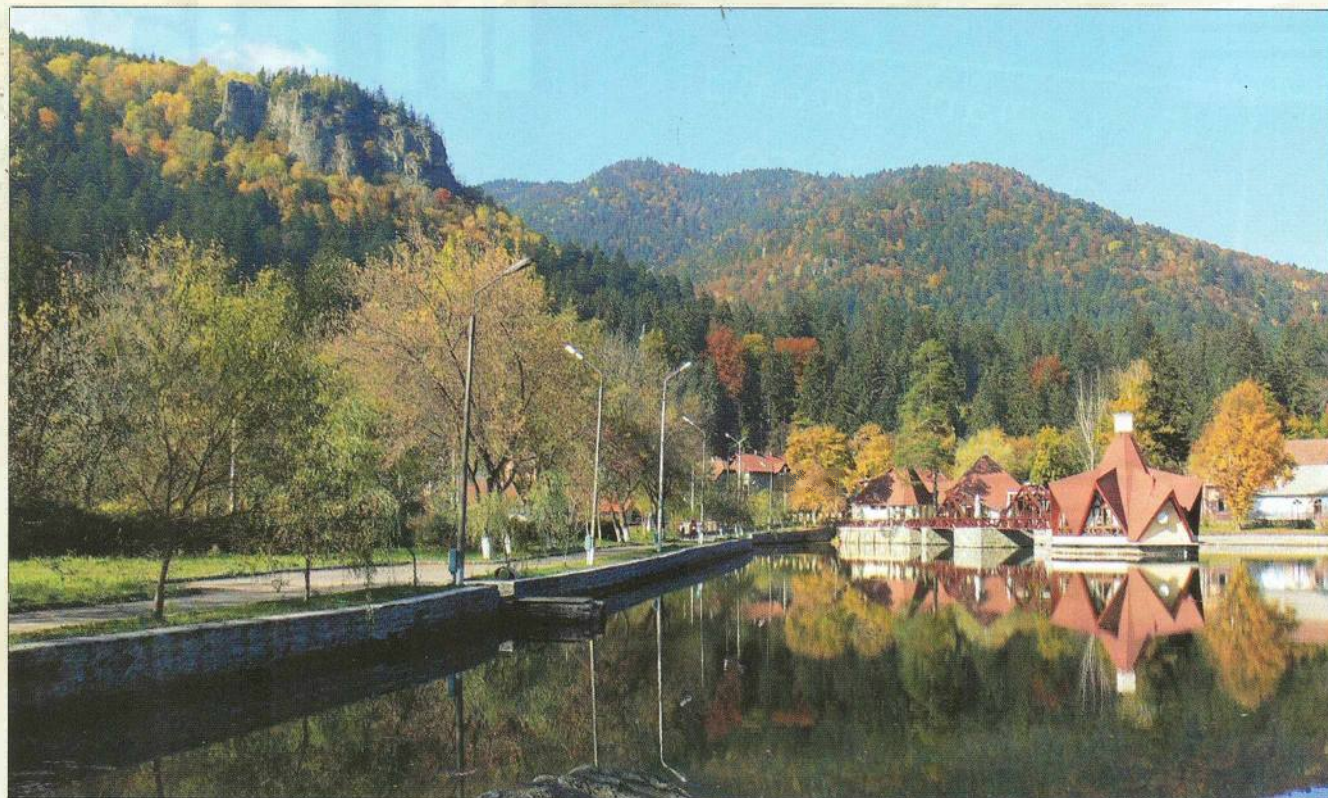
PUBLIKAȚIILE
FLĂCĂRA

„Este imposibil să nu fii captivat de Edgar Wallace”

Stațiunile balne izvor de sănătate

7 zile magice
dominate de
o stare de
bine, în care
îmbini
relaxarea
prin hidrote-
rapie sau
masoterapie
cu destin-
derea și
aerul curat
din natură...
Descoperă
efectele
benefice ale
stațiunilor
balneo!

**Tușnad, izvor
de ape
minerale
terapeutice**

**Buziaș,
stațiunea inimii**

**Tratament
și wellness
la Băile Felix**

Tușnadul m-a făcut să uit de haosul marilor orașe! Cel mai mic oraș din România poate fi comparat cu succes cu unul elvețian. Pentru câteva zile am uitat de motoare, mașini și am mâncat sănătos. Am găsit liniște, parfum de rășină, fructe de pădure și minunatele preparate vânătoarești, dar și tradiționale. Am coborât pe malul lacului Ciucaș la un restaurant unde am savurat vinurile casei și am ascultat muzică în ambianța peisajului care se oglindea în apă. La Hotelul *Tușnad* m-am bucurat de efectele benefice ale apelor minerale terapeutice. Hidroterapia, baia externă cu apă minerală carbogazoasă, este benefică datorită micro-masajului bulelor de gaz, cu efect vasodilatator. Temperatura apei a fost de 32-34°C. Am stat 15 minute în cada cu apă minerală, supravegheată de o băieșită (personal medical) care mi-a explicat că am făcut un tratament preventiv pentru bolile cardiovasculare, digestive sau endocrine. De stres nici nu mai poate fi vorba într-un asemenea mediu unde atât peisajul, cât și hidroterapia (recomandată în special vara) contribuie la eliminarea încordării, iar programul *Reîncercă-ți*

bateriile! m-a răsfățat cu proceduri *wellnes* (am mers la piscina cu apa termală, am făcut duș subacval general, saună, fitness, masaj relaxant cu ulei aromat).

Plimbarea prin parcul din Buziaș s-a dovedit a fi un adevărat izvor de sănătate. Aici, curenții de aer au un specific aparte, deoarece aeroionizarea din Buziaș este similară cu cea de la altitudinea de 800-1.000 m, aer fructificat mai ales de bolnavii cu nevroze ori boli ale sistemului nervos central sau de cei dornici de relaxare. În parc am găsit izvorul lui Moș Bâzieș, cu apă foarte bogată în fier, calciu, magneziu, recunoscută pentru efectele sale benefice asupra sănătății, așa că am luat o sticlă și pentru cei de acasă. Hotelul *Parc*, complet renovat și reclasificat la trei stele, poate fi declarat un adevărat prieten al inimii, în a cărui bază de tratament am experimentat diverse proceduri fie terapeutice, fie proceduri spa: fizioterapie, hidroterapia, sau masaje, jacuzzi, drenaj limfatic, duș subacval, saună.

De cum am trecut de plăcuța care anunța sosirea în stațiunea relaxării, am

simțit o adiere plăcută și senzația că am pătruns într-un loc special. Temperatura chiar pe gustul meu: 21 de grade C și privilegiul desprinsă parcă din revistele de botanică. Lacurile cu apă termală găzduiau specii rare de flori, declarate „monumente ale naturii”: nufărul alb și lotusul sacru, adus din bazinul Nilului din Africa. Micii vizitatori se bucurau ori de câte ori vedeau peștii exotici și broscuțele țestoase din lacuri.

Am ascultat fascinată povestea acestui loc de la un turist care revine aici în fiecare

eo,

an pentru un strop de sănătate. Simbolul stațiunii Felix, nufărul, a fost aclimatizat în această zonă datorită izvoarelor de apă termală cunoscute pentru rolul lor terapeutic. Așa că m-am hotărât să încerc această apă cu proprietăți benefice. Prima oprire chiar la Hotelul Internațional 4*, un adevărat resort cu piscine, plajă și zonă împădurită, și, în scurt timp, am pătruns într-un colț de Rai pe pământ, hotărâtă să simt gustul destinderii. O doamnă drăguță m-a inițiat într-ale răsfațului și mi-a recomandat balneoterapia – o baie în apă termală bogată în oligoelemente. M-a relaxat total și am contribuit astfel la mobilitatea articulațiilor. Am continuat să-mi mențin acea senzație de bine cu masoterapia. Spatele mi-a fost masat cu un ulei aromat, iar articulațiile erau și mai bine pregătite pentru cele 10 etaje de la serviciu pe care le parcurg când liftul ia câte o mică pauză. Cum zona wellness era chiar aproape, sauna mi-a făcut discret cu ochiul și am intrat. Aerul cald mi-a purificat corpul, prilej pentru a elimina toxinele din organism.

Atmosfera de la Ștrandul Felix, aflat nu departe de hotel, mi-a deschis apetitul pentru distracție. Timp de o oră nu am știut ce să încerc mai întâi: toboganul cu cinci piste, unde adrenalina atinge cote înalte sau invitația la volei, unde atât copiii, cât și bunicii făceau mișcare. Totul a culminat cu baia în bazinul cu apă termominerală, potrivită pentru afecțiunile reumatice, posttraumatice, neurologice și ale sistemului circulator periferic. În timp ce mă relaxam am privit ultimele atracții ale copiilor, care ademeneau chiar și părinții: toboganul sub formă de elefant și ciupercuțele din care curgea apă continuu.

Gustul pentru relaxare mi-a purtat pașii spre Covasna, unde am încercat ceva nou: mofeta. Am pătruns într-o saună mai altfel, cu băncuțe și balustrade din lemn de brad, dispuse în formă de amfiteatru. Nu exista nici o sursă de căldură, dar, după câteva minute acolo am simțit cum temperatura corpului crește, din ce în ce mai intens. Amestec special de gaze vulcanice izvorâte din pământ, mofeta este o binecuvântare

pentru vasele sangvine și afecțiunile circumscrise lor.

Pentru răcorire, hotelul Covasna 2* m-a cucerit cu hidroterapia. Am încercat dușul subacval, care, prin jeturi de apă realiza un masaj țintit al grupelor musculare contractate sau hipotrofiate. Cada pentru hidroterapie era prevăzută și cu sistem special pentru realizarea drenajului limfatic în mediul acvatic. Deja scăpasem de orice încordare, stres, așa că le-am propus prietenilor o incursiune prin împrejurimi. Ghidul ne-a îndrumat spre un loc cu nume magic – Valea Zânelor. Chiar dacă nici o zână nu s-a arătat încă aici, valea mai așteaptă o stăpână pe măsura frumuseții numelui ce-l poartă. Valea Zânelor s-a dovedit a fi adevărat leac pentru stres, liniștea care cuprindea acest loc de vis chiar a meritat efortul pe care l-am făcut pe drum. Amplasat la umbra pădurii de brazi, pe Valea Siclăului, este poate cel mai bun loc pentru un foc de tabără și mâncare tradițională românească.

Și pentru ca vacanța să fie completă, după incursiunea prin stațiunile balneo, am poposit chiar la Saturn pe o plajă dantelată de numeroase golfulețe create artificial și cu intrare lină în mare. Hotelul Cleopatra, relansat în iulie 2009, m-a cucerit cu dotările oferite și cu oportunitățile de relaxare și distracție de la Aqua Park-ul Cleopatra. Pentru tratamente de refacere am mers la renumita bază a Hotelului Balada 3*, unde m-am simțit ca într-un univers al dulciurilor, neștiind ce să aleg: împachetarea cu nămol sapropelic, baia cu nămol, masajul cu nămol. Împachetarea cu nămol s-a făcut la o temperatură de 38-40°C, într-un strat de aproximativ 2 cm pe suprafețe întinse. Am stat la soare aproximativ 15 minute, până am simțit că nămolul îmi strânge pielea, după care l-am îndepărtat la dușul cu apă rece. Senzația de catifelare și de hidratare a pielii nu poate fi descrisă în cuvinte, iar afecțiunile dermatologice au dispărut ca prin farmec.

Text: Steluța Năstase, www.besttourism.ro

Ștrandul Felix —
centrul distracției

Covasna
și atul său:
mofeta

Saturn,
destinație estivală
cu proprietăți
balneo

Cele mai bune oferte:

Transilvania Travel

www.transilvaniatravel.com, tel.: 021 318 88 06/07

● **Băile Felix, Hotel Internațional 4*** – 195 lei/pers. până la 31.08.2009, 178 lei/pers. pentru perioada 01.09-15.10.2009, respectiv 164 lei/pers. pentru perioada 16.10-27.12.2009.

● **Covasna, Hotel Covasna 2*** – 105 lei/ persoană/ zi. Tariful include: cazare (loc în cameră dublă), masă fixă cont, tratament (2 proceduri /zi). Tarif valabil în perioada 15.04.2009 – 02.01.2010

● **Buziaș, Hotel Parc 3*, O săptămână de refacere** – 330 lei /persoană, loc în cameră dublă. Cura antistres – 173 lei /pers./zi cu pensiune completă și tratament. Relaxare pentru inima ta – de la 51 lei/ pers./ zi – loc în cameră dublă cu mic dejun. Cură internă cu apă minerală carbogazoasă – 173 lei / pers./zi cazare cu pensiune completă.

● **Tușnad, Hotel Tușnad 3*** – de la 71 lei/ pers./ zi, cazare în cameră dublă și mic dejun. Supliment tratament: 30 lei/pers./zi – 3 proceduri. Tarife valabile până la sfârșitul lui 2009. În hotelurile Tușnad 3* și Parc 3*, copiii până la 7 ani au gratuitate dacă sunt cazați în cameră cu doi adulți și nu se solicită pat suplimentar. Aceleași condiții sunt valabile și pentru copiii până la 12 ani care sunt cazați în hotelurile Internațional 4* și Covasna 2*.

● **Tratament balneo la Saturn, Hotel Hora 3*, Balada 3*, Sirena 3*** – 23 lei/ 2 proceduri/ zi/ persoană sau 35 lei/ 3 proceduri/ zi/ persoană.

Notă generală: Pentru tratamente complicate, turiștii trebuie să prezinte trimitere de la medicul de familie.

Un nou ambasador kuveitian în România

La noul și cochetul restaurant *GENIN* („cu specific arab & internațional”, din Floreasca), Excelența Sa Ambasadorul Kuveitului în România, Yaqoub Y. Al-Ateeqi, și-a încheiat mandatul în capitala noastră. Încheierea coincide cu o schimbare de putere politică la el în țară. Dar, fiind diplomat de carieră, Excelența Sa va avea ocazia să își continue și dezvoltă vocația diplomatică în Sri Lanka, unde ne-a lăsat să credem că suntem și invitați (să ne ducem, să nu ne ducem...?). Grea dilemă. Îndesul de spus că masa de „rămas bun” a fost una apetisantă, pe care am gustat-o alături de colegii din Clubul Româno-Arab de Presă și Cultură, adică de Ahmed Jaber, Mioara Roman ș.a. Un nou ambasador kuveitian în România e pe cale să vină. **(M.G.)**

Zdob face Zdob la Tuborg Green Fest

Zdob și Zdob, una dintre cele mai cunoscute și premiate trupe de etno-alternative din Europa, va participa la *Tuborg Green Fest*. Produs de *Emagic*, *Tuborg Green Fest* se va desfășura în perioada 4-6 septembrie, în Parcul Izvor din București, accesul publicului fiind gratuit. Alături de *Zdob și Zdob*, line-up-ul festivalului îi mai include pe *Chicane* și *Guano Apes*. Sub umbrela *Tuborg Green Fest* au fost organizate până acum numeroase evenimente de amploare, beneficiind de participarea unor artiști precum: *Red Hot Chili Peppers*, *Metallica*, *Linkin Park*, *Franz Ferdinand*, *Cypress Hill*, *David Guetta*, *Faithless*, *Kasabian* sau *Whitesnake*. **(A.G.)**

„Viteziștii” septuagenari

Luna lui Cuptor, o zi de contestații la „bac”. În fața Liceului (în prezent Colegiul Național) „Mihai Viteazul” din Capitală se petrecea un fapt oarecum ciudat: alături de emoționații adolescenți și de nelipsiții părinți grijulii, pe trotuarul devenit neîncăpător se constituia un mare grup de bărbați, cu alură de bunici. Ei bine, era vorba de întâlnirea absolvenților promoției 1959 din cele patru clase paralele. Mai pleșuvi sau încă purtând cu semeție podoaba capilară aceștia s-au reunit într-un amfiteatru. S-a strigat din nou catalogul, deși n-au fost prezenți decât vreun sfert dintre foștii elevi – unii fiind plecați pe alte meleaguri (S.U.A., Germania, Canada), alții reținuți de motive medicale ori profesionale și, din păcate, destui duși pe tărâmul celălalt. Ingineri, doctori, arhitecți, militari, filologi – mulți de-acum pensionari – și-au exprimat la unison recunoștința față de soliditatea pregătirii primite în liceu. **(P.L.D.)**

Bucureștiul cultural, program non-stop

Cu scenele mutate prin parcurile Herăstrău, Bazilescu, Titan și Sebastian, teatrele se află în plină stagiune estivală. De vinerea până duminică, dimineața de la ora 10.00 și seara de la ora 20.00, au loc spectacole pentru toți bucureștenii, cu mic, cu mare. O stagiune care se încheie după începerea anului școlar și care este susținută de teatrele *Nottara*, *Bulandra*, *Evreiesc*, *Mic*, *Tănase*, *Țândărică*, de *Comedie*, *Odeon*, *Masca*, *Ion Creangă*, *Excelsior*, *Metropolis* plus alte câteva trupe de teatru, printre care și cea a studenților de la U.N.A.T.C. Nici muzica nu va lipsi în seriile de vară, oferită cu generozitate de *Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian”*, în cadrul spectacolelor-concert din musicaluri celebre. **(A.C.)**

Aniversare Johnson's baby

Johnson's baby a sărbătorit 50 de ani de la lansarea formulei „fără lacrimi”. În semn de recunoștință pentru consumatorii din România,

Johnson & Johnson a marcat acest moment aniversar prin lansarea unei campanii a mulțumirilor. Fiecare copil adus pe lume la data de 8 iulie 2009 a fost întâmpinat cu un kit special de produse *Johnson's baby*, în cantități necesare pentru un an de zile. În valoare de peste 500 lei, fiecare set include: șampon, spumant de baie pentru corp și păr, șervețele umede, cremă anti-eritem fesier și loțiune de corp. „Ne-am gândit cum am putea transforma această sărbătoare a noastră într-o bucurie a tuturor. Soluția a venit firesc; ne-am dat seama că, de fapt, asta facem de 50 de ani! Oferim confort, liniște și zâmbete copiilașilor și familiilor lor. Am ales să aniversăm 50 de ani în același mod, oferindu-le copiilor produse de îngrijire „fără lacrimi”!”, a declarat Makis Kosmatos – General Manager *Johnson & Johnson Consumer România*. **(A.G.)**

Silimarina Extra Forte 300 mg
- pentru un ficat sănătos -

Indicații: hepatită acută și cronică, hepatită etilică, convalescență și sechele din hepatita virală.

Omega 3 FORTE 1000 mg
- protejează inima -

Indicații: funcționarea sănătoasă a inimii, contribuie la scăderea colesterolului, susține sistemul nervos și funcțiile cerebrale.

Calciu+vitamina D FORTE
- calciu pentru fiecare -

Indicații: perioada de creștere, carențe de calciu și vitamina D, reglează funcționarea mușchilor, asigură o bună funcționare a inimii.

Glucosan
- glucoză pentru sănătate -

Glucoză 10g/20ml, soluție orală, flacon unidoză.
Indicații: stări hipoglicemice de diferite cauze.

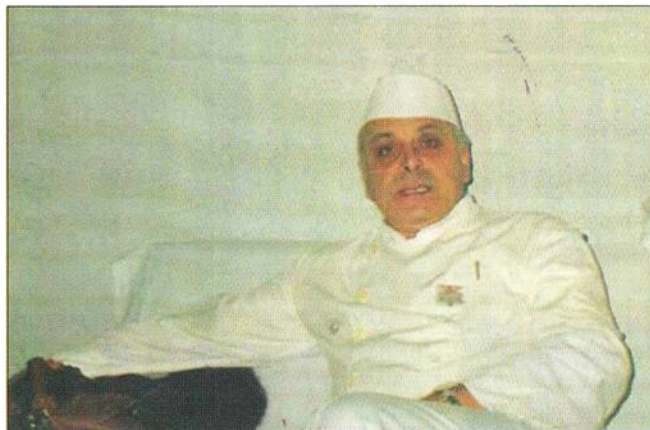
Laropharm
INDUSTRIE FARMACEUTICA

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.09.2009
Cele două premii acordate, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Prof. dr. Octavian Maftei:

„Legea coplății în sistemul sanitar este absolut necesară”

Octavian Maftei este medic chirurg de peste 40 de ani, fiind șeful secției Chirurgie II din cadrul Spitalului Sf. Andrei din Galați. A fost, pe rând, medic stagiar în 1967, devenind apoi medic secundar (actualul rezident) în 1968, medic principal și, în final, medic șef în 1990. Exceptând titlurile de stagiar și specialist, toate celelalte le-a obținut prin concurs. Aproape toată activitatea și-a petrecut-o în spitale cu profil de urgență, cu patologii variată și complexă, interdisciplinară.

▼ La Spitalul Sf. Andrei din Galați sunt două secții de chirurgie, există o împărțire a cazurilor care necesită intervenție chirurgicală pe secții (adică, să spunem, la secția I se operează doar bolnavii de inimă, la secția doi tumorile, de exemplu), ce se operează la una, ce la cealaltă și de ce?

– În cadrul Spitalului Clinic de Urgență Sf. Apostol Andrei – Galați există trei secții cu profil de Chirurgie Generală. De ce trei secții, nu aș putea să vă răspund. Privind cazistica pe care o abordează, toate au aceleași domenii de activitate chirurgicală, aceleași patologii cronice cât și de urgențe. Fac mențiunea că, în spital, există și alte secții chirurgicale cu specialități înrudite: Chirurgie Toracică, Chirurgie Vasculară, Chirurgie Plastică, Neurochirurgie, Urologie.

– Vorbiți-mi puțin despre echipa de medici cu care lucrați și pe care o coordonați!

– Chirurgia, prin excelență, este o specialitate care se practică în echipă. Colectivul clinicii pe care o conduc este încadrat cu încă alți cinci colegi. Pe fiecare dintre ei l-am atras în colectivul nostru în anumite momente din evoluția profesională a acestuia. Sunt chirurghi foarte competenți proporțional cu gradul lor de experiență, unii în vârstă de 30-40 de ani, alții la deplina maturitate profesională, cu grade didactice de la șef de lucrări la profesor, cu doctorate în medicină la activ. Valoarea pe care au dobândit-o le conferă posibilitatea să abordeze competent toată gama patologiei chirurgicale din domeniu.

– Cât de importantă este pregătirea psihologică a pacientului înainte de intervenția chirurgicală? Se face ceva în sensul consilierii psihologice în cazul unor intervenții chirurgicale de mare anvergură?

– Pregătirea psihică este o etapă foarte importantă în ceea ce se cheamă „pregătirea generală a bolnavului”, vizavi de actul chirurgical. Câștigarea încrederii „viitorului operat” are un rol major în succesul intervenției chirurgicale. Personalul medical, la toate nivelurile, trebuie să contribuie în a transmite bolnavului mentalitatea de învingător, de „a dori să se facă bine”, să colaboreze cu corpul medical, la efortul comun pentru un rezultat favorabil. Fiecare bolnav este o entitate atât fizică cât și psihică, mijloacele de apropiere spirituale necesită multă tactică, umanitate, care nu pot face parte dintr-un șablon sau definite în câteva cuvinte.

– Un chirurg, practic umblă cu mâna în corpul pacientului. Cum ați defini sentimentul de a lucra cu un organism viu și într-un organism viu?

– Într-adevăr, în chirurgie ești obligat să pătrunzi în corpul uman. Aceasta face, de fapt, diferența între ramurile chirurgicale și specialitățile chirurgicale. Noi ne implicăm și la propriu și la figurat în corpul uman, cu structurile sale mai mult sau mai puțin „elegante” sau „practice”, dar toate cu importanță vitală. Tuturor organelor trebuie să le acordăm atenția cuvenită, pentru că fiecare își are rolul lui în echilibrul biologic al organismului. Organismul a fost construit într-o manieră perfectă, vorbim de normalitate, pe care – atât cât este posibil – este bine să o respectăm.

– Numiți două-trei personalități care v-au fost mentori în profesia dv.

– La formarea mea profesională au contribuit multe personalități medicale, cărora le păstrez un pios omagiu și recunoștință. Dar, pentru că îmi cereți numai două-trei nume, pot să mă limitez doar la

cei care au influențat viața mea chirurgicală. În mod cronologic enumăr: prof. dr. I. Turai, prof. dr. Gh. Chipail, prof. dr. Dan Setlaceck, prof. dr. Dan Rădulescu.

– A fi medic chirurg înseamnă să fii trezit la orice oră din zi și din noapte pentru salvarea pacientului, cum se împacă situația asta cu viața de familie?

– Viața de chirurg, despre care s-au scris multe romane, scenarii TV, sau de film, nu este deloc așa de romantică. Este o viață tumultuoasă, trepidantă, stresantă etc. Și, din păcate, nu este apreciată la justa valoare de societate. De foarte multe ori, obligațiile profesionale și morale trec pe primul plan vizavi de viața personală, de familie. Dacă nu ai o înțelegere, un climat favorabil în familie, care să-ți asigure un echilibru psihic și moral, nu se pot obține realizări profesionale. Atunci când există disfuncționalități, desincronizări, din păcate, se poate rupe ceea ce ar trebui să fie o sincronizare.

– Ce credeți despre noua lege a coplății sistemului sanitar despre care se discută atât de mult la televizor?

– Punctul meu de vedere vizavi de mult vehiculată nouă lege a coplății în sistemul sanitar este că ea este absolut necesară. Lozincile comuniste de genul „asistența sanitară este gratuită” nu au fost și nu sunt valabile. În toată lumea asistența medicală costă, și costă mult pentru că viața și, deci, sănătatea este cel mai prețios capital. Atunci când circa patru milioane de plători la asigurările sociale cu sumele proporționale veniturilor lor salariale suportă un număr de 21 – 22 de milioane de asistați, cum să se poată acoperi nevoile stării de sănătate și care devin, subiectiv sau obiectiv, tot mai exigente?

„Progresele în lumea științifică, inclusiv în cea medicală, își pun practici de zi amprenta. Din nefericire acest aspect este mai puțin valabil la noi și vreau să punctez că nu corpul medical poartă vina acestei situații. Tehnologizarea și robotizarea actului chirurgical nu este o modă și nu este deloc numai pentru a facilita munca chirurgului, ci pentru a scurta durata timpului anestezico-chirurgical, securitatea tehnicii propriu-zise și, în consecință, un prognostic favorabil.”

text Alice-Claudia Gheman

foto arhiva dr. Octavian Maftei

Două picături de **CHANEL NO. 5**

Acesta a fost răspunsul pe care l-a dat Marilyn Monroe, când a fost întrebată ce anume poartă în pat. Multe dintre femeile de azi ar da fără ezitare același răspuns. Și totuși, de unde a pornit tot acest basm al magiei și al opulenței?

Unul dintre cele mai interesante evenimente propuse de ediția din acest an a festivalului *Pasarela București - Paris*, festival care, deși e abia la a doua ediție, dar a reușit deja să se impună în conștiința devoratorilor de modă pe pâine, a fost premiera în România a filmului *Coco avant Chanel* (2009), un film despre copilăria și tinerețea plină de frustrări și dificultăți a artistei care a revoluționat moda, dar și modul de a gândi, al femeii

secolului XX, renunțând la excesul de zorzoane, precum și la corsete, la toate accesoriile care îngreunau mișcarea și respirația, și impunând un stil ale cărui cuvinte cheie sunt simplitatea, sobrietatea și comoditatea.

Faptul că Anne Fontaine, regizoarea peliculei, a fost inițial actriță, e vizibil din faptul că aceasta a ales o perioadă în care „personajul” Chanel, cel puțin la fel de celebru pentru felul său de a fi ca și

pentru revoluțiile sale în modă, încă nu era conturat, o perioadă „avant Chanel”, o perioadă a tatonărilor și a devenirii, oferindu-i astfel o partitură mult mai complexă și mai nuanțată fabuloasei interprete, Audrey Tautou, a cărei prestație m-a dus cu gândul la Marion Cotillard și la răvășitoarea ei interpretare din *La môme*. Ce-i drept, Tautou nu trece printr-o modificare fizică atât de spectaculoasă; în schimb, jocul ei în această peliculă are niște nuanțe de o subtilitate și o expresivitate de m-au lăsat fără aer.

Un merit incontestabil al peliculei lui Fontaine este talentul de a zugrăvi, prin câteva acțiuni, o stare de fapt. În clipa în care le vezi pe tinerele orfane (Gabrielle și sora ei, Adrienne), ajungând să cânte într-un bar, silite să îndure hărțuilele clienților beți, iar la refuzul Gabriellei de a se prostitua pentru a-l îmbogăți pe patron, cele două sunt concediate fără milă; în clipa în care observi că baronul îndrăgostit de Adrienne, care promite să o ia de soție, o amână chinuitor, pentru că părinții lui refuză să accepte o mezaliantă, îți dai seama că nu doar îmbrăcămintea era aceea care necesita ajustări, ci, mai ales, modul în care era privită și tratată femeia în societate.

Gabrielle își dorește o carieră de cântăreață de cabaret. De aici și porecla Coco, pe care o primește după titlul unui cântec pe care îl interpretează alături de sora ei: *Coco de Trocadero*. În timpul zilei, fata lucrează la un atelier de croitorie, seara își urmează visul. Așa îl cunoaște pe extrem de bogatul și capriciosul Balsan (Benoit Poelvoorde), moștenitor al unei imense averi, dornic să o risipească în petreceri interminabile, un personaj aparent grobian și superficial, dar căruia ajungem să îi sesizăm pe parcurs așa-numita „criză a vârstei mijlocii”. Fata îl urmează pe Balsan până în castelul lui somptuos, și se încapățânează să rămână acolo, deși acesta o tratează umilitor: îi interzice să apară printre prietenii lui, îi e jenă să se afișeze cu ea în societate, o lasă să stea pe peluză, singură, la cursele de cai. Gabrielle încasează toate aceste insulte aparent impasibilă, dar cu niște ochi mari,

adânci și negri, plini de „de-mă-voi-scula-pre-mulți-am-să-popesc-și-eu.”

Între timp, gusturile ei absolut inovatoare în materie de îmbrăcăminte încep să iasă la iveală, iar „mica amazoană” își câștigă treptat un loc în cadrul grupului de filizoni care îl înconjoară pe Balsan, ajungând chiar să confecționeze pălării pentru cealaltă amantă a acestuia, o actriță de

„Nu trebuie să se vadă, mai excitant e să se ghicească”, ripostează Chanel, descriind esența stilului care avea să o facă celebră.

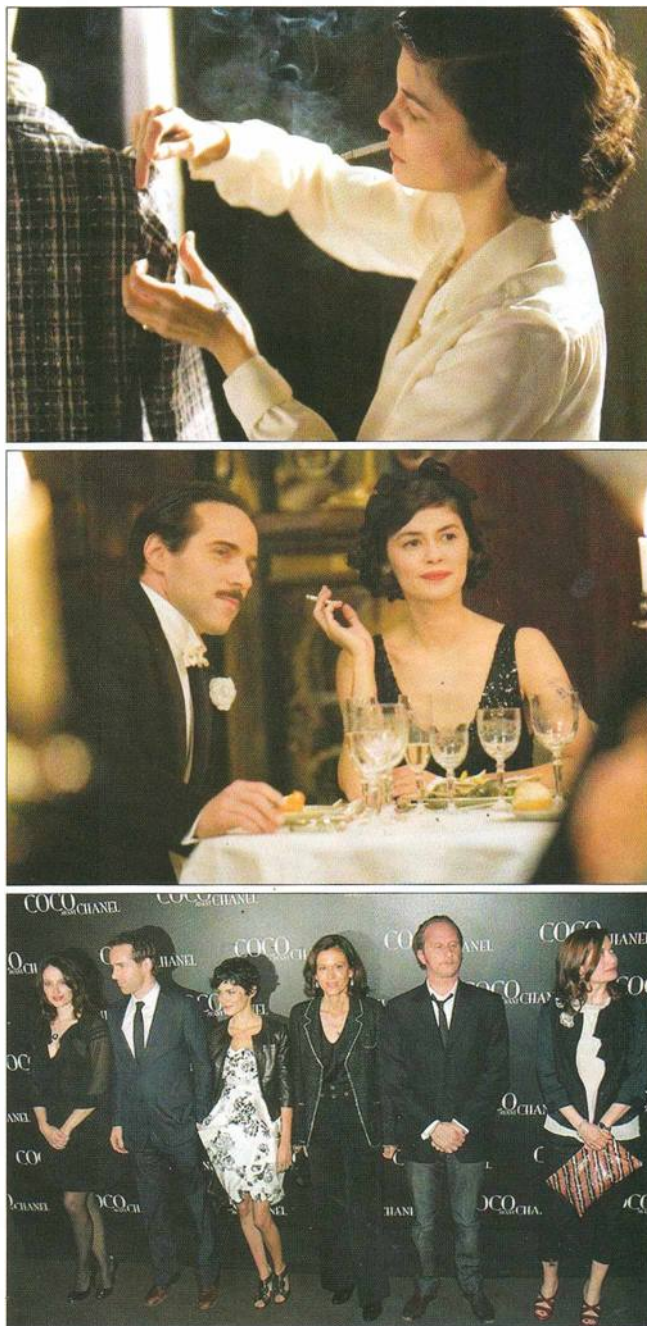
Și totuși, pentru a se împlini ca femeie, Chanel mai are nevoie de ceva: să cunoască adevărata dragoste. Un alt merit al Annei Fontaine este faptul că „adevărata dragoste” apare cu aceeași

sobrietate care caracterizează și ținuta băiețească, dreaptă și elegantă a tinerei Chanel. Omul de afaceri englez Arthur „Boy” Capel (Alessandro Nivola) este cel care îi oferă primele cărți valoroase, în locul romanelor siropoase, de salon; îi oferă un tratament echitabil, pentru că nu se jenează să se înfățișeze alături de ea în lume; și, în cele din urmă, îi dăruiește sentimente oneste, nealterate de prejudecăți și reguli sociale. Dar nici acesta nu este liber: este pe cale de a se căsători din interes cu fata unui bogat englez, și nu mai poate da înapoi.

În urma acestei noi dezamăgiri, Chanel se hotărăște să își câștige libertatea deplină: aceea pe care o dă averea proprie. Își face un atelier de pălării la Paris, iar stilul ei degajat, elegant prin simplitate și rafinat prin sobrietate, fac furori. O revedem din nou la teatru, urmărind o reprezentație a Emiliennei – dar, de această dată, nu mai stă la „cucurigu”, ci are un loc bun, în rândurile din față. Iar libertatea astfel câștigată se traduce printr-o altfel de libertate și în viața personală: Chanel se hotărăște să nu se mărite, să rămână „mademoiselle” pentru tot restul vieții, pentru că nici compromisurile impuse de statutul de soție, nici cele ale situației de amantă nu o atrag.

Imaginea finală, aproape suprarealistă, a șirului interminabil de fotomodele în toalete fabuloase, reflectate de nenumărate oglinzi, defilând apoteotic în jurul ei, este definitorie pentru spectaculoasa carieră a acestei femei legendare. Un semn că perioada ei de tatonări a luat sfârșit, iar drumul ei în viață e conturat. Aplauzele asistentei entuziasmate vin să confirme ceva care este deja evident. Și restul... e istorie.

Text: **Lorena Lupu**

succes, Emilienne d'Alencon (Emmanuelle Devos). Aceasta joacă oarecum un rol de femeie-contrapunct, prin costumația ei inițial fidelă stilului sofisticat tipic pentru Belle Époque, prin mentalitate – dat fiind că o sfătuiește pe Coco să rămână alături de Balsan, cel ce o umilește, în loc să o ajute să își găsească o carieră în Paris, prin inițiala ezitare cu care încearcă ținutele sobre și comode propuse de Chanel: „Nu mi se vede nimic”, obiectează ea.

Sărbătoare

Duminică, 19 iunie, în comuna Vinderei, județul Vaslui, a avut loc prima ediție a Festivalului folcloric „Hora din străbuni”. Inițiativă a primarului din această localitate, dl Viorel Neagu, și a colaboratorilor săi, manifestarea s-a transformat într-o adevărată sărbătoare a cântecului, dansului și portului românesc, dovadă și numărul impresionant de participanți. Cu același prilej s-a desfășurat și „Târgul meșterilor populari”, organizat printr-un parteneriat între Centrul județean pentru Conservarea și promovarea culturii tradiționale Vaslui, Primăria Vinderei, Consiliile raionale Hâncești și Leova – Republica Moldova și Consiliul județean. S-au decernat diplome celor care au contribuit semnificativ la dezvoltarea acestei zone –

una dintre ele a consemnat și aportul substanțial pe care l-a avut profesorul Gheorghe Arion, născut chiar în Vinderei, la cunoașterea unor locuri cu o istorie bogată.

(G.A.)

Ghici pe cine iubesc eu?

După ce a debutat în 2007 cu romanul *Încă un pas*, pentru ca în 2008 să ofere cititorilor *Clipe salvate* – un volum de scurte povestiri cu personaje și destine diferite, Catia Maxim a lansat cititorilor o nouă provocare prin romanul *Ghici pe cine iubesc eu?* O carte care sparge barierele și cutumele societății, un roman cu personaje care experimentează iubirea dincolo de constrângerile morale, în care personajul Adrian, din romanul *Încă un pas*, deține aici rolul principal. „Prin acest roman am încercat să repar două greșeli pe care le-am făcut în romanul de debut *Încă un pas*, și anume: 1. faptul de a nu fi echidistantă față de personajele mele și 2. acolo m-am axat în principal pe personajul Smara, prezentând-o într-o lumină foarte frumoasă, nedreptățindu-l pe Adrian, soțul Smarei. Prin romanul *Ghici pe cine iubesc eu* m-am străduit să repar aceste greșeli acordându-i prioritate lui Adrian”, a declarat autoarea cu pri-

lejul lansării romanului la librăria Academiei 95. Romanul a apărut la Editura SemnE.

(A.G.)

Vedetă la Cannes, evacuată în România

Dacă am face un sondaj de stradă, eventual în fața Muzeului Național de Artă, probabil că puțini dintre trecători ar răspunde la întrebarea *Cine este Ana Rus?* altfel decât ridicând din umeri. La Cannes, însă, lucrurile stau diferit. De câțiva ani, sculptorița din România este vedeta Salonului Internațional *Le Monde de la Culture et des Arts*. A luat, în timp, cam toate premiile posibile, este cetățean de onoare al orașului, lucrările donate de ea autorităților sunt expuse în centre culturale și turistice. Anul acesta, la a XI-a ediție a Salonului, la care au participat 162 de artiști, din 22 de țări, Ana Rus (foto centru) a obținut cea mai înaltă apreciere, respectiv *Placheta de aur* și *Premiul publicului*. Cele cinci lucrări prezentate de artistă fac parte din ciclul *Geneze*, tema centrală a creației ei. De care, între noi fie vorba, ar trebui să se poată bucura și publicul din România. Dacă am face cumva să reaşezăm arta la locul ei. Și să-i dăm artistului ce-i al lui. Începând cu un atelier, de pildă. De câțiva ani, Ana Rus își tot cără lucrările dintr-un loc în altul, este ba somată, ba tolerată într-un spațiu, ba evacuată. O situație în care îți vine mai degrabă să tragi cu pistolul decât să sculptezi. Și, totuși, Ana Rus lucrează în continuare și obține medalii de aur pentru România. Haideti să nu ne facem că nu observăm asta!

(L.P.)

Emot10ns by Playboy

Se ia o vedetă *Playboy* – dezbrăcată, evident – și se îmbracă cu ea o sticlă de *Sauvignon Blanc* de la *Crama Opișor*. Se adaugă la aceasta licoarea cu aromă plăcută de flori de viță-de-vie, soc și parcă un pic de citrice, plus, așa, de la natură, o ușoară nuanță trandafirică spre roz grație unui fenomen care încă nu a putut fi explicat științific și uite-așa avem *Emot10ns*! Un vin din *Cramele Opișor* perfect pentru a aniversa cu *Emot10ns* zece ani de existență a *Playboy* pe piața românească. Petrecerea s-a ținut în *Turabo Club Society* cu VIP-uri, degustare asistată de somelierii avizați și mulți, foarte mulți iepurași.

(A.G.)

Patru cu noroc

3 cu ghinion

Cartea lui Emil Simionescu *3 cu ghinion* nu este pentru domnișoare. Nu este nici pentru domnișori. Și nu din pricina scenelor violente. În mod firesc, într-un roman polițist curge sânge. Te aștepti la așa ceva din clipa în care i-ai citit prima pagină. Altceva însă i-ar putea întriga pe domnișori și domnișoare. Și 'anume – limbajul slobod pe care îl folosește autorul. Mă legăn cu iluzia că, de fapt, acest limbaj aparține doar eroilor lui. Iar persoanele care eventual ar putea fi oripilate de către o exprimare lipsită de opreliști sunt cei care au fost domnișoare și domnișori pe vremea mea. Tinerii din ziua de azi nu mai tresar când părți din anatomia umană nu sunt desemnate cu numele lor savant, din manuale.

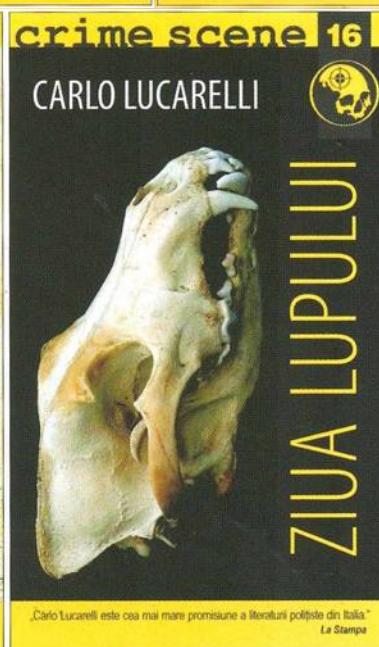
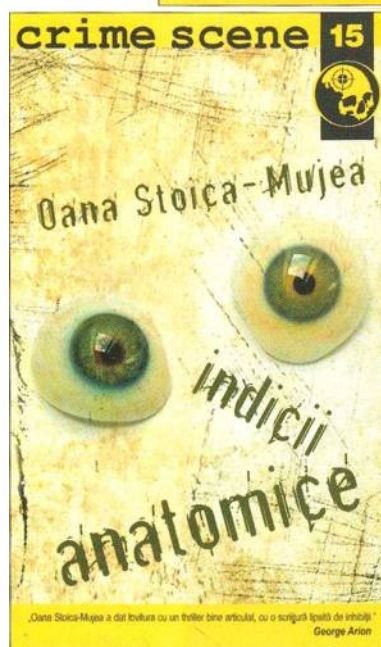
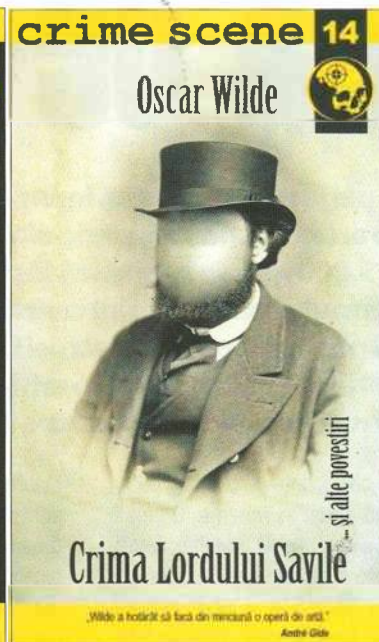
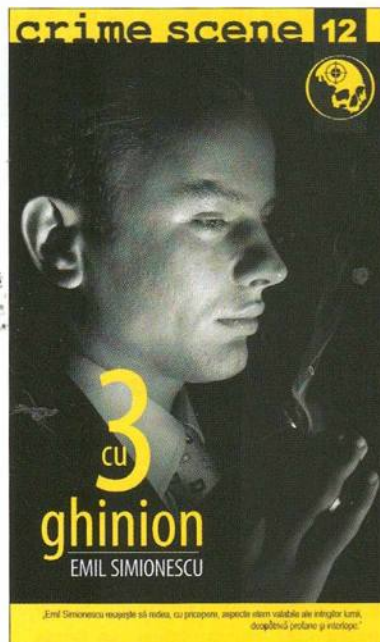
Am făcut un exercițiu: am eliminat cuvintele deochete din acest roman. A rezultat un roman polițist cu tensiune, suspans, intrigă abil construită, semn că autorul e binevenit în cercul restrâns al scriitorilor români de thriller&mystery. Dar îi lipseau sarea și piperul. Adică tocmai limbajul neîncorsetat.

Am reintrodus cuvintele incriminate, spre disprețarea ipocrită a domnișoarelor și domnișorilor de pe vremea mea. Romanului i s-au reîntors franchetea și autenticitatea. Semn că *3 cu ghinion* este o narațiune a timpului nostru.

Indicii anatomice

Timp de mai mulți ani am deplâns situația în care se află romanul polițist românesc. În mai multe intervenții de-a mele – în diverse reviste, la radio sau la televiziuni – mi-am exprimat convingerea că va veni o vreme când acest gen, nebăgat în seamă de către critica literară, va începe să cunoască și la noi o înflorire de care se bucură pe alte meridiane. Mi-am pus speranța în tinerii scriitori. Și iată că primele semne au început să apară. *Cercul Kagan* al lui Adrian Onciu poate cunoaște în traducere un succes internațional. La fel și cărțile lui Bogdan Hrib (secondat de Răzvan Dolea în unele dintre scrierile sale). Nici Alexandru Mihalcea cu *Sunetele morții*

nu poate fi uitat. Iar apariția editurii *Crime Scene Publishing* va da cu siguranță și mai mult curaj celor care doresc să se aventureze pe tărâmurile ficțiunii cu detectivi și criminali.

Anul acesta am înregistrat un debut eclatant: cel al Oanei Stoica-Mujea, cu al său roman *Indicii anatomice*. Ea a dat lovitura cu un thriller bine articulat și cu o scriitură lipsită de inhibiții.

O investigație care pornește după ce, în diverse locații, se descoperă diverse indicii anatomice – ochii, degetele, urechile, dinții unei victime. O detectivă care suferă de agorafobie și, ca și Lincoln Rhyme din *Colecționarul de oase* al lui Deaver, își conduce ancheta din apartamentul său. Multe piste false, personaje reale printre

personaje fictive, suspans. Dacă va mai scrie în acest gen, și la fel de bine, tânăra scriitoare are șansa de a deveni o Doamnă a romanului polițist românesc.

Ziua lupului

În urmă cu mulți ani, *La Stampa* decreta că scriitorul Carlo Lucarelli este cea mai mare promisiune a literaturii polițiste din Italia. Cuvinte pro-

fetice. Carlo Lucarelli este în clipa de față o certitudine a romanului cu suspans din Italia. Gloria lui a depășit demult granițele țării sale, fiind tradus în numeroase limbi. Inclusiv în limba română.

În *Ziua lupului*, roman apărut de curând la *Crime Scene Publishing*, se regăsesc câteva explicații ale succesului reputat de către acest autor. El posedă o înzestrare mai rar întâlnită: aceea de a îmblânzi, cu ajutorul umorului, întâmplările, deseori atroce, prin care trece eroul său, inspectorul de poliție Coliandro. Dozarea hazului, cu o meticulozitate de farmacist, asigură însă romanului și porția de suspans, atât de necesară într-o carte cu detectivi și criminali. Aventurile tânărului anchetator se desfășoară în Bologna, într-o vreme în care mafia reușește să acapareze în mrejele sale până și înalți funcționari. Ca să-i împrumutăm una dintre savuroasele sale ziceri, avem de-a face cu un roman bestial!

Crima Lordului Savile

Scăpărător ca în toate scrierile sale, Oscar Wilde, cel care a pus arta mai presus decât realitatea, abordează dintr-un unghi paradoxal și creația cu suspans. Pamfletul său *Tocul, creionul și otrava*, considerat drept o tentativă de a scuza asasinatul cu premeditare, dovedește că genul acesta l-a fascinat. Iar povestirile din acest volum sunt bijuterii ale literaturii, la care nu știi ce să admiri mai întâi: umorul – uneori negru –, ironia fină, fantezia luxuriantă sau saturația mușcătoare?

Cea mai cunoscută dintre ele este *Fantoma din Canterville*. La o primă lectură, cititorul este cucerit de hazul narațiunii. Este însă suficient să îi acorzi mai multă atenție și descoperi existența unui mister sugerat cu un rafinament desăvârșit.

În alte două povestiri – *Crima Lordului Savile*, *Modelul milionar* – Oscar Wilde mizează pe cartea ambiguității, a jocului între aparență și realitate.

În sfârșit, *Portretul lui W.H.* este o incursiune pasionantă, cu accente dramatice, în lumea sonetelor lui Shakespeare, într-o nouă tentativă de descoperire a simbolurilor ascunse în aceste poezii nemuritoare.

(lex George Arion)

Tenerife, o insulă pe placul inimii

400 de kilometri de coastă, plaje cu nisip negru, îmbrățișate de apele jucăușe ale Oceanului Atlantic. Soarele aruncă reflexe roșiatice-violacee pe stâncile vulcanice ale munților înalți de peste 3.000 m care veghează insula înconjurată de un nimb gros de nori. Palmieri pe țărmul oceanului, pini canarieni pe înălțimi, păduri de dafini, balene și delfini puși pe șotii în apă, numeroși papagali prin păduri și mai ales 365 de zile de primăvară pe an. Bun venit în arhipelagul Canare! Bun venit în Tenerife, cea mai mare și mai spectaculoasă dintre insulele Canare!

Între Atlantic și Siam Park

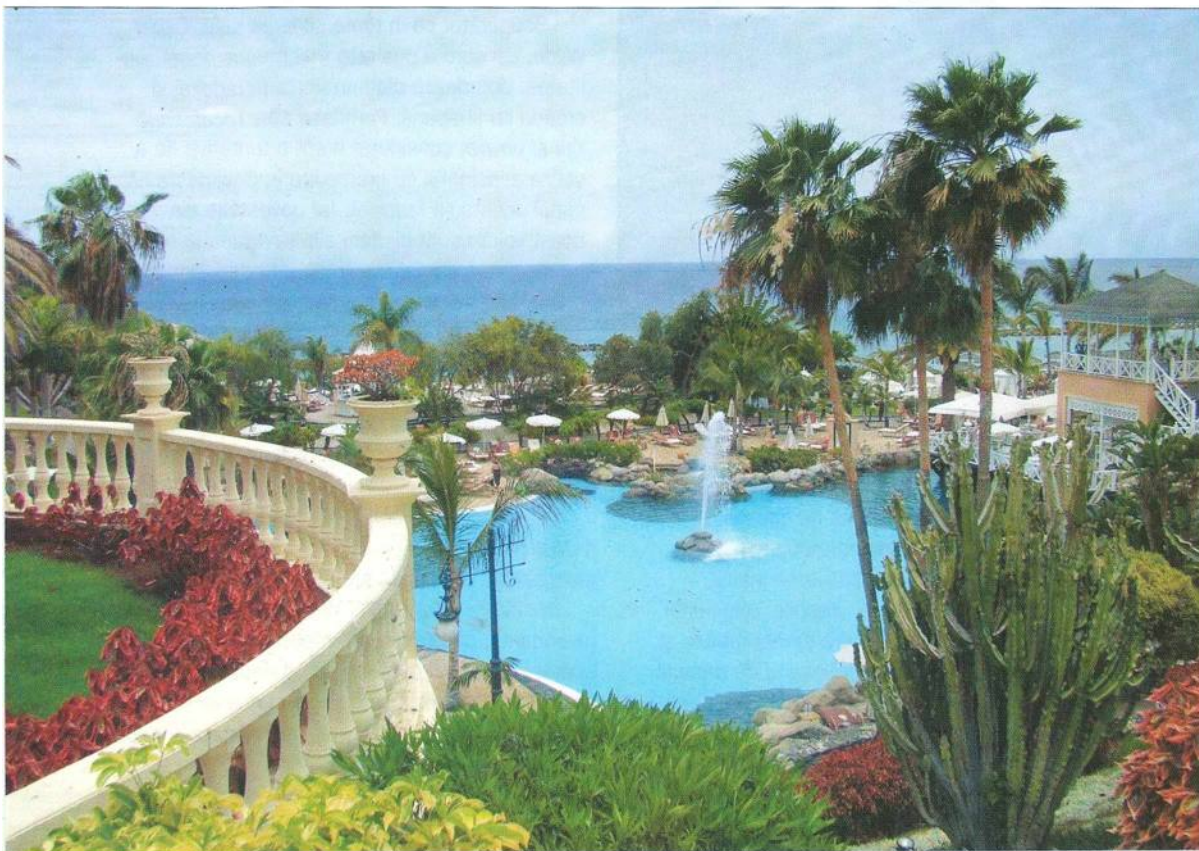
Cine spune că vacanța pe o insulă poate fi plictisitoare nu a fost în Tenerife. O insulă de vis, aceasta e Tenerife. O mulțime de peisaje contrastante și numeroase oportunități de distracție și petrecere a unei vacanțe așteaptă să fie descoperite. Trebuie doar luat un avion charter și zburat la fața locului fiindcă după aceea s-ar putea nici să nu mai vrei să te întorci acasă.

Sudul insulei este ideal pentru plajă. Dintr-un loc arid, canarienii au făcut un paradis. *Playa de Los Cristianos, Playa de Las Américas, Costa Adeje, Playa Fañabé, Playa*

Del Duque și multe alte plaje reprezintă locul perfect în care te poți odihni și relaxa. Iar dacă dorești mai mult decât atât, atunci e bine de știut că aici se pot face scufundări, windsurfing, surfing, se poate practica pescuitul sportiv sau, pur și simplu, se poate face o plimbare cu vaporul în larg spre a vedea delfinii ori balenele-pilot la ele acasă. Mai mult decât atât, în sud descoperi regatul apelor, parcul de distracții *Siam Park* aparținând *Loro Parque Company*. Parcul a fost inaugurat pe 15 septembrie 2008 de către prințesa Thailande, Maha Chakri Sirindhorn, și întreaga sa arhitectură poartă

semnătura arhitectului thailandez Ruetai. Vizitatorii sunt salutați la intrare de câțiva lei de mare buclucași, pentru a se lăsa apoi vrăjiți de cele mai trăsnite atracții. *Mai Thai River* – un fel de râu cristalin pentru leneșii care nu vor să facă altceva decât să se lase purtați de o bărcuță pneumatică în aval – curge liniștit spre ieșirea din parc. Pentru cei cu sânge în vine, care nu pot sta o clipă locului, merită încercată o cursă à la Indiana Jones cu *Naga Racer* în așa-numitul *Mekong Rapids*, iar dacă există iubitori ai forței centrifuge, *The Giant* este alegerea perfectă pentru a simți ce înseamnă să te ametești fără să pui picătură de alcool în gură, în *Vulcano* există toate șansele să afli cum e să fii cufundat în beznă, în timp ce cu *Tower of Power* atingi punctul maxim de adrenalină când cazi de la 28 de metri pe un tobogan cu apă vertical. Există și distracții ceva mai soft ca *Lost City* unde se pot distra cuminti și piticii și părinții. Piesa de rezistență a parcului o reprezintă însă *Palatul Valului (Wave Palace)*, unde se „fabrică” artificial peste 42 de valuri de diferite forme și mărimi, atingând și trei metri înălțime. Mai sunt și alte năzbâtii în acest parc, important de știut e că distracția asta costă 28 de euro/persoană adulții și 18 euro copii între 6 și 11 ani.

Tenerife nu înseamnă doar relaxare la malul Oceanului. Tenerife înseamnă și aventură în munți. Insula asta este fenomenală: oferă plaje și ocean, munți vulcanici, coline cultivate cu viță-de-vie, plantații de banane, mango sau avocado, păduri de pini și dafin, e verde în partea de Nord și ușor aridă, plină de cactuși în Sud. Parcul Național *Teide*, cu vârful său *Teide* – 3.718 m, cel mai înalt

**Teide,
un străjer înalt
de 3.718 m**

**O ambasadă
pentru
animăluțe**

**Cele mai bune
oferte Tenerife:**

**Hotel Fanabe
Costa Sur 4***

– de la 649 euro/pers.,
transport cu avionul,
transferuri, 7 nopți
cazare cu mic dejun,
asistență turistică.

**Hotel Costa Adeje
Gran 5*** – de la 719
euro/pers., transport
cu avionul, transferuri,
7 nopți cazare cu mic
dejun, asistență turis-
tică. Prestige Tours,
www.prestige.ro,
telefon:

021.319.77.94/95/96/97,
0747.010.153 și
0747.010.151.

punct din Spania – te lasă cu respirația tăiată prin frumusețea peisajului său. Nu poți merge în Tenerife și să nu-l vizitezi pe Teide, vulcanul adormit. Teide, al cărui con mândru îmbracă haina albă a zăpezii în perioada iernii, oferind posibilitatea turiștilor să schieze la numai 50 de kilometri de plajele însoțite. Teide, misterios și amenințător prin spectacolul lavei sale solidificate de la ultima lui erupție din 1909, Teide, care te salută aproape din orice colț de insulă te-ai afla. Simbolul in-sulei, Teide este mereu înconjurat de un nimb de nori plutind între vârful său și Ocean, ca și cum, pe lângă apa oceanului, între cer și pământ ar mai fi o mare. Marea de nori care învăluie munții se datorează influenței vânturilor alizee, curentului canarian și vânturilor de pe coasta Africii. Tenerife sub aspect geologic e pământ african, dar din punct de vedere administrativ este pământ spaniol. Insula, asemenea celorlalte șase care formează arhipelagul Canare, se află la doar 300 km de Africa. Mulțumită influenței celor trei tipuri de vânturi care modelează clima insulei, în Tenerife nu vor fi niciodată mult peste 30° C, dar nici mult sub 20° C. Sigur că pe Teide vremea e altfel, dar acolo mergi să faci drumeții, să schiezi când e zăpadă, nu să locuiești, pe când pe litoral poți oricând să stai și să te bucuri de soare și de apa Atlanticului. Nu degeaba insula a fost supranumită *Insula Primăverii Veșnice*. În vârful vulcanului se poate ajunge doar cu aprobare de la autoritățile Parcului Național Teide aflate în capitala insulei, Santa Cruz de Tenerife. Totuși, există posibilitatea să urci pe Teide cu telecabina până la altitudinea de 3.500 m. Și dacă tot faci o plimbare prin Parcul Național (închiriind o mașină, înscriindu-te la o excursie organizată de agențiile de turism locale sau, pur și simplu, fiindcă oricum excursia era programată în agenda agenției de turism cu care ai plecat) trebuie neapărat să vizitezi satele care încă mai păstrează ceva din parfumul vieții canariene de altă dată. Satele Vilaflor, Masca și curbele ametoitoare de pe șoseaua care serpuiește prin munți, mierea de palmier,

obiceiurile și tradițiile, precum și preparatele bucătăriei locale stropite cu vin canarian, de pildă un vin *Bodega San Miguel* (medalie de argint la Bordeaux în 2008) reprezintă tot atâtea tentații pe care odată ajunși pe insulă e păcat să nu le lași să te seducă. Foarte frumoase sunt și localitățile Los Silos, Icod de los Vinos (aici se găsește unul dintre cei mai vechi copaci numit *copacul milenium*,

căsuțe în stil canarian de un șarm aparte, se află *Loro Parque*, parte a aceleiași companii care deține *Siam Park*. *Loro Parque* este primul parc zoologic din lume care a fost desemnat *Ambasada Animalelor*, deține circa 350 de specii și subspecii de papagali asiatici, indonezieni, australieni și subtropicali, plus lei de mare, jaguari, tigri albi, maimuțe (cimpanzei, gorile), orci, delfini, crocodili, un

acvariu de mari dimensiuni unde printre numeroase specii de pești poți vedea și rechini etc. În parc poți asista la spectacole cu delfini, papagali, orci și lei de mare dresați, poți servi masa la restaurant, iar ca să vezi toate acestea trebuie să petreci măcar o zi aici. Prețul este de 31 de euro/persoană adultă și 20 de euro/un copil, dar dacă cumperi un bilet *twin* (valabil și pentru *Loro Parque* și pentru *Siam Park*) atunci costă 49 de euro/persoană adultă și 33 de euro/copil 6-11 ani.

Din Puerto de la Cruz se poate merge cu mașina pe autostradă și se ajunge mai în nord, în La Laguna (unde se găsește și unul dintre cele două aeroporturi ale insulei, catedrala, Palacio de Nava și Casa de Mustelier, clădire în stil baroc aparținând unei familii franceze din secolul al XVIII-lea). De aici, urmând autostrada, se ajunge în Santa Cruz de Tenerife – capitala insulei, unde puteți vizita Muzeul Natural, Muzeul de Arte Frumoase și Muzeul Militar de Canarias. Revenind pe partea de est înspre sudul insulei trebuie făcută neapărat o oprire în localitatea Candelaria, unde se află una dintre cele mai frumoase biserici de pe insulă: Biserica *La Candelaria* în care se află statuia Sf. Marii de Candelaria – patroana arhipelagului. Nordul insulei este mult mai verde decât sudul, fiindcă aici plouă mai mult vara. În nord se găsesc culturi de banane, avocado, viță-de-vie, mango. Revenind în sud, la unul dintre hotelurile de trei, patru și cinci stele de pe plajele de aici, trebuie să te odihnești o zi-două pe plajă și să pornești iar în călătorie prin Tenerife, fiindcă – cu siguranță – mai sunt multe de văzut în această insulă. Tenerife ne așteaptă. Suntem pregătiți?

text și foto: **Alice-Claudia Gherman**

care are undeva între 600 și 800 de ani și o circumferință a tulpinei de 12 m și o înălțime de 14 m), Santiago del Teide (unde se află Los Gigantes – stânci spectaculoase înalte de 600 m care răsar direct din Ocean).

În orașul Puerto de la Cruz, pe lângă bucuria descoperirii străduțelor înguste cu

Dragoș Bucur:

„Ca actor, în România nu ai siguranța zilei de mâine”

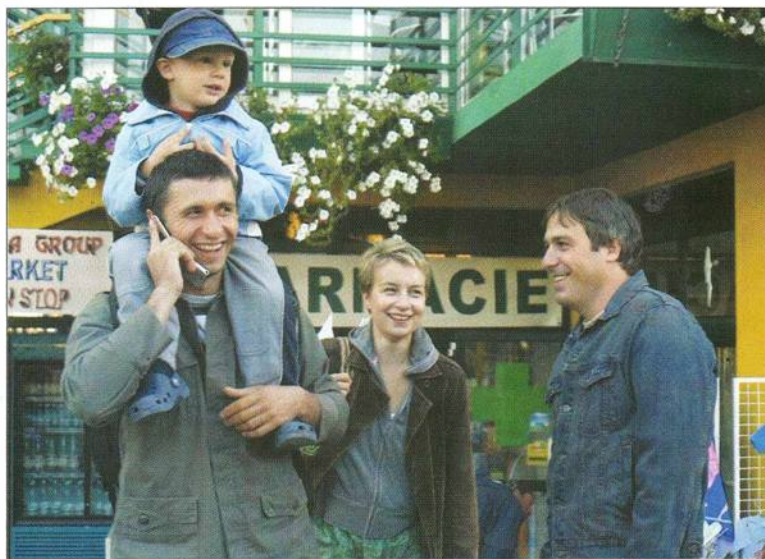
▼ **Dragoș Bucur, ești unul dintre cei mai solicitați actori români, și mă refer în special la cinema. Ai avut rol principal în *Polițist*, *adjectiv*, premiul film al lui Corneliu Porumboiu, *Boogie* și *Furia de Radu Muntean*, în *The Way Back*, al lui Peter Weir, și ai apărut în *Tinerete fără tinerețe*, în regia lui Francis Ford Coppola, peliculă realizată în România. De ce crezi că ești actorul preferat al multor cinești?**

– Cred că e cam mult spus „actorul preferat” al lui Peter Weir sau al lui FF Coppola! În *Tinerete fără tinerețe* am o apariție de cinci minute, iar *The Way Back* este totuși prima colaborare cu Peter Weir. Colaborarea cu Radu (Muntean – n.r.) și Corneliu (Porumboiu – n.r.) se bazează, cred, pe experiențele fericite cinematografice avute împreună, și pe niște relații de prietenie și încredere dezvoltate în timp.

– Ce ne poți povesti despre filmările cu Peter Weir? Cum sunt Ed Harris și Colin Farrell pe set?

– Este evident că a fost o experiență interesantă, am filmat în zăpadă până la piept, în peșteri, cu lupi și căprioare, între dune de nisip și prin plantații de ceai. În plus, să filmezi cu Ed Harris nu e ceva ce se întâmplă în fiecare zi

Dragoș Bucur este un actor jovial, care face parte din generația mai tânără și în care se dezvoltă noi personalități.

(zâmbeste). Am avut parte de o echipă foarte bună, de la regizor, până la casting, machiaj și DOP, mă bucur de ceea ce am trăit, și dacă filmul o să fie măcar cum au fost filmările, o să fie un film foarte bun.

– Cu care dintre regizorii noștri „pe val” ești în cele mai bune relații? Ai prieteni tot actori?

„Piața” actorilor tineri, după dispariția marilor monștri sacri, se reconstituie la un nivel care, la maturitate, se anunță foarte „concurențial”.

– Sunt prieten cu Radu Muntean, Corneliu Porumboiu, Constantin Popescu, pentru că am lucrat împreună și am descoperit că ne înțelegem și ca oameni, nu doar ca profesioniști. Papi, Boogie, Boguță, Bordeianu, Vasluiuanu, Mimi îmi sunt prieteni buni și „am crescut” împreună, dar mai am „prietenii de la bloc”, pe Dan, Claudiu sau Japan.

– Din garda veche simpatizezi pe cineva?

– Dacă te referi la regizorii de film, nu pot spune că am dușmăni, dar nici

timpul rămas am vrut să îl petrec cu Dana (Nălbaru – soția lui – n.r.) și cu Sofia (fiica – n.r.). Am câteva idei și propuneri de emisiuni de genul *Marfă*, dar, dacă mă întorc în televiziune, aș vrea să lucrez cu Dana.

– Cum este lumea publicității – pentru că apari în multe reclame – mulți actori spun că este avantajoasă din punct de vedere financiar.

– Depinde de cât de mult lucrezi pe lângă publicitate, dacă nu ai de ales trebuie să accepți sume derizorii pentru

reclame slabe sau chiar penibile. Dacă reușești să fii „actor invitat”, să fii cerut pentru o reclamă, sumele ajung să fie decente. Nu cred că piața publicitară este de evitat pentru un actor, cred doar că trebuie ales cu grijă ce, cu cine și când lucrezi.

– Îndrăznesc să te întreb care este diferența dintre onorariul pentru un film străin și cel primit pentru o producție românească.

– Diferențe există...

– Dacă ți s-ar propune un rol într-o telenovelă, ai accepta?

– Nu cred că ar fi un moment bun pentru mine să

accept un rol într-o telenovelă, nu văd cum m-ar putea ajuta așa ceva acum, nici profesional, nici financiar.

– Care ar fi punctele forte ale profesiei de actor român, și părțile mai puțin bune?

– Mă feresc să generalizez, pentru că diferențele sunt imense, de la un actor la altul. E greu pentru că nu ai siguranța zilei de mâine, dar e frumos pentru că într-o zi se poate schimba totul în bine.

– Cum decurge o zi obișnuită din viața ta de familie?

– Ca o zi obișnuită dintr-o familie obișnuită: micul dejun, plimbare, joacă, o cafea pe la o terasă, somnul de prânz al Sofiei, poate un film, dacă stă mama mea cu Sofia, poate un pahar de vin cu niște prieteni în vizită.

– Cum te relaxezi?

– Mă relaxez cu o zi obișnuită din viața mea de familie.

prietenii cu „garda veche”, nu ne-am întâlnit și probabil că nu ne-am înțelege extraordinar... Dar nu se știe niciodată. Dintre actori, am lucrat și am un mare respect pentru Victor Rebengiuc și pentru Mircea Albulescu, mi-a fost și profesor. În plus, Cătălin Naum este un regizor de teatru care mi-a fost și îmi este profesor și mentor.

– De ce atât de puțin teatru? Te putem vedea în vreun spectacol în această perioadă?

– Povestea e veche: divergențe cu direcțiunea *Nottara*-ului, un accident de schi, o operație la genunchi, mult orgoliu din partea mea și încălcarea unei promisiuni a „boardului” teatrului și gata... Nu pregătesc nimic în teatru și nici nu cred că se va întâmpla prea curând.

– La un moment dat, după *PRO TV*, ai avut o emisiune la *Realitatea TV*, *Marfă*. De ce nu continui acest gen de emisiuni?

– O bună perioadă nu am avut timp, în ultimul an am lucrat la patru filme și

text **Cristian Alionte**

foto **archiva și Mediafax**

Lumea întreagă în 2 ore,
aceeași lume. altă perspectivă.

6! vine presa!

cu Livia Dilă și Mbela Nzuzi

luni - joi ora 18.00.

b1

aceeași lume. altă perspectivă.

No name

Rochie
Preț 249 Lei

Top
Preț 219 lei

Fustă
Preț 219 lei

Trenchcoat
Preț 455 lei

Colier de mărgele
Preț 50 lei

Rochie
Preț 259 lei

Pantaloni sport
Preț 219 lei

Bluză
Preț 259 lei

Pantaloni
Preț 279 lei

Geantă
Preț 129 lei

Geantă
Preț 149 lei

Pantaloni
Preț 259 lei

Cămașă cu
mâneacă
scurtă
Preț 219 lei

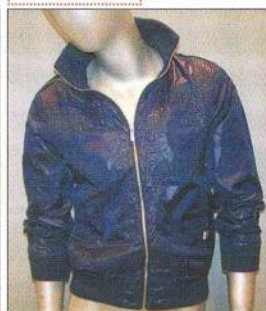
Tricou polo
Preț 199 lei

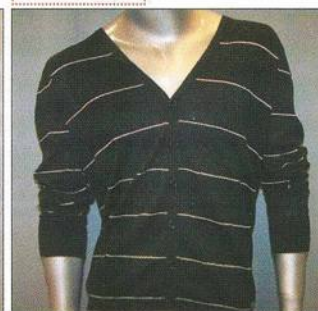
Geacă
Preț 351 lei

Geacă
Preț 351 lei

Bluză
Preț 259 lei

La Boema

În 2007 își făcea intrarea în scenă *Rin Grand Hotel*, amplasat în Calea Vitan-Bărzești 7D. Odată cu noul hotel s-au deschis și câteva restaurante amplasate în aceeași clădire, printre care și restaurantul *La Boema*, etaj I. Un local elegant, rafinat în care puteți savura delicioase preparate din meniul internațional sau mediteraneean. Prânzul se poate servi între orele 12.00 și 15.00, iar cina între orele 19.00 și 23.00. Muzica ambientală vă va însoți discret pe tot parcursul șederii în restaurant.

Puteți petrece momente deosebite în compania cuiva drag luând masa la restaurantul *La Boema*, dacă răspundeți corect la următoarea întrebare:

Care este adresa restaurantului **La Boema**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.09.2009

Premiul constă într-o masă în doi la restaurantul *La Boema*. (Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți)

II Passo

Sandale
Preț 249 lei

Sandale
Preț 329 lei

Sandale
Preț 599 lei

Sandale
Preț 349 lei

Sandale
Preț 479 lei

Sandale
Preț 399 lei

Sandale
Preț 599 lei

Sandale
Preț 449 lei

Sandale
Preț 449 lei

Sandale
Preț 429 lei

**Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra nr. 7/2009:**

Gad Tour
Subțirică Viorel
- Constanța

Laropharm
Simon Cornelia
- Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea
Dionise Andra Florentina
- Constanța

Prestige
Stan Cristian
- București
Serafin Mihaela
- București
Negruți Rodica
- Tg. Mureș, jud. Mureș
Goncerenco Giliola Denis
- București
Ivan Lucian Manuel
- Botoșani

La Boema
Goncerenco Sherin
- București

The Body Shop

precum și de ingrediente obținute prin programul *Community Trade*. Apă de toaletă, cremă hidrantă-boddy butter, gel de duș, bețișoare parfumate, ulei de baie și de masaj sau loțiuni de corp – aceasta este întreaga gamă reunită sub numele *Moroccan Rose*.

Puteți câștiga un gel de duș din gama *Moroccan Rose* răspunzând la următoarea întrebare:

Care sunt produsele gamei Moroccan Rose?

Se oferă un singur premiu, prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.09..2009

Concurs
The Body Shop

Super-grijă pentru orice fel de rană!

Vara aceasta, **Shiffa** are super-grijă de orice fel de rană. E soare, ai mult timp liber și știi că nu poți să te abții să porți sândăluțele tale super frumoase. Cu toate acestea, de fiecare dată te întorci acasă cu răni și dureri. Acum, platurii **Shiffa** devin prietenii cei mai buni ai picioarelor tale.

Shiffa este și protectorul copiilor prin produsele jucăușe special create pentru ei. Deși e vară și e vacanță durerile musculare vechi de spate, gât sau umeri nu dispar. Știi că te doare spatele după opt ore de stat în picioare la serviciu. Pentru aceste dureri, **Shiffa** a creat o gamă întreagă specializată pe ameliorarea durerilor care conține extracte de ardei iute sau de mentă. Iar preventiv nu uita niciodată acasă **Shiffa Trusă de prim-ajutor!** Produsele **Shiffa** sunt disponibile în București în farmaciile **Royal Farm**, **Planet Farma** și **World Trade Farma** (în supermarketurile *real*) și în Constanța și Tulcea în farmaciile **Mini-Farm**. Platurii **Shiffa** se distribuie în România prin **Plaster Care** (www.plastercare.ro).

Unde puteți găsi platurii **Shiffa**?

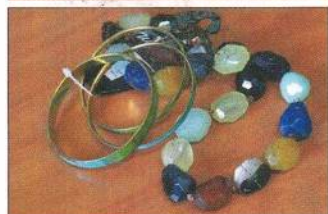
Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.09.2009

Se acordă cinci premii constând în pachete cadou cu multe produse din gama **Shiffa**. (Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți)

Concurs
SHIFFA

Cadouri de la... tușica Veta

Cercei **Preț 15 lei**
Brățară **Preț 15 lei**
Brățări **Preț 20 lei**
Coliere piatră șlefuită
Preț 75 lei
Colier **Preț 20 lei**

Rochie scurtă
Preț 65 lei

Geantă pânză
Preț 45 lei

Rochie lungă
Preț 120 lei

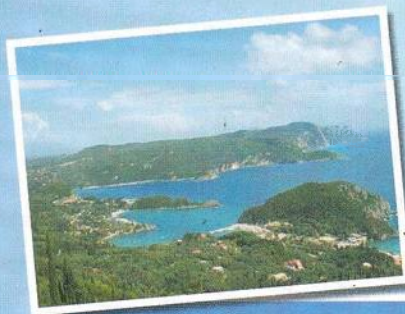
Gad Tour te trimite în Corfu

Agencia de turism **Gad Tour** (www.gadtour.ro, tel. 0727.753.734) îți rezervă o surpriză și te trimite în Corfu. Fii gata să te cazezi în localitatea Roda la hotelul **Blue Lagoon**. Câteva cuvinte despre locul unde poți merge: este vorba despre un hotel dotat cu piscină și bar. Sperăm să te simți cât mai bine într-o atmosferă intimă și plăcută.

Poți să mergi și tu aici pentru 7 zile (un sejur complet), răspunzând corect la întrebarea:

**Care este site-ul
agenției?
(Si rușește încă o
destinație din Grecia,
practicată de aceeași
agenție.)**

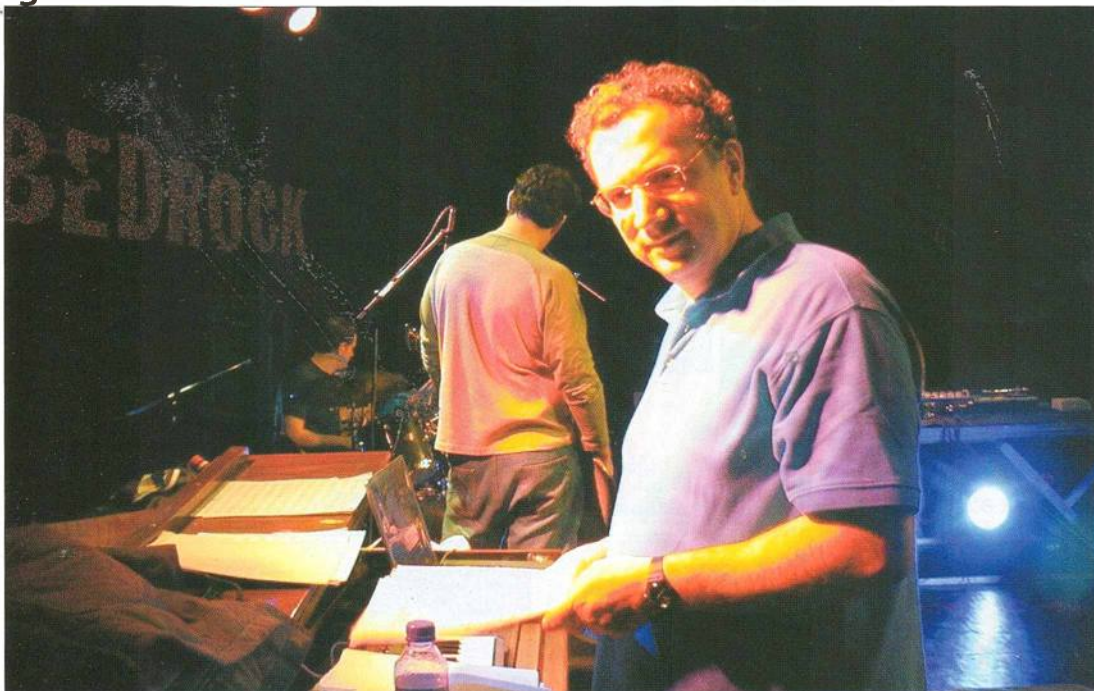
(Produsele turistice se comercializează prin agențiile colaboratoare din toată țara.) Câștigătorul, aflat prin tragere la sorți, va fi anunțat în timp util.

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 20.09.2009

Uri Caine

și un alt fel de Mozart în ritm de jazz

Trăim în era inovației și a redefinirii barierelor, fie că este vorba despre tehnologiile conexe (sau nu!) ori despre concepte fundamentale. Ori despre genuri muzicale total opuse. Așa că nu mai este o surpriză pentru nimeni, să-i asculte pe marii clasici ai muzicii simfonice, în interpretări moderne: Bach în ritm de rock'n'roll, sau Schumann, transpus într-un tango lasciv. Pe de o parte, publicul larg e fericit, pentru că i se oferă o variantă mai accesibilă a muzicii „grele”, pe de altă parte criticii sunt oripilați. Există însă și artiști care fac fericită pe toată lumea. Iar Uri Caine este printre primii pe lista „albă”.

Uri Caine este pianistul care i-a redefinit pe Bach, Beethoven, Mahler și Schumann, prin partituri de jazz tradițional sau *fusion*. A umplut la refuz sălile de concerte ale lumii, i-a entuziasmat pe cei mai cărcotași critici muzicali și a creat un nou gen muzical, de graniță, într-un gest deopotrivă pios și rebel față de marii clasici. Numit de *The New York Times* „poliglot – având jazz-ul drept limbă maternă, dar fluent în multe alte limbaje muzicale”, Caine este vizibil influențat de muzica lui Bach, ca stil și sonoritate, preluând și același tip de sursă de inspirație: dansurile vremii. Bach a introdus prelucrări după dansurile naționale ale timpului

**Luni, 21 septembrie,
Uri Caine
îi „reimaginează” pe
Mahler și pe Mozart,
într-un concert
susținut la Sala Mică
a Palatului, în cadrul
Festivalului
 Internațional
George Enescu.**

său, iar Caine aduce în proiectele sale tango-ul, mambo, și alte ritmuri latino.

Născut în Philadelphia, Caine a început să studieze pianul la șapte ani. Cinci ani mai târziu ia primele lecții de jazz cu pianistul Bernard Pfeiffer, care îl obligă să exerseze mult pe partiturile lui Bach și Chopin, pentru a-și perfecționa tehnica. A cântat în formații conduse de Philly Joe Jones, Hank Mobley, Johnny Coles, Mickey Roker, Odean Pope, Jymmie Merritt, Bootsie Barnes și Grover Washington. Student la Universitatea din Pennsylvania, îi are ca profesori de compoziție pe George Rochberg și pe George Crumb. Își câștigă în acest timp banii de buzunar acompaniind corul universității și

cântând nopțile în cluburile de jazz. După absolvire urmează o perioadă dedicată integral jazz-ului, în Philadelphia, după care se mută în New York, unde înregistrează 16 albume cu aranjamente de jazz după Mahler, Wagner, Bach, Schumann, Beethoven, dar având și compoziții proprii. Proiectele sale clasice, prezentate mai întâi la New York, i-au adus ulterior invitația de a participa la marile festivaluri muzicale de la Salzburg, Lucerna, München, Bienala de la Veneția, Holland Festival, Israel Festival, IRCAM, Great Performers de la Lincoln Center, dar și la The North Sea Jazz Festival, Montreal Jazz Festival, Monterey Jazz Festival, JVC Festival, San Sebastian Jazz Festival, Vittoria Jazz Festival, Newport Jazz Festival.

Contribuția lui Uri Caine la îmbogățirea spațiului muzical postmodernist capătă recunoașterea marilor centre muzicale ale lumii, printre care Vienna Volksoper, The Seattle Chamber Players, Relache, The Beaux Arts Trio, the Basel Chamber Orchestra și Concerto Köln. În 2002, The Pennsylvania Ballet pune în scenă transcriptia sa după „Variațiunile Goldberg” de Bach, în coregrafia lui Val Caniparoli. În 2003 este numit directorul Bienalei Muzicale de la Veneția, unde a avut loc și premiera operei sale celei mai recente opere ale sale, *Sindromul Othello*. A interpretat *Variațiunile Diabelli* ale lui Beethoven, în versiunea sa de jazz, împreună cu orchestrele din Cleveland, Moscova, CBC Orchestra din Canada și Swedish Chamber Orchestra. Din 2006 este compozitorul Orchestrei de Cameră din Los Angeles, alături de care a interpretat, în același an, în premieră, propria sa compoziție, *Concertul pentru două pianе și orchestră de cameră*.

Nelipsit de la cele mai importante festivaluri de jazz, Caine este în egală măsură solicitat să participe și la manifestările de referință pentru muzica simfonică. Pentru că, așa cum îl elogia Jeremy Eichler în *The New York Times*, „Caine are talentul de a vedea legături acolo unde alții văd numai distanțe”.

text **Corina Anghel**

foto **Robert Lewis, Jos Knaepen**

și **arhiva Artexim**

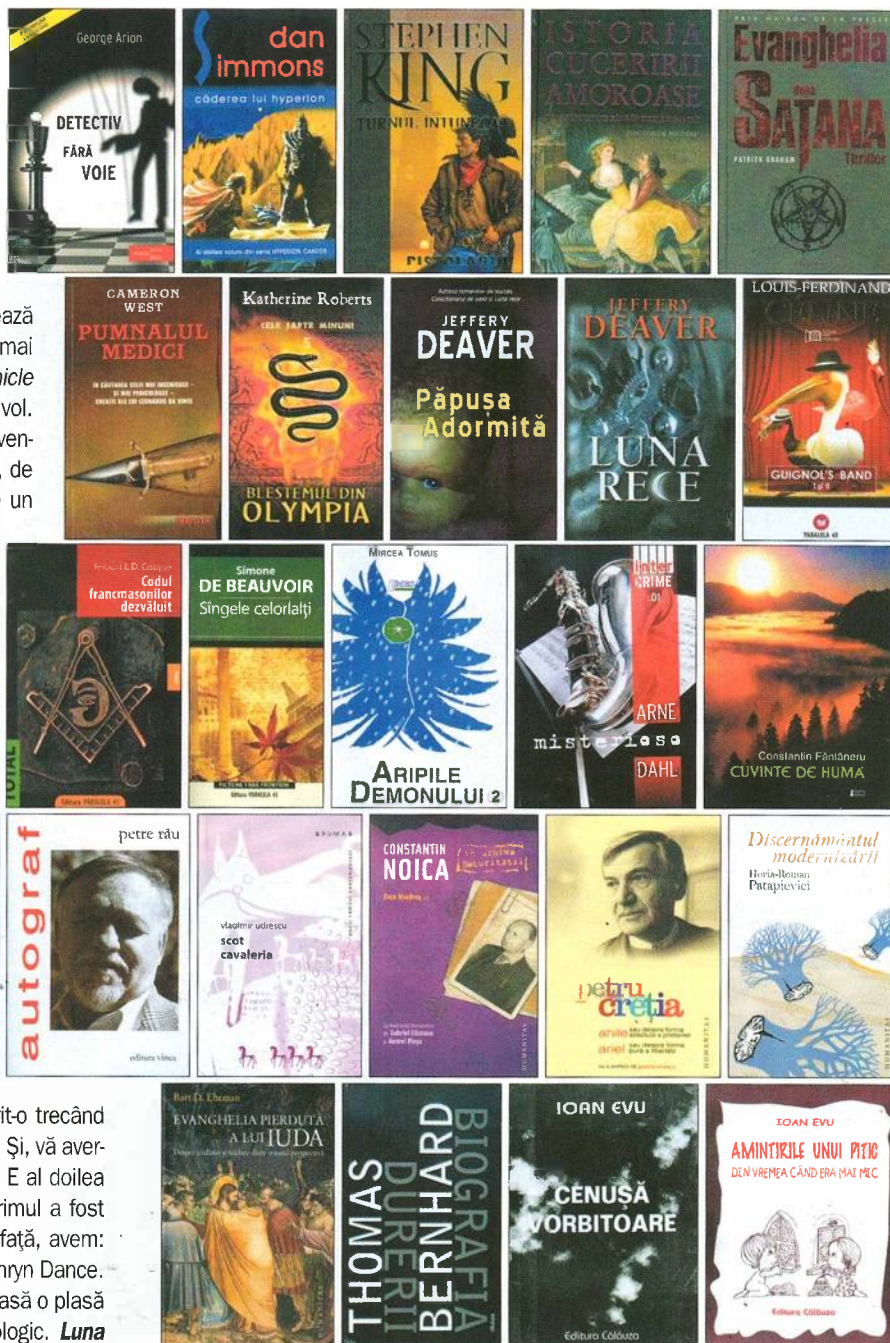
by

Oglinda cărților

CRIME SCENE PUBLISHING (Imprint FLACĂRA + TRITONIC): **George Arion, Detectiv fără voce:** Atenție, cuprinde capodopere: ATAC ÎN BIBLIOTECĂ, PE CE PICIOR DANSAT? Etc. De citit obligatoriu. Eșantion reprezentativ al genului. Și de avut în bibliotecă. De smuls din

mână. De pus burta pe ea, ca pe carte! De băgat la cap. De dormit cu ea sub pernă. NEMIRA: **Dan Simmons, Căderea lui Hyperion**, vol. 1 și 2. Ele reproduc al doilea volum din seria *Hyperion Cantos*. Exploatează misterele unei planete îndepărtate. Un S.F. foarte îndrăzneț. Titlul este mai mult decât *cathcy*. Un colecționar de premii, Simmons: *Locus*, *SF Chronicle* etc. Recomandat de Stephen King. **George R.R. Martin, Iureșul săbiilor**, vol. I, II și III. Din seria *Cântec de gheață și foc*. O epopee *fantasy*. Cu țări inventate, bătălii fantastice, personaje aproape mitice. De citit sau, mai bine, de devorat. **Stephen King, Tumul întunecat, Pistolarul**. Este vorba despre un ciclu foarte lent, cu o evoluție în timp care a durat vreo trei decenii. *Pistolarul* este chiar personajul cu care cartea începe. Un personaj acoperit de mister. **Jean Claude Bologne, Istoria cuceririi amoroase din antichitate până în zilele noastre**. Întotdeauna m-am întrebat: cum poți face o istorie a cuceririi femeii sau/și (mai grav) femeilor, de-a lungul și de-a latul lumii? Care sunt criteriile? Pe care să le iei în calcul? Grea cestiune. Seducție, arta iubirii, flirt, agățamente. **Patrick Graham, Evanghelia după Satana**. Nu, nu vă speriați, nu e chiar evanghelie, ci, mai degrabă, un thriller. Personal, eu sunt pradă acestui paradox: dacă Satan e tatăl minciunii, înăuntru, poți să gândești că poți găsi adevăr? Din această dilemă nu cred că poți să ieși. Sau ieși greu. RAO: **Cameron West, Pumnalul Medici**. Da, un thriller. Iar cartea are un subtitlu: *În căutarea celei mai ingenioase – și mai periculoase – creații ale lui Leonardo Da Vinci*. Și cine nu ar vrea să meargă în asemenea căutare? În primul rând, pentru că Da Vinci e un personaj cum nu se poate mai captivant. **Katherine Roberts, Cele șapte minuni. Blestemul din Olympia**. E o carte destinată, generic, copiilor. Deși eu mi-am dorit-o trecând peste faptul că nu sunt pe target. O să înțelegi de ce dacă o să o citești. Și, vă avertizez, e doar o bucată dintr-o serie de șapte. **Medalion JEFFERY DEAVER**. E al doilea medalion pe care îl dedicăm unui autor cu serie personală la RAO. Primul a fost Marquez și, deja, ne gândim la următorul. De data aceasta, în nr. de față, avem: **Păpușa adormită**. De data asta nu „dansăm” cu Lincoln Rhyme, ci Kathryn Dance. Și avem în față un ucigaș evadat. De „talie” superioară. Capabil să-și țese o plasă imprevizibilă. Numele lui: Daniel Pell. Și numele jocului: thriller psihologic. **Luna rece**. I se spunea Ceasomicarul. Unul care ucide cu metodă. Cu filosofie. Lincoln Rhyme se întoarce. Geniul din scaunul cu roțile contra geniului „cu roțițe”. Care vreți să câștige? **PARALELA 45: Louis-Ferdinand Celine, Guignol's Band**, I și II. Celine e un nume care nu mai are nevoie de nici o prezentare. Cel mai mare atu din buzunarul său este stilul. Unul impecabil. Rafinat. Scriitor. **Robert L. D. Cooper, Codul francmasonilor dezvăluit**. Nu trebuie să fii neapărat francmason, să aspiți sau să negi ca să cumperi o asemenea carte, să te interesezi de ea și să o cercetezi. Scrisă de un curator al Muzeului Masonic Scoțian, cartea poartă, în burtă, multe adevăruri. **Simone de Beauvoir, Sângele celorlalți**. Simone de Beauvoir este oricum, dar nu neinteresantă. Poți să o înjuri, să o urăști sincer, să te enfurie relația ei cu Sartre, dar, musai, ...citești! **Mircea Tomuș, Aripile demonului**, 2. O epopee, una masivă, nu lipsită de nuanțe poetice și rafinement, de care autorul, un nume cu notorietate, profită pentru a încerca să(-și) construiască un monument epic. **TRITONIC: Arne Dahl, Misterioso**. **INTERCRIME. 01. Dacă AȚI ÎNCERCĂȚI** cărțile de la CRIME SCENE și v-au plăcut, atunci cu siguranță e cazul să încercați și asta. **Constantin Fântăneru, Cuvinte de humă**. Cu ambiții argeziene, dar și cu ecouri brute din Barbu. Cartea se bucură de o înaltă grijă a ediției, pe care o ține Aurel Sasu. E, cu adevărat, o recomandare! **RISOPRINT: Daniel Sitar-Tăut, Valori și prezențe conjuncturale**. Cronici literare, vol. 1. Deși a fost taxată, uneori, pe drept ori pe nedrept, ca posesoarea unui stil „prețios”, continui să cred că D.S.T. este una dintre cele mai mari speranțe ale criticii tinere, care n-a ajuns, încă, la maturitate. Dar și când va ajunge, pre mulți va popi... **VINEA: Petre Rău, Autograf**. Petre se ridică la înălțimea mare-

lui nume poetic pe care îl poartă, deși avem, aici, altceva decât poezie. Una dintre speranțele noastre pentru eseu, care nu întotdeauna (sau nu prea) e o artă de tinerețe... **BRUMAR: Vladimir Udrescu, Scot cavaleria**. O carte respectabilă de poezie. Parcă adumbrind, așa, a Petre Stoica, asta că tot ne e dor de el. Să se salveze aceste suflete! **HUMANITAS: Constantin Noica în arhiva Securității** (Centenar C. Noica, 1909-2009), Ediție îngrijită de Dora Mezdrea, cu două texte introductive de Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu. O carte esențială, cu documente, cu informații despre cum era filat „obiectul militar Noica”. **Petru Creția, Ahile sau despre forma absolută a prieteniei, Ariel sau despre forma pură a libertății**. O carte pentru toți cei cărora le e dor de Petru Creția – și nu sunt deloc puțini. **Horia-Roman Patapievici, Discernământul modernizării. 7 conferințe despre starea de fapt**. Patapievici rămâne, orice s-ar spune, referința românească pentru starea de fapt. **Bart D. Ehrman, Evanghelia pierdută a lui Iuda**. Ehrman e un specialist în interpretarea, uneori speculativă, poate chiar un pic prea, a textelor vechi. **CĂLĂUZA: Thomas Bernhard, Biografia durerii**. Poezia cunoscutului scriitor austriac este una directă, cel care scrie confesându-se astfel. Este un lirism primar, al efuziunilor, al comunicării: despre mamă, despre suferință, despre alte constante lumești. **Ioan Evu, Cenușă vorbitoare**. Când e atinsă de inspirație, elegia din poet scoate fiorul la vedere: „A venit moartea la mine/Și m-a întrebat: „Tu ce mai faci?”/și-am tăcut cum tace frunza/răstignită pe copaci.” **Ioan Evu, Amintirile unui pitic (din vremea când era mai mic)**: O carte de versuri pentru copii.

(text: M. Gălățanu)

Cel mai bun roman polițist din literatura română

Andrei Mladin, simpaticul și iscoditorul erou al lui George Arion, se prezintă cititorilor în haine de gală.

Detectiv fără voie cuprinde toate narațiunile care îl au ca protagonist.

Cartea îi prezintă aventurile neobișnuite și capacitatea lui de a dezlega enigme terifiante.

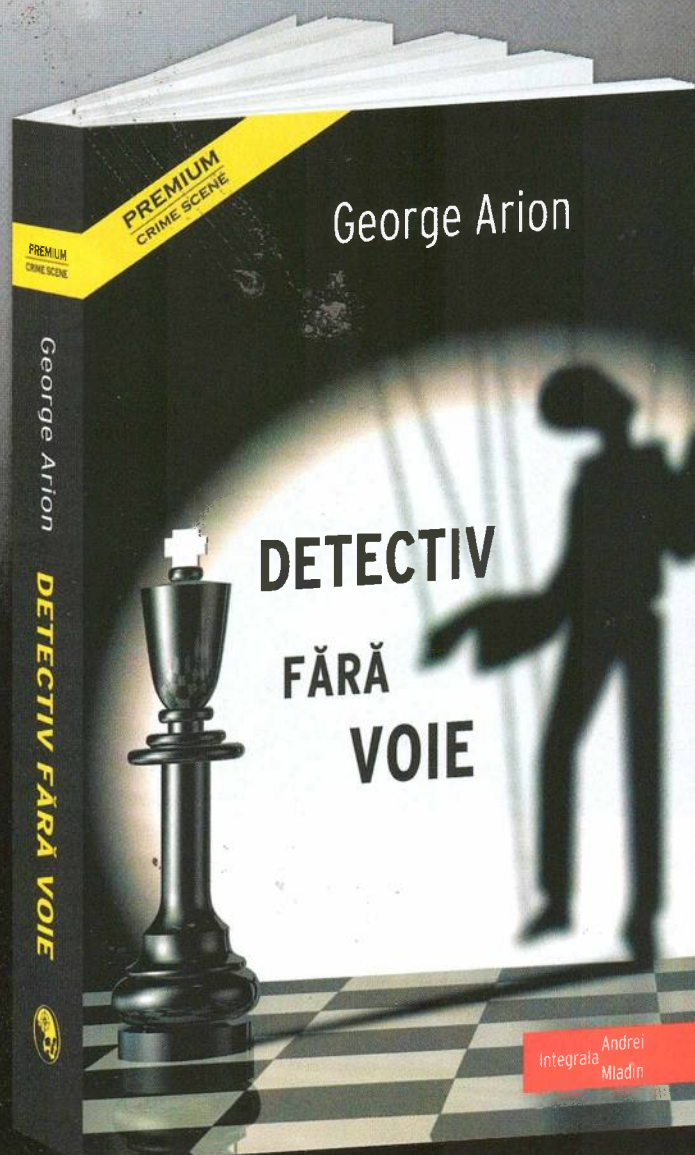
În acest volum, suspansul face legea de la început până la sfârșit. Dar și hazul.

Detectiv fără voie – un cocteil exploziv de umor spumos și acțiuni palpitate.

Crimescene Publishing

FLACĂRA

t...
TRITONIC

Comandă acum
și primești

35% reducere

Preț întreg: ~~59 ron~~
Preț redus: 38 ron

Completează formularul de mai jos și trimite-l la
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr 1,
sector 1, Cod poștal 013701, București
ca să beneficiezi de reducere

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand volumul **Detectiv fără voie** de George Arion la prețul de 38 ron

Nume	Prenume				CNP
Strada	Nr.	Bloc	Scara	Etaj	Sector/Județ
Cod poștal	Localitate				Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

Redefinirea limuzinei

Jaguar a lansat la Londra, într-un eveniment impresionant, găzduit de Jay Leno, XJ, cea mai nouă limuzină a sa. Mașina reprezintă un pas important către un automobil luxos și modern, fără a se îndepărta însă de imaginea Jaguar.

binat cu cele negre lucioase pentru a contrasta cu lemnul și pielea atent alese și prelucrate. Tehnologia modernă își are locul ei special în limuzina Jaguar. Panoul de instrumente este un ecran de dimensiuni generoase ce prezintă informațiile în mod virtual asemănător cu cel al piloților de aeronave. Un alt ecran generos este disponibil pe consola centrală. Pe lângă informații despre sistemele mașinii, acesta are o funcție

lățimea sa impunătoare. Este cea mai puternică declarație de până acum cu privire la noua direcție de design a lui Jaguar.

Mașinile Jaguar sunt renumite pentru liniile lor elegante și sportive, iar noul XJ este fluid și contemporan. Acoperișul panoramic, din sticlă, parte integrantă a noului design, a permis reducerea înălțimii în favoarea unui caracter mai aerodinamic, fără a sacrifica senzația de spațiu interior.

Încă de la lansare vor fi disponibile două versiuni cu ampatamente diferite. Cea mai mare dintre acestea oferă pasagerilor din spate un plus de 125 mm pentru picioare, dar și un interior mai somptuos și mai rafinat. Portbagajul ambelor versiuni este demn de o mașină de familie (de aristocrați) și are o capacitate de 520 l.

Interiorul noului XJ îmbină design-ul elegant, contemporan cu luxul și confortul fără a neglija însă caracterul sportiv. Suprafețele cromate sunt com-

de tip dual care permite șoferului să urmărească pe jumătate de ecran informații diferite de cele disponibile pe cealaltă jumătate. Astfel, în partea stângă poate rula navigația, iar în dreapta, pentru pasager, un film pe DVD.

Pentru construcția caroseriei din aluminiu s-a folosit o tehnologie inspirată din industria

După preluarea de către compania indiană Tata, mulți au considerat că stilul Jaguar se va pierde și imaginea de marcă va fi diminuată de o abordare către mase. Modelul XF a fost oricum o piatră de încercare în acest sens (chiar dacă a fost lansat sub patronajul Ford). Folosind platforma lui Ford Mondeo, acesta a făcut pe mulți să strâmbe din nas. Păi, ori e Jaguar ori e Ford! În fapt, este vorba de un Jaguar, dar unul modern, care folosește experiența unui mare producător auto pentru a aduce cumpărătorilor tehnologie modernă și rafinament. Și cam același lucru se întâmplă și în cazul noii limuzine mari.

Ian Callum, director de design la Jaguar și omul parțial responsabil pentru noul design Aston Martin, susține că „Noul XJ este o interpretare perfect modernă a chintesenței Jaguar. Impactul său vizual este produs de linia alungită în formă de lacrimă a geamurilor laterale și de statura și

spate în funcție de suprafața pe care se rulează și de accelerația aplicată. Strategia sa de control optimizează tracțiunea pe fiecare roată și îmbunătățește accelerațiile pe suprafețe dificile și în curbe.

Noul XJ va beneficia de cele mai moderne și puternice motoare de care dispune Jaguar, cuplate la o cutie de viteze

aerospațială care face ca mașina să fie mai ușoară cu cel puțin 150 kg față de rivalele de dimensiuni identice. Reducerea greutății permite o îmbunătățire a performanțelor, manevrabilității și chiar și economiei de carburant. Toate acestea, fără a afecta rigiditatea mașinii sau nivelul de siguranță.

Tot în vederea unei croaziere demne de o limuzină, Jaguar echipează noul XJ cu o suspensie cu aer, amortizoare adaptive în funcție de condițiile de drum, diferențial activ (Active Differential Control) și direcție asistată variabil. Sistemul Active Differential Control folosește un diferențial controlat de computer pentru distribuția forței către roțile din spate într-o manieră mult mai eficientă decât un diferențial mecanic. Astfel sunt îmbunătățite atât tracțiunea cât și stabilitatea. ADC folosește un ambreiaj pentru a varia blocarea diferențialului și deci forța către fiecare roată din

automată cu șase trepte. Vitezele pot fi schimbate și manual prin intermediul clapetelor montate pe volan. Cel mai „slab”, dintre propulsoare este un diesel de 3 litri și 275 CP care duce mașina la 100 km/h în 6,4 secunde. Cel mai puternic motor funcționează cu benzină, are o capacitate de 5 litri și dezvoltă 510 CP. Această putere este suficientă pentru a duce XJ-ul la 100 km/h în 4,9 secunde. Prețul unui XJ pleacă în acest moment de la aproximativ 60.000 de euro.

Limuzina Jaguar reprezintă un pas înainte important pentru constructorul englez (indian). XJ este primul model din ultimii ani care atentează serios la supremația eternilor BMW Seria 7, Mercedes S Class și Audi A8. Atutul său este caracterul nobil care acum este foarte bine combinat cu tehnologia de ultimă generație și formele moderne.

Text: Mugurel Mărgărit-Enescu

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură,
mai mult decât divertisment,
vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA** **INTELIGENȚA** și bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 78 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE
REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS,
PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

RE BUS

58 de Buzunar
CAREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU
TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE
ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

INTEGRAME & SUDOKU

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE
ȘI CU ÎNȚE, DEZLEGĂRI PE LOC

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul
FLACĂRA se „devorează”, nu doar se citesc

calitate garantată de **PUBLICAȚIILE FLACĂRA**

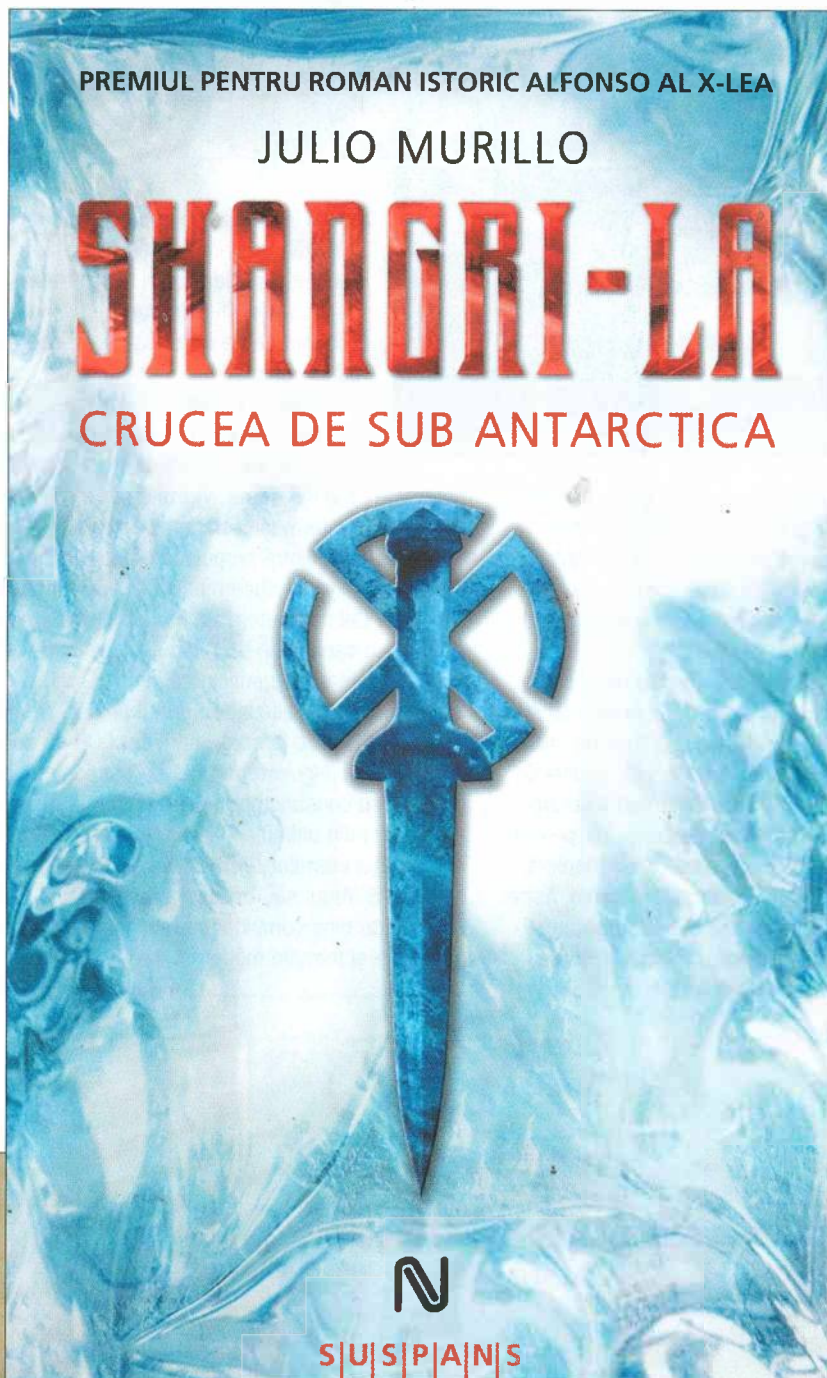
Shangri-La. Crucea de sub Antarctica

o carte semnată Julio Murillo în traducerea lui Mihai Gruia Novac,
apărută la Editura Nemira, în colecția *Suspans*

JULIO MURILLO LLERDA (n. 1957), scriitor, ziarist, director de creație și expert în comunicare, a coordonat și a condus numeroase publicații și reviste de informare, precum și programe de radio sau campanii publicitare.

A debutat în forță pe tărâmul prozei cu *Lacrimile lui Karseb*.

Constantinopol, 1453 (2005), „opera prima” finalistă a Premiului pentru Roman Istoric Alfonso al X-lea. Au urmat romanele *Porțile Paradisului*, *Misterul crimelor de la catedrala din Florența* (2006) și *Apa și Pământul*, *Maraton*, *Termopile*, *Salamina și Plateea* (2007 – în pregătire la Editura Nemira). *Shangri-La. Crucea de sub Antarctica* este prima sa incursiune în thrillerul istoric, recompensată în 2008 cu Premiul pentru Roman Istoric Alfonso al X-lea, cea mai prestigioasă distincție literară din Spania, acordată de Caja Castilla La Mancha.

sentința de condamnare la moarte, dar am reușit să o evit acum șase ani. De atunci nu fac decât să fug, să mă ascund și să încerc să înțeleg taina. În două rânduri am îndrăznit să aduc la cunoștința unor persoane care mi se păreau de încredere câteva frânturi din acest secret. și am plătit scump...

„Prețul pe care ți-l cer, cititorule, dacă accepți să-mi cunoști povestea, se numește încredere. Trebuie să fii sigur că vei merge până la capăt, că te vei aventura cu mine. Apoi va trebui ca tu să decizi dacă

existența mea va fi dezvăluită celorlalți cititori sau, dimpotrivă, să fie trecută sub tăcere pentru totdeauna.”

**Premiul pentru Roman Istoric
Alfonso al X-lea**

Mă voi feri să vă vorbesc în cimituri. Am descoperit accidental un secret teribil. Astfel mi-am semnat

EILERT LANG, biolog al expediției
Millenium Research 2000,
dispărută în Antarctica

UN RADIO CARE TE DESCOPERĂ

muzică mai bună

SMART FM

107.3

w w w . s m a r t f m . r o

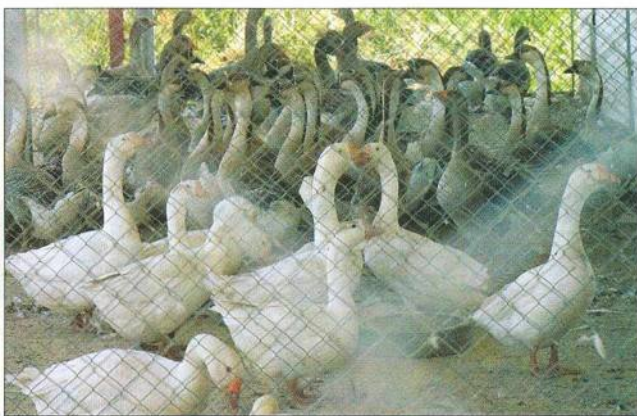
Ferma didactică *Moara Domnească* pregătește specialiștii români de mâine în agricultură

O istorioară cu parfum domnesc

Ne-am învățat după '89 să cumpărăm fructele cele mai mari din piață. Să alegem legumele cele mai frumoase, fiindcă, nu-i așa, ne fac insistent cu ochiul. Ne lăsăm seduși adesea de fructele și legumele care, poate, nu au văzut în viața lor solul adevărat și nu au extras niciodată substanțele nutritive din acesta, ci dintr-o eprubetă. Câți dintre noi știu că de fapt aceste „minunății din piață”, de altfel fără nici un gust, vin direct din laboratoarele turcești, olandeze etc.? Și câți dintre noi știu că soiurile de cereale, legume sau de pomi fructiferi pot fi ameliorate în laborator, dar lăsate să se dezvolte apoi în mediul natural, prin mijloace naturale, cu bune rezultate și fără să ne afecteze sănătatea? La ferma didactică *Moara Domnească* Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București se pregătesc viitorii specialiști în horticoltură, agricultură, zootehnie, medicină veterinară etc. Ei nu numai că învață tainele acestor discipline, dar ferma chiar produce cereale, fructe, legume proaspete mult mai gustoase și mai sănătoase de o mie de ori decât ceea ce ne vine din import.

La 15 km de București, în dreapta șoselei naționale București-Urziceni, începe o șosea îngustă, jalonată de ploi, care duce direct la ferma didactică *Moara Domnească*, aflată la est de satul cu același nume. Un mic colț de rai despre a cărei prezență nici nu bănuiai că poate fi posibilă atât de aproape de prăfuitul București. Puțini sunt cei care știu că ferma aparține de USAMV și că aici studenții, cadrele didactice, masteranzii, doctoranzii și cercetătorii USAMV pregătesc programe de ameliorare, cercetare și testare de soiuri noi și hibrizi de cereale, pomi fructiferi etc., utilizând cele mai moderne tehnologii din domeniu. Și mai puțini sunt aceia care știu că de numele fermei și satului *Moara Domnească* se leagă o întreagă istorie presărată cu voievozi, domnițe de curte, generali ruși și chiar cu însuși Lev Nikolaevici Tolstoi. Ferma didactică cuprinde o fermă vegetală de 455 ha cultură mare, una pomicolă (65 ha livadă), un sector zoopiscicol – 19 ha luciu de apă, un grajd pentru cai de agrement, un depozit frigorific cu temperatură, umiditate și atmosferă controlate pentru depozitarea fructelor și legumelor cu o capacitate de 900 tone, o fermă modernă de genotecă de palmipede (gâște, rațe de soi), un conac în care a locuit Tolstoi și

În conacul de la Moara Domnească a locuit Lev Tolstoi

Moara Domnească, o fermă de soi

multe alte dependințe modern dotate pentru cazarea și instruirea viitorilor specialiști. Mai mult, de la fermă se pot achiziționa, la prețuri convenabile, legume și fructe proaspete, rod al muncii cadrelor didactice și studenților universității bucurestene.

Povestea cu Moara Domnească începe de mult, din vremea când domnitorul Țării Românești, Șerban Vodă Cantacuzino, stăpâna moșia Stoenesti, dobândită prin cumpărare în 1671, adică o suprafață de 650 de stânjeni. El a făcut aici, în vadul vechi de la zăgazul apei Pasărea, o moară de apă pentru localnici. De la această moară de apă, în timp, numele vechiului sat Moșneni-Stoenesti s-a transformat în Moara Domnească și așa a rămas până în zilele noastre. Zoița Cantacuzino, strănepoata de fiu a lui Șerban Vodă Cantacuzino, a construit la Moara Domnească, în a doua jumătate a veacului al XVIII-lea, o biserică din lemn micuță, cu hramul Sf. Ierarh Nicolae. În 1810, în bisericuța ctitorită de Zoița Cantacuzino nu se mai țineau slujbe, credincioșii îndreptându-se pentru slujbă către Mănăstirea Pasărea, aflată în apropiere. În 1817, un grup de credincioși din Moara Domnească au ridicat din cărămidă o nouă biserică, cu hramul Sf. Ierarh Nicolae, pe locul celei vechi. Din 1826 biserică intră în grija soților Mavros, noii stăpâni ai moșiei de la Moara Domnească. Noii proprietari, generalul Nicolae Mavros și soția sa, Sevesta Alexandru Șuțu, au avut un rol determinant în dezvoltarea viitoarei localități Moara Domnească. Fiica generalului Mavros, Paulina, s-a căsătorit apoi cu consulul Ernest von Kotzebue, văr cu generalul rus Pavel

Kisseleff, un oaspete permanent al reședinței de la Moara Domnească. În urma războiului din Crimeea, la conacul soților Mavros-Kotzebue a sosit un vizitator de vază: ofițerul și scriitorul rus Lev Nikolaevici Tolstoi, rudă și prieten cu Ernest von Kotzebue. Faimosul scriitor a locuit în conacul de la Moara Domnească circa un an și jumătate, fiind exilat din motive politice.

De numele Paulinei Mavros Kotzebue se leagă, de asemenea, existența noii biserici-monument istoric, purtând hramul Sf. Ierarh Nicolae, ctitorită de ea în 1909, pe locul celei din 1817 șubrețită de cutremure. De asemenea, în biserică se odihnesc osemintele generalului de divizie Pavel Kotzebue și ale soției sale Lidia (născută Suhanova) – sculptorița care a executat Monumentul Aviatorilor din București.

Așadar, dacă ajungi la Moara Domnească, trebuie să știi nu doar că vii și vezi una dintre cele mai moderne ferme didactice ale USAMV ci și un loc încărcat de istorie. Ferma este situată chiar pe strada Kotzebue, la nr. 1. La ferma vegetală se cultivă, prin rotații succesive: grâu, triticeale (încrucișare între grâu și secară), mazăre, floarea-soarelui, rapiță, cartofi etc. În fermă sunt amplasate și experiențele cadrelor didactice de la Fitotehnie, Agrotehnică-Pedologie-Agrochimie, Fitopatologie, Entomologie, pășuni și fânețe, Mecanizare și Pomicultură, mai exact, o suprafață de 25 ha. La ferma pomicolă există o livadă 12 ha piersic cu soiuri de bază: *Cardinal*, *Redhaven*, *Springgold*, *Miorița*, *Romamer*, NJ 365 etc., o livadă de 23 ha de măr cu peste 30 de soiuri, una de prun

– 7 ha cu soiuri precum *Stanley*, *Centenar*, *Anna Spath*, *Agen*, o livadă de cais – 6 ha, unde predomină soiurile *Dacia* și *Tudor*, o livadă de cireș – 5 ha cu soiuri de bază: *Germersdorf*, *Hedelfinger*, *Stella*, livada de nuc – 5 ha cu soiuri românești ca *Jupânești*, *Germisara*, *Muscelan* și *Vâlcea*. La fermă mai există, experimental, și 0,5 ha de kiwi. Livada de pomi este astfel structurată încât să se poată verifica, controla și cerceta evoluția pomilor în diferite stadii de vegetație. Ferma are pe toată suprafața instalații de irigare prin picurare. Pe lângă sectorul pomicol, mai există la Moara Domnească și unul legumicol care furnizează legume proaspete pentru cantina angajaților de aici. Un loc atractiv pentru ferma de la Moara Domnească îl reprezintă bazinul piscicol unde se organizează concursuri de pescuit sportiv cu studenții universităților agronomice și de medicină veterinară din țară. Există, nu departe de bazinul piscicol, și spațiile amenajate pentru iubitorii sportului de echitație, spații care vor fi modernizate astfel încât aici practicantii acestui sport să se poată antrena și să se poată organiza concursuri de echitație.

Cât privește ferma de palmipede, aceasta cuprinde 150 de găște și 550 de rațe plus bobocii acestora, având patru rase de găscă (*Emden*, *Toulouse*, *Chineză albă*, *Chineză castanie*) și patru rase de rață (*Barbaria/leșească*, *Pekin*, *Alergătoare indiană* și *Cambell Khaki*), un incubator și material genetic de foarte bună calitate. Ferma de palmipede a reprezentat o investiție nouă a USAMV ca de altfel și depozitul cu temperatură, umiditate și atmosferă controlate, alături de laboratoare și o cantină nouă având o capacitate de 120 de locuri pentru studenții veniți aici în practică. În curs de finalizare se regăsesc o serie de clădiri care vor deservi dezvoltarea viitoare a agroturismului rural manageriat de cadrele didactice de la catedra de Management și Agroturism a universității bucurestene. Sunt începute lucrările de recondiționare a căminelor pentru angajații fermei și studenții aflați în practică, de asemenea este în renovare vechiul conac, unde au locuit familia Kotzebue și Lev Tolstoi.

text **Alice-Claudia Gherman**

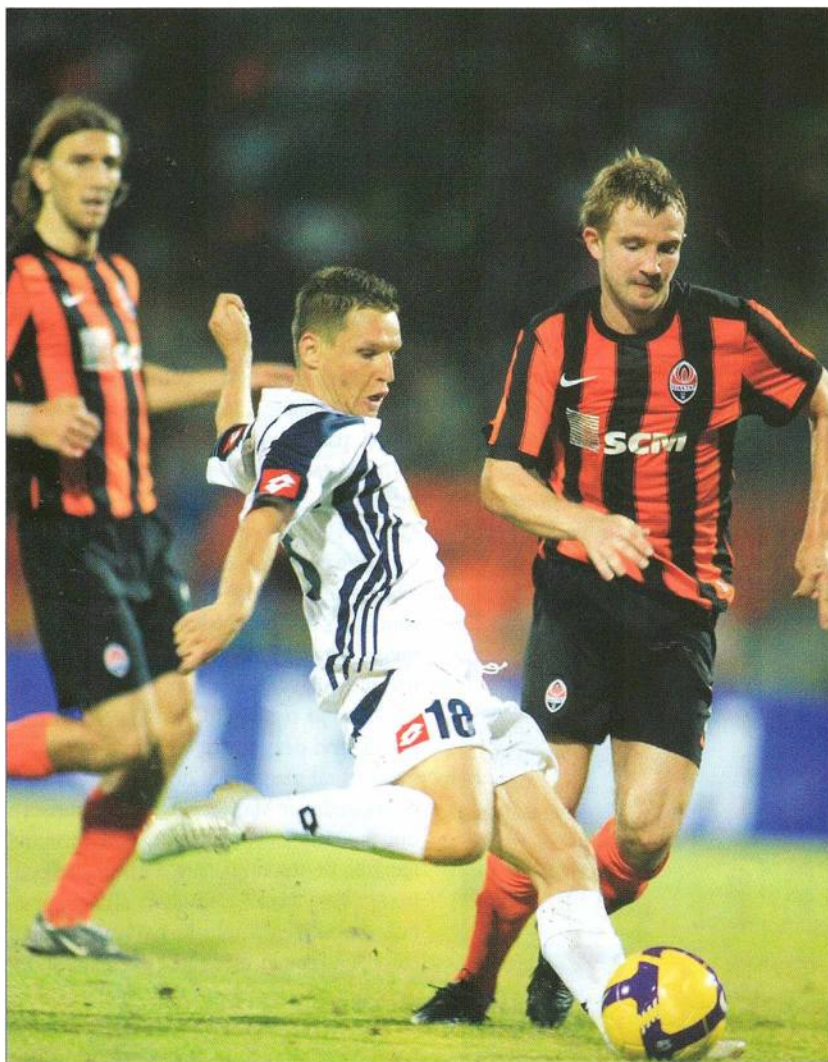
foto **Octavian Tibăr**

Campionat de austeritate = mediocritate

Parcă niciodată nu a fost mai adevărată butada „mică e vacanța mare”. Renunțând la tradiționalele cantonamente de la Forban, Poiana Brașov ori Moneasa, majoritatea echipelor divizionare au migrat în străinătate, Austria fiind ținta predilectă. Pe nesimțite a trecut și perioada de pregătire și a meciurilor de verificare, însă cuvântul de ordine întâlnit la cvasiunanimitatea cluburilor a fost **austeritatea**. Patronii/președinții /finanțatorii respectivelor grupări au făcut încercări disperate spre a se descotorosi de jucătorii cu salarii mari sau de a le micșora contractele altora. Cât despre achiziții, acestea au fost limitate la minimum ori au fost preferați fotbaliști veniți gratis! Și când te gândești că *Real Madrid* a investit 65, respectiv 94 de milioane (euro!) numai pentru aducerea lui Kaka și Cristiano Ronaldo!

Golgeter în campionatul intern, Gigel Bucur (la minge) a reușit o „dubla” la Donețk

Astfel au ajuns la *Steaua* polonezul Grzelak, bulgarul Bibișkov și portughezul Tininho, la *CFR Cluj* – Eugen Trică și Emil Dică, la *Dinamo* – spaniolul Molinero, Laurențiu Rus (*Liberty Oradea*), Gabi Tamaș, verii George Curcă și Cristian Munteanu (ultimii trei împruțuți, tot gratis!), la *Universitatea Craiova* – stelistul Vali Badea, la *Rapid* – sârbul Matić și brazilianul Helder, la *Urziceni* – Sorin Paraschiv (*Rimini*) și Dănuț Munteanu (*FC Vaslui*). Cel mai scump transfer intern: Alex Bourceanu (700.000 de euro), de la *Oțelul* la *Timișoara*, urmat de William Gerlem (500.000 de euro) de la *Farul* la *Vaslui* și de Vasile Maței (400.000 de euro) de la *Rapid* la *Urziceni*. Cât despre „plecări”, nici Florin Costea și nici Cristi Tănase n-au reușit să părăsească spațiul carpato-danubiano-pontic! Multe încercături a produs pârdașnica TVA, din care cauză Marius Niculae și Marius Constantin nu au reușit să se înregistreze la *Terek Groznii*.

Iar dacă în dosarele Valiza (Gigi Becali), Loteria (George Copos), RAFO (Marian Iancu) sau cel al transferurilor (Cristi Borcea, Mihai Stoica, George Copos și alții) nu prea s-au făcut pași înainte, cel numit Mita (Cornel Penescu) a produs un efect major: retrogradarea formației *FC Argeș* în Liga a II-a și, în consecință, rămânerea celor de la *Gaz metan Mediaș* în primul eșalon. Recent, altă „bombă”: DIICOT a dispus începerea acțiunii penale împotriva lui Arpad Paszkany, patronul lui *CFR*, acuzat de șantaj și sprijinire a unui grup infracțional în perioada 2004–2008. Să fie vreo legătură oare cu declarația lui Marian Iancu, de prin luna iunie: „Mai există un Penescu, ba chiar un Penescu la pătrat. Este de la o echipă aflată pe primele locuri.”

Sezonul competițional intern a început așa cum s-a încheiat cel precedent:

cu un meci stricat de arbitraj. Dacă în finala Cupei României (*CFR – Timișoara*) a fost vorba de Cristian Balaj, acum (Supercupa dintre *CFR* și *Urziceni*), cel învinovat este Georgian Ionescu și, ca atare, suspendat pe termen nelimitat.

Supercupa s-a lăsat și cu sancțiuni disciplinare: *Politehnica Timișoara* – terenul suspendat pentru o etapă, iar antrenorul Dan Petrescu exilat în tribună pentru două runde. De altfel, răbdarea „Bursucului” este pusă la grea încercare în conflictele sale cu arbitrii și, mai nou, față de atitudinea prea „econoamă” a patronului Dumitru Bucșaru, drept pentru care prinde tot mai mult contur gândul despărțirii sale de *Unirea* și de a pleca din țară.

Apropo: de ce s-o fi organizat Supercupa în Capitală, într-un mare anonim, și nu la Constanța, bunăoară? Sau la Chișinău? (Vezi Supercupa Franței – în Canada – sau cea a Italiei – la Beijing.)

Cu trei zile înainte de începerea campionatului, o ultimă schimbare de antrenor: la *FC Brașov* a fost numit Viorel Moldovan, în locul lui Nicolò Napoli. În sfârșit, situația confuză de la *Dinamo* s-a lămurit, Mircea Rednic și-a reziliat contractul, iar italianul Dario Bonetti poate răsufla mai liniștit.

Probleme de arbitraj au apărut chiar din prima etapă, „nărvul din fire n-are lecuire”. Astfel, observator la partida *Unirea Alba Iulia – FC Brașov* 0–1, Nicolae Grigorescu a apreciat că prestația „centralului” Marian Borden a condus la vicierea rezultatului prin neacordarea a două penalty-uri clare în favoarea gazdelor!

Vorbind de reluarea campionatului, trebuie să spunem că miza este uriașă fiind ultimul an probabil când campioana noastră va accede direct în grupele *Champions League*. Pe de altă parte, UEFA a umblat la sistemul de premiere măbind cuantumul. Ca o noutate, din acest sezon, toate campioanele naționale vor primi un bonus de 200.000 de euro, iar prezența în Ligă va fi recompensată cu 1,7 milioane de euro mai mult, în timp ce victoria în grupe va reprezenta 800.000 de euro (în loc de 600.000), iar egalul în grupe 400.000 (în loc de 300.000). Și *Europa League* devine mult mai atractivă, numai calificarea în grupe aducând un milion de euro față de 70.000 în sezonul precedent! Înțelegem acum și mai bine starea negativă de spirit din rândul acționarilor dinamoviști, Vasile Turcu și Florian Walter părăsind corabia în derivă.

Steaua, prima echipă care a intrat în „focurile” disputelor internaționale, nu a avut probleme cu echipa maghiară *Ujpest* (2-0

în Ghencea și 2-1 la Budapesta), iar în turul III preliminar au înregistrat (pe teren propriu) un scor de neputență cu scoțienii de la *Motherwell*, nemai-punându-se problema calificării. Cristiano Bergodi (foto) se dovedește – până în prezent – nu numai un antrenor care a imprimat o nouă atitudine în jocul echipei, ci și un abil mediator între patronul Gigi Becali și contestatarii săi fani. Chiar dacă îi face acestuia unele concesii (vezi titularizarea lui Tătărușanu în dauna lui Zapata),

italianul știe să dea impresia că numai el hotărăște componența echipei și nu primește indicații din loja oficială. De altfel, și Emeric Ienei, de obicei ponderat, pronostica faptul că Bergodi nu va sta mai mult de cinci etape dacă europarlamentarul se va băga peste el.

Ceea ce nu și-a dorit nici Ioan Ovidiu Sabău, nici Mircea Lucescu s-a întâmplat: în turul III preliminar al *Ligii Campionilor* sortii au decis să se întâlnească *FC Timișoara* și *Șahțior Donețk*. Pe lângă alte posibile variante (*Celtic*, *Sporting* sau *Anderlecht*, de exemplu), ucrainenii reprezintă cel mai dificil adversar pentru bănăteni măcar prin prisma faptului că sunt deținătorii trofeului ultimei ediții a *Cupei UEFA*. În prima manșă, „elevului” i-a ieșit ceea ce și-a propus („am venit să obținem un rezultat pozitiv” = 2-2), gândindu-se și că *Șahțior* încă petrece, dar „profesorul” nu concepea să nu obțină calificarea în revanșa de pe Bega, mai ales că patronul Rinat Ahmetov i-a trasat ca obiectiv semifinalele *Ligii Campionilor*. În schimb, dacă nu obțin calificarea, timișorenii merg în play-off-ul *Europa League*.

După cum am mai scris, prin surprinzătoarea victorie din Bănie, *FC Vaslui* și-a asigurat prezența în *Europa League*. După o „papară” cu 4-1 la Buzău, moldovenii

rămăseseră fără antrenorul Viorel Moldovan, demis. Numit interimar și apoi titularizat, Cristian Dulca a știut să-și conducă elevii la victorie (2-0) în partida de pe teren propriu cu *Omonia Nicosia* din turul III preliminar al *Europa League*. Obținând remiza (1-1) în partida revanșă din Cipru, în pofida temperaturii de 40 de grade la ora meciului, „plăieșii” au intrat în play-off.

Să nu uităm nici echipa națională care are programat, pe 12 august, un meci amical, cu Ungaria, la Budapesta. Se cuvine să facem o precizare: de o bună bucată de vreme, în conștiința noastră sportivă ni s-a inculcat ideea că vecinii noștri nu mai reprezintă o forță în fotbal, idee augmentată și de prestația sub orice critică a celor de la *Ujpest* în confruntarea recentă cu *Steaua*. Ei bine, în grupa I a preliminariilor pentru C.M. 2010, în acest moment Ungaria se află pe locul 2 cu 13 puncte (pe locul 1 – Danemarca 16 p.), devansând Portugalia și Suedia (ambele cu câte 9 p.). O posibilă explicație? Din mai 2008, selecționerul maghiarilor se numește Erwin Koeman... Un test util, așadar, pentru noi, în perspectiva confruntării din 5 septembrie, cu Franța, la Paris.

text **Pompiliu L. Dumitreescu**

foto **Agerpres** și **Mediafax**

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Interesul pentru divertisment va fi mare în această perioadă. Este posibil să apară unele schimbări de program, dar acestea nu vă vor deranja cătuși de puțin. La serviciu nu veți avea timp să vă plictisiți. Veți avea de semnat acte, de obținut aprobări. Va fi obositor, dar veți avea și satisfacții

Taur (21.04 - 20.05)

Din punct de vedere mintal funcționați la limita superioară, ceea ce vă permite să vă implicați în activități cât mai diverse. Activitățile sociale vă vor da ocazia să vă relaxați, dar și să vă lărgiți cercul de prieteni. Starea de agitație ce vă va caracteriza în această perioadă poate determina apariția unor neînțelegeri cu familia.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Veți avea cheltuieli destul de mari, dar se pare că vă veți descurca rezonabil. Situația sentimentală are șanse reale de a se îmbunătăți, ceea ce vă va influența pozitiv starea de spirit. Pe acasă va fi mare agitație; n-ar fi exclus ca propria impulsivitate să genereze discuții aprinse cu cei din familie.

Rac (22.06 - 22.07)

Chestiunile materiale vor fi prioritare pentru dv. în această perioadă. Vor fi și cheltuieli, dar și realizări în această direcție. Problemele cu care v-ați confruntat până acum în acest domeniu se vor rezolva în a doua jumătate a intervalului. Serviciul vă va permite să vă canalizați energia spre activități care vă vor face plăcere.

Leu (23.07 - 23.08)

Popularitatea dv. crește simțitor mai ales în rândul persoanelor de sex opus; nu vor lipsi ocaziile de a face o cucerire, dar și de a vă consolida relația cu partenerul. În schimb, impulsivitatea de care dați dovadă v-ar putea aduce și evenimente mai puțin plăcute. În a doua jumătate a intervalului ar fi bine să fiți mai atent la cheltuieli.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Starea dv. generală v-ar putea crea unele probleme, dar spre sfârșitul intervalului situația se va îmbunătăți. Oricum, traversați o perioadă agitată, în care există riscul să vă implicați în tot felul de controverse obositoare. În plan sentimental ați putea avea o mică realizare.

Balanță (23.09 - 23.10)

Șansa va fi de partea dv. în prima jumătate a intervalului, așa că ați putea să profitați pentru a vă implica în punerea în practică a proiectelor pe care vi le-ați făcut în ultimul timp. În ceea ce privește sănătatea, ar fi bine să o tratați cu toată atenția mai ales în a doua jumătate a intervalului.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Mai ales la începutul intervalului veți avea tendința de a vă impune cu tot dinadinsul punctele de vedere, ceea ce ar putea determina apariția unor tensiuni în relația cu cei din jur. În schimb, călătoriile vă vor avantaja, indiferent că este vorba de afaceri sau divertisment. De asemenea, și activitățile intelectuale v-ar putea aduce bucurii.

Caracteristicile lunilor august-septembrie

Opoziția Saturn – Uranus poate genera probleme de sănătate sau neînțelegeri cu colegii de serviciu. Activitățile de divertisment vă vor da posibilitatea de relaxare, chiar dacă programul pentru timpul liber va înregistra schimbări.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Relația cu prietenii vă va aduce satisfacții în această perioadă, mai ales la începutul ei. La serviciu va fi mult de lucru, dar veți reuși să faceți față cu bine. Doar spre sfârșitul intervalului există riscul unor neînțelegeri cu superiorii ierarhici. Evitați să dați curs impulsivității!

Capricorn (22.12 - 20.01)

Situația financiară vă va da în continuare bătăi de cap, dar până la sfârșitul intervalului veți reuși să găsiți soluții eficiente pentru a vă redresa. Pe parcursul lunii august călătoriile se vor dovedi deosebit de avantajoase. Spre sfârșitul intervalului starea psihică nu va fi dintre cele mai bune.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Mai ales la începutul intervalului nu veți reuși să vă orientați energia spre un scop concret, ceea ce vă va accentua starea de neliniște ce vă caracterizează în ultimul timp. Relația cu partenerul de viață va fi cam agitată pe parcursul lunii august. Spre sfârșitul perioadei cheltuielile vor crește considerabil.

Pești (19.02. - 20.03)

În plan profesional vor fi multe de făcut, așa că veți munci din greu o bună bucată de vreme. Realizările nu vor lipsi, demonstrând că efortul dv. nu a fost în zadar. Veți avea ocazia să faceți unele investiții, dar ar fi de dorit să vă gândiți de două ori înainte de a lua o decizie în acest sens.

Licențierea generală

www.bestmagazine.ro

O nouă imagine pentru un alt stil de viață.

BEST magazine

Tel.: (+4) 021 320 60 18
 (+4) 021 320 60 19
 Fax: (+4) 021 320 60 20
 office@bestmagazine.ro
 www.bestmagazine.ro

Talon abonament "BEST Magazine"

* Numele și prenumele:

(Abonat persoană fizică/Titular persoană juridică)

Denumirea firmei:

Funcția:

CIF:

Reg. com:

Adresa

* Telefon

E-mail:

Bifează tipul de abonament:

☐ 6 luni

5 ediții

☐ 12 luni

10 ediții

Pachetul distribuit prin poștă poate conține diferite suplimente tematiche și materiale publicitare

Contravaloarea abonamentului se poate achita prin ordin de plată la orice bancă sau prin mandat poștal la orice oficiu poștal, în contul: **MASTER COMMUNICATION Intl.** RO66BRDE4415V68494874410 deschis la BRD Calea Călărași, sect.2, CIF: RO 13575388.

Prețul include TVA și taxele de distribuție

Trimiteți acest talon împreună cu dovada efectuării plății la: **MASTER COMMUNICATION Intl.** - Adresa: Strada Orzan Nr 36C, Sector 2, București sau prin Fax la numărul: 021 320 60 20

MASTER COMMUNICATION Intl. vă trimite abonamentul prin intermediul firmelor specializate în distribuție directă. Eventualele erori în distribuție nu cad în sarcina noastră, dar trebuie semnalate imediat pe adresa: abonamente@bestmagazine.ro

■ Pentru orice tip de abonament aveți:

15% discount

■ Împreună cu revista noastră aveți:

10 ediții gratuite ale revistei financiare **FINANȚE ȘI AFACERI**

Contravaloare abonament valabil șase luni / 5 ediții Best Magazine

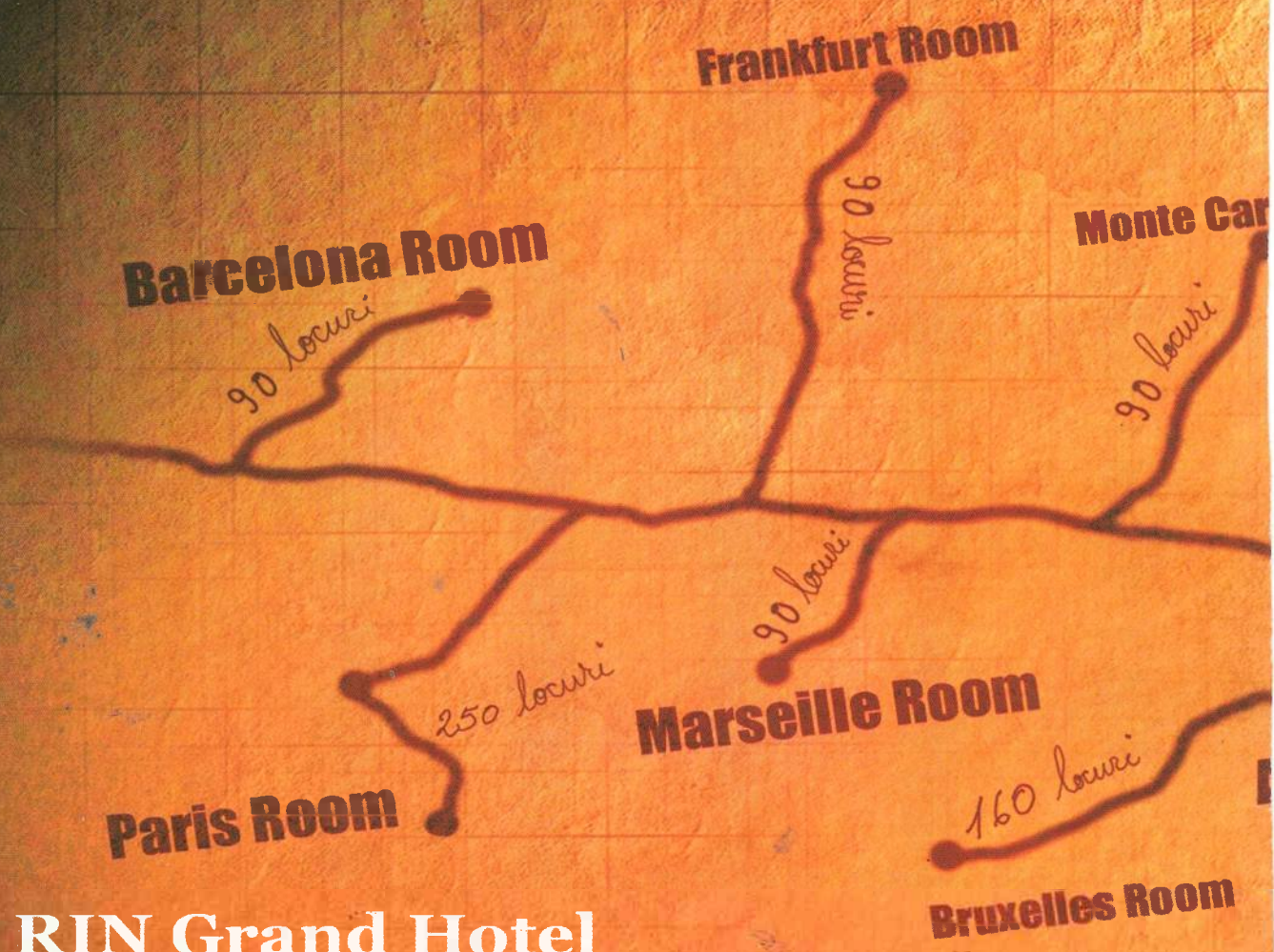
30,0 RON

Contravaloare abonament valabil un an / 10 ediții Best Magazine

59,0 RON

Pentru detalii suplimentare despre abonare contactați Departamentul Abonamente la telefon: 021 320 6018 sau la E-mail abonamente@bestmagazine.ro

* Câmpuri obligatoriu de completat

RIN Grand Hotel **Centru de Conferințe**

42 săli de conferințe
2900 locuri
peste 5000 mp de spațiu de conferințe

Totul într-un hotel de 1500 camere

Atât de mare încât ai nevoie de o hartă

Room

Madrid Room

160 locuri

300 locuri

London Room

Geneva Room

390 locuri

90 locuri

Strasbourg Room

Amsterdam Room

1100 locuri

București Room

nte

RIN GRAND HOTEL

★★★★

BUCHAREST

Șoseaua Vitan Bârzești nr. 7D, Tel: +40 31 106 1111

www.ringrandhotel.ro

IT Solutions for the demanding

Establishment of International **Asseco South Eastern Europe Group** created one of the strongest software houses and system integrators in the South Eastern Europe. This confirms Asseco's strategy for the strong growth on very perspective SEE region where quality and local presence are key in providing best solutions for our clients. **Asseco SEE Group** is a group of IT companies providing leading IT solutions in Albania, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Macedonia, Montenegro, Romania, Serbia and Slovenia.